

DEBRA DIXON

*Frumoasele
gemene*

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOAN DRĂGHICI.

ALCRIS

Capitolul 1

Îndată ce Curtea se retrase pentru pauza de prânz, Julia Frayne coborî în grabă scara care ducea la celule. Ea nu avea dreptul s-o facă, deoarece nu se afla acolo decât în calitate de spectatoare; dar gardianul recunoscu în ea pe tânăra avocată pe care o văzuse deja de mai multe ori, și o lăsă să treacă înclinând capul.

Sora ei geamănă, Cindy, era singură în celulă când Julia intra acolo. În ciuda uimitoarei lor asemănări, se ghicea de la prima privire că personalitatea lor era complet diferită. Chiar în locurile acestea care păreau cel puțin lugubre, Cindy rămânea strălucitoare și fermecătoare. Purta un ansamblu format din pantaloni din piele de căprioară de culoare închisă și o bluză de mătase galbenă, iar la urechi avea mici cercei de aur. Ca să apară în fața Curții, se machiase cu tot atâta grijă ca și cum se pregătea să meargă la o serată de gală. Părul ei de culoarea mierii era coafat cu artă și degaja un parfum pe cât de delicat, tot pe atât de scump.

Julia era îmbrăcată, dimpotrivă, într-un costum fustă-taior de o croială sobră, pe care-l arbora întotdeauna la tribunal. Părul ei era ridicat într-un coc strâns. Îmbrăcându-se și pieptănându-se în felul acesta, spera să abată atenția de la tinerețea și frumusețea ei, atribute care i se păreau deplasate la tribunal.

Bill Shorley, patronul Juliei – care era îndrăgostit de ea – ar fi spus că toate eforturile acestea de a-și ascunde feminitatea erau zadarnice. Dar el se ferea de orice asemenea remarcă, temându-se s-o vadă folosind o stratagemă mai eficace.

Iată de ce astăzi, strălucitoarea Cindy părea să proiecteze o umbră asupra surorii sale. Exista totuși o excepție: eleganții ciorapi negri ai Juliei, în loc să-i sporească înfățișarea sobră după cum spera, îi puneau în valoare picioarele splendide și gleznele fine, în timp ce picioarele Cindyei, la fel de admirabile, dispăreau sub pantalonul ei mulat, care sublinia, este adevărat, alte aspecte tot atât de voluptuoase ale persoanei sale.

În afara acestui contrast vestimentar, cele două surori aveau aceeași talie și aceeași statură; amândouă erau suple și zvelte. Aveau amândouă un ten de o prospețime încântătoare, ochi de un albastru profund, trăsături croite din același tipar. Numai expresia feței trăda diferența dintre ele. Cindy avea o nutrișoară de copil răsfățat, iar în ochii Juliei se citeau cumpătarea și simțul responsabilității.

În clipa de față, însă, ochii aceștia fulgerau de mânie.

– Sora mea în închisoare! exclamă Julia cu amărăciune în loc de introducere. M-ai făcut să trec prin grele încercări!

Cindy scoase un chicotit vesel.

– Draga mea, iei lucrurile prea în serios. Pe mine, experiența asta mă excită. N-am fost niciodată încarcerată până acum.

– Nu crezi totuși că voi găsi asta nostim!

– Pentru că reprezinți legea? Desigur, este cam neplăcut. Clienții tăi s-ar putea să te privească chiorâș.

– Și tu iei asta în derâdere, din moment ce te amuză!

– Draga mea, îmi pare cu adevărat rău. Ce voiai să fac când această bătrână țicnită începuse să zbiere că eram un adevărat pericol public? M-am apărat!

– Această bătrână țicnită, cum îi spui, este judecător de instrucție. N-ar fi trebuit s-o insulti. Riști să fii închisă pentru ultragierea unui magistrat!

– Țsta-i norocul meu! exclamă Cindy cu un râs forțat. De ce trebuia să dau peste o femeie? Pe un bărbat, aș fi știut cum să-l îmbunez.

– Acesta a fost motivul pentru care ai arborat culorile de război? Când apari în fața unui tribunal, este preferabil să nu te faci remarcată, Cindy. Trebuia s-o știi de mult!

Cindy scoase un geamăt teatral.

– Pentru numele lui Dumnezeu! O să repunem pe tapet „trecutul meu criminal”? Am avut câteva contravenții pentru exces de viteză, asta-i tot.

– Și altele pentru conducere imprudentă. De aceea ți s-a ridicat în cele din urmă permisul. Judecătoria aceasta are dreptate. Ești periculoasă.

– N-am rănit niciodată pe nimeni! protestă Cindy. Nu grav, în orice caz.

– Ei, haide! Nu cu mult timp în urmă ai distrus o vitrină.

– I-am plătit proprietarului, nu?

Indignarea Cindyei era sinceră. Ea își plătea întotdeauna greșelile – cu banii sau cu farmecul ei, după cum era cazul – și se grăbea să le șteargă din memorie imediat după aceea.

– Ascultă, încetează să-ți faci griji, zise ea cu vocea ei cea mai liniștitoare. După-amiază voi prezenta scuze acestei femei de treabă. Nu vor reține ultragiura unui magistrat și voi ieși de aici la fel de liberă ca pasărea cerului.

Julia clătină din cap.

– Nu fi atât de sigură. Conduceai fără permis. Este un delict foarte grav. De data asta, nu vei mai scăpa cu o amendă.

Avu satisfacția să constate că vorbele ei păreau să fi zdruncinat nepăsarea Cindyei. Dar, o secundă mai târziu, sora ei geamănă ridică din umeri și declară:

– Dacă-i așa, Bill trebuie să mă scoată din această încurcătură. Este plătit pentru asta.

– Bill este un om al legii, nu un băiat de serviciu! i-o întoarse Julia.

Cindy începu să râdă.

– Ar fi puțin cam jenant pentru el să ia în căsătorie o avocată a cărei soră este la închisoare, nu? N-avea nici o teamă, scumpo, el va împiedica asta.

Julia roși. Nu era nicidecum sigură că voia să se mărite cu Bill Shorley, un bărbat de vreo patruzeci de ani, solid și rezervat, pentru care lucra de doi ani de zile. Încerca doar o mare afecțiune pentru el.

– Nimic nu te poate atinge, nu-i așa? făcu ea în disperare de cauză. Nu te gândești decât la tine!

– Ascultă, draga mea, povestea asta este cu siguranță ultima mea poznă. Mă voi căsători curând cu venețianul meu și voi deveni tot atât de liniștită ca un mieluşel.

Pe Julia o enerva s-o audă pe Cindy numindu-l pe logodnicul ei, Marcello Farisi, „venețianul meu“, ca și cum era vorba despre un obiect anonim cumpărat ca amintire. Sora ei se întorsese după o ședere la Veneția, în urmă cu două luni, anunțând că se logodise cu un italian pe care-l cunoștea de patru zile. Dragostea fulgerătoare fusese reciprocă. De acum înainte, își considera viitorul trasat în întregime, dar Julia rămânea sceptică. Chiar cu prețul unui enorm efort de imaginație, n-o vedea pe neastâmpărata și turbulentă Cindy stabilită într-o viață liniștită.

La douăzeci și trei de ani, Cindy avea deja în urma ei o căsătorie efemeră. Fostul ei soț era bogat și-i plătea o pensie generoasă. Putea în felul acesta să continue să-și satisfacă înclinația pentru accesorii de lux, ca această sclipitoare mașină tip sport la volanul căreia îi teroriza pe cetățenii Londrei când poliția nu era acolo ca s-o împiedice.

– La drept vorbind, murmură Cindy cu un aer gânditor, dacă Bill nu mă scoate din asta, situația ar putea deveni încurcată. Marcello este negustor de obiecte de artă, un anticar cunoscut în toată lumea într-un anumit mediu, după cum știi. Dacă ar afla că fac închisoare, ar rupe imediat logodna noastră. Ar fi o lovitură fatală pentru reputația lui.

– Marcello al tău nu mă entuziasmează prea mult.

Cindy făcu o mutră fatalistă.

– Presupun că gustul respectabilității vine cu vârsta... Ți-am spus că mama lui descinde în linie dreaptă dintr-un doge de

Veneția? Marcello vrea să mă facă s-o întâlnesc cât mai repede posibil. Dacă m-ar vedea în momentul acesta, biata de ea ar face fără îndoială un infarct.

– Cindy, crezi că este o idee bună să te căsătorești cu genul acesta de bărbat? o întreabă Julia cu un aer îngrijorat. Nu prea-mi pareți făcuți pe de-a-ntregul unul pentru altul.

– Și ce-mi sugerezi? replică Cindy. Să trăiesc în continuare ca acum? Eu nu sunt ca tine, Julia. Eu n-am o „ambitie nobilă“, un „tel serios“ de atins. Nu uita că eu sunt geamăna cea rea. Am nevoie de un bărbat în viața mea, de preferință bogat.

– N-ai dus niciodată lipsă de... pretendenți, până acum.

– Tocmai. Este timpul să mă cumințesc, înainte ca viața mea să-și pună amprenta asupra mea.

Cindy izbucni într-un râs sonor, un râs de o veselie deplasată într-un asemenea loc. Ea adăugă:

– Când vom avea treizeci de ani, oamenii vor putea în sfârșit să ne recunoască fără nici o greutate. Geamăna cea rea va fi ridată toată, iar cea bună va străluci ca o monedă nouă.

Deosebirea de temperament dintre cele două surori apăruse încă din copilărie. Julia fusese o fetiță normal de studioasă, tăcută, ezitând să facă rău – în afară de situațiile când era îndemnată la asta de Cindy. Totuși, cum îi reamintea adeseori aceasta, din momentul când accepta să participe la vreo poznă, ea era aceea care găsea ideile cele mai ingenioase ca s-o ducă la bun sfârșit. Și tot ea era aceea care, prin elocvența ei, reușea să-i îmbuneze pe părinții sau pe profesorii lor supărați, atunci când era descoperit secretul.

În ceea ce o privea, Cindy fusese întotdeauna suficient de șireată ca să-și dea seama că farmecul era atuul ei major. Puțini

oameni rezistau farmecului Cindyei și, cu trecerea anilor, învățase să conteze exclusiv pe el. Fusesse un copil răsfățat, apoi o adultă mai curând egoistă și necugetată. Dar știa să obțină cu o clipire din ochi iertarea oricui, mai cu seamă a unui bărbat.

Într-o zi, când gemenele aveau zece ani, una dintre mătușile lor, femeie de bun-simț, venise să stea un timp în casa lor. Ea rezumase astfel caracterul lor: „Poate că sunt gemene autentice, ieșite din același ou; dar, după părerea mea, toate calitățile au revenit Juliei și toate defectele Cindyei“.

Cuvintele acestea făcuseră înconjurul familiei și, din momentul acela, fuseseră poreclite cu afecțiune „Cumînțenia“ și „Zvăpăiata“.

Cindy acceptase această poreclă cu o plăcere ascunsă. Se bucura să fie geamăna „cea rea“, văzând în asta aproape aprobarea de a se consacra farselor de prost-gust care-i plăceau atât de mult. Și, cum era, la urma urmei, drăgăstoasă din fire, îi părea sincer rău de Julia, geamăna „cea bună“, condamnată să se poarte bine.

Julia nu bănuise niciodată că putea fi ținta milei cuiva. Avusese o copilărie fericită, deși mai puțin agitată decât cea a Cindyei. Dotată pentru studiu, absolvise în chip strălucit liceul, apoi urmasse cursuri de drept la Universitatea din Cambridge. După obținerea diplomei, își găsise un loc la „Shorley & Fenn“, unul dintre cabinetele juridice cele mai apreciate din Londra.

Din păcate, situația aceasta nu era deloc liniștitoare cu o soră ca Cindy, care încălca mereu legea.

În restul convorbirii lor, Julia îi dădu Cindyei sfaturi privind comportarea în fața tribunalului. Când veni în sala de audieri, Bill se afla deja la locul lui. Ea se așează pe scaunul de lângă el.

– I-am spus să rămână liniștită și să te lase să vorbești, îi șopti ea.

Bill își scoase ochelarii cu rame de baga și-și masă tâmpilele. Părul începea să i se rărească. Avea o înfățișare viguroasă și sigură de sine, pe care Julia o considera încurajatoare.

– Crezi că va reuși să se stăpânească? întrebă el.

– Sunt sigură. Îi este teamă să nu fie trimisă la închisoare, deoarece dacă Marcello ar afla asta, ar rupe logodna.

– Ia te uită! Nu vrea să lase să-i scape ocazia de a se căsători cu toți banii aceia.

– Bill, nu fi bârfitor.

– Și tu, nu fi naivă. Pleacă în vacanță și se întoarce de la Venetia logodită cu un italian pe care abia l-a cunoscut. Tot ce poate să spună despre el este că are o anumită vârstă și că este bogat. Nu veni să-mi spui povești că asta e dragostea cea mare.

– Știu. Dar nu mă pot împiedica să gândesc că acest Marcello este poate un noroc pentru ea. Ea are neovie tocmai de un bărbat matur, respectabil. Va avea fără îndoială copii și asta îi va da responsabilități. În orice caz, pare să-și fi pus toate speranțele în această căsătorie și mi-ar părea rău ca visul să i se spulbere.

Agitația din jurul lor le dădu de știre că intrau magistrații. Se ridicară amândoi. În clipa următoare, Cindy își făcu din nou apariția, între doi gardieni. Dădea impresia că joacă rolul unei tinere model, amuzându-se totodată teribil în sinea ei.

Julia simți un nod în stomac. Doamna Betteridge, judecătoarea care o trimisese pe Cindy să vadă cum arată o celulă chiar în dimineața aceea, nu era o proastă. Nu-i va scăpa licărirea insolentă din privirea ei și asta ar fi fost un dezastru. Numai să nu-i vină Cindyei proasta idee de a începe să râdă!

Bill se ridică și luă cuvântul.

– Clienta mea, doamna Lucinda Rackly, dorește să prezinte Curții scuzele sale sincere. Ea este pe deplin conștientă de gravitatea situației și consideră reacțiile ei din această dimineață complet deplasate. Trebuie spus că doamna Rackly se teme de procesul acesta și că nervozitatea ei...

Bill reuși să brodeze pe tema asta timp de trei minute bune. Doamna Betteridge nu putea fi păcălită, se gândi Julia, dar elocvența patronului ei și onestitatea care emana din toată ființa lui părură să-și producă efectul. Figura judecătoarei se destinse. Amenințarea închisorii se îndepărtă.

– Foarte bine, zise în cele din urmă doamna Betteridge, întrucât clienta dumneavoastră își regretă atitudinea, sunt gata să uit ultragiul adus Curții. Rămâne totuși conducerea fără permis, un delict pe care sunt obligată să-l iau foarte în serios.

Julia închise ochii o clipă. Doamna Betteridge continuă, adresându-se direct Cindyei:

– Doamnă Rackly, înțeleg că sunteți o tânără femeie independentă și că dispuneți de posibilități care vă permit să nu lucrați. De aceea, n-am să vă condamn să plătiți o amendă, ar fi prea ușor...

Julia strânse pumnii.

– Așadar, iată care va fi pedeapsa dumneavoastră: veți efectua două sute patruzeci de ore de muncă în serviciul comu-

nității. Veți putea discuta amănuntele cu ofițerul de poliție însărcinat cu supravegherea dumneavoastră, dar vă recomand să nu priviți cu superficialitate obligațiile care vă vor fi încredințate. Sentința va trebui executată cât mai repede posibil.

Julia fu cât pe ce să leșine de ușurare. O privire furișată spre Cindy îi arată că aceasta, ușor buimăcită, se întreba ce i se întâmpla.

– Să ieșim repede de aici, înainte să facă o altă prostie, șopti Bill. Du-te și ia-o de acolo cât timp eu vorbesc cu ofițerul de poliție.

Ofițerul de serviciu era o femeie între două vârste, așezată lângă bara martorilor. Ea se ridică la apropierea lui Bill, discută cordial cu el și-l urmă pe culoar. Julia o luă pe Cindy de braț și o orientă în aceeași direcție. Lăsa impresia unui câine ciobănesc conducând o oaie recalcitrantă.

– Asta înseamnă că pot să mă întorc acasă? se miră Cindy.

– Bineînțeles. Vei continua să locuiești acasă la tine, lucrând în același timp ca să-ți ispășești pedeapsa. Ai noroc. Ofițerul de poliție de care aparții este femeie și nu pare o ființă rea.

– Glumești! bombăni Cindy cu un aer sumbru. O cunosc, este o nesuferită.

Femeia le privi apropiindu-se, cu un zâmbet malițios care spunea multe.

– Iar dumneavoastră, doamnă Rackly! Este ultima oară, sper?

– S-ar putea, replică Cindy. Voi pleca în străinătate.

Femeia ridică sprâncenele.

– Poftim?

– Mă căsătoresc cu un italian. Vom trăi în țara lui.

– Adevărat? Până atunci, mi-e teamă că veți fi obligată să mai rămâneți câțva timp printre noi. Aveți de executat o pedeapsă, nu-i așa? Atunci...

Deschise un dosar și răsfoi câteva pagini.

– Presupun că vreți să terminați cât mai repede posibil? Să spunem... trei zile de lucru pe săptămână? În ritmul acesta, veți termina în trei luni.

Fața Cindyei se lungi.

– Da, trei zile pe săptămână n-ar fi rău, continuă interlocutoarea ei. Am să vă încredințez treburi cât mai variate posibil, ca să nu vă plictisiți. O trecere pe la spital mi se pare o idee bună. Veți face parte din echipa de curățenie de la sala de urgențe, de exemplu. Asta o să vă arate ce li se poate întâmpla celor care conduc ca nebunii. Dar, pentru început, cred că vă voi trimite să lucrați la cantina unui azil de bătrâni. Va trebui, bineînțeles, să veniți în fiecare săptămână să-mi dați raportul... Știți unde să mă găsiți, nu-i așa? Biroul meu nu și-a schimbat locul. Ne vedem acolo luni dimineată, la orele nouă fix. Să nu întârziati.

Salută pe toată lumea și se îndepărtă, cu dosarul sub braț. Uluită, Cindy îi aruncă o privire ucișătoare. Își regăsi în sfârșit glasul.

– Spitalul? Un azil de bătrâni? Vă jur că nesuferita asta o să mi-o plătească. Eu...

Nu avu timp să termine, deoarece Bill și Julia o trăgeau deja afară ținând-o fiecare cu fermitate de un braț. Nu-i dădură drumul decât atunci când ajunseră în parcare, în fața mașinii lui Bill.

– Haide, îi spuse Julia, nu-i chiar atât de îngrozitor. Cel puțin, te poți întoarce acasă în fiecare seară.

Compară în minte luxosul apartament al Cindyei, din Mayfair, cu mica ei locuință dintr-un cartier modest al Londrei. Fără să-i stârnească cea mai mică amărăciune, această viziune îi risipi dorința de a se înduioșa mai mult în legătură cu soarta surorii sale.

Cindy rămase ciudat de tăcută tot timpul drumului. Nu ieși din toropeala ei decât atunci când ajunseră în fața imobilului în care locuia.

– Urcați să beți ceva, amândoi, propuse ea.

Julia avu surpriza să descopere că apartamentul fusese proaspăt redecorat. Mobilele tubulare și schițele lui Picasso cedaseră locul unui stil care amintea vag de Renașterea italiană. Dar, în ciuda marilor sume de bani care era limpede că fuseseră cheltuite, se simțea că gustul Cindyei nu era foarte sigur.

– A trebuit să pun să se refacă totul din cauza asta! explică ea arătând un tablou aflat între două ferestre înalte.

Tabloul, de factură clasică, înfățișa un peisaj neguros, luminat parcă din interior. Julia făcu ochii mari de uimire. Nu văzuse niciodată ceva atât de frumos.

– Marcello mi l-a dăruit exact înainte de întoarcerea mea, îi destăinuî Cindy. Restul nu se potrivea cu el, astfel că am schimbat totul.

Puțin mai târziu, în timp ce savurau cu toții câte o ceașcă de cafea, ea începu să se plângă.

– Este înfiorător! Nu vreau să lucrez într-un spital. Și cu atât mai puțin să dau să le mănânce unor bătrâni.

Bill era cât pe ce să se înece.

– Consideră-te fericită că ai scăpat atât de ușor! izbucni el cu vehemență. După părerea mea, găsesc că trebuia să fii închisă. Poate că asta ți-ar fi adus puțină minte la cap! Am făcut tot ce-am putut ca să te scap de propria ta prostie, și tu nu știi decât să te lamentezi.

Cindy îl privi ca și cum nu putea să-și creadă urechilor. Apoi o grimasă copilărească îi schimonosi fața și lăsa să-i scape un suspin. O secundă mai târziu, era refugiată la pieptul lui, cu brațele înlănțuindu-i gâtul, cu capul ascuns în scobitura umărului lui. O scuturau hohote de plâns incontrolabile.

– Oh, Bill! Nu te înfură pe mine, te rog. Asta mă tulbură...

– Ei bine, hm... este inutil să plângi, mormăi el, emoționat. Poate că ți-am vorbit puțin prea aspru, dar acum s-a sfârșit. Haide, Cindy...

Cum el îi bătea ușor, cu stângăcie, umărul, ea își ridică fața scaldată în lacrimi.

– Ești un adevărat prieten. Voi face tot ce-mi vei spune. Tot. Ți promit să fiu cuminte.

– N-am decât un sfat să-ți dau: să accepți cu bunăvoință pedeapsa pe care ai primit-o, să respecti regula jocului.

Ea se smiorcăi cu un aer pocăit și-i adresă un mic zâmbet curajos.

– De acord, chiar dacă asta îmi cere un efort supraomenesc.

– Bravo! Aceste trei luni vor trece foarte repede, o să vezi.

Bill se ridică pentru a-și lua rămas-bun. Cindy se ridică la rândul ei și ea îl îmbrățișă impulsiv.

– Îți mulțumesc, Bill! Îți sunt atât de recunoscătoare!

Îl sărută pe obraz, se răsuci pe călcâie și dispăru în camera ei. Bill devenise roșu cărmiziu.

– Trebuie să plec, zise el evitând privirea Juliei. Am niște clienți de văzut...

Julia se stăpânea să nu râdă.

– Cindy nu este atât de rea, în fond, reluă el. Frivolitatea ei n-o împiedică să aibă inimă. Viața pe care o duce nu-i aduce nimic bun.

– Bill, mă surprinzi, îl dojeni ea cu blândețe. N-aș fi crezut niciodată că te poți lăsa păcălit. Nu tu.

– Ce vrei să spui?

Ea râse deschis, de data sta.

– Cindy tocmai ți-a jucat o scenă de prefăcătorie. Ea nu regretă absolut nimic. Crede că locul unui bărbat este la picioarele ei și, ca să te cucerească, ți-a spus ce voiai să auzi.

Bill se încrunță.

– Draga mea copilă, ziua asta te-a răvășit. Nu este felul tău să fii atât de severă.

Julia deschise gura ca să protesteze, dar se stăpâni. La ce bun să mai discute?

– Bineînțeles, reluă Bill cu o notă de umor, aș putea până una-alta să-mi închipui că ești geloasă.

– Ar fi ridicol!

– Oh, ai fi putut să-mi lași iluziile. Cunoști sentimentele mele față de tine...

O trase spre el și o strânse în brațe. Julia se lăsă în voia lui, tulburată de un elan de afecțiune, de tandrețe.

– N-ai uitat că cinăm împreună, în seara asta? o întrebă el dându-i drumul.

– Nu, n-am uitat.

– Voi trece să te iau de acasă la ora opt.

Îi scrută o clipă fața și adăugă:

– Ai un aer obosit. Ești sigură că nu vrei să te culci devreme?

Julia își petrecuse într-adevăr o bună parte din noapte într-un comisariat, ca să apere interesele unui client care fusese arestat imediat după ora unsprezece seara.

– Ești un înger, Bill, dar va fi foarte bine, te asigur.

– Atunci, am fugit. Pe curând!

După plecarea lui Bill, Julia intră în camera surorii sale. Cum se aștepta, Cindy era așezată la măsuța de toaletă, ocupată cu retușarea machiajului. Din suferința ei recentă nu mai rămăsese nici o urmă. Julia surâse fără să vrea. Dezaproba latura superficială a Cindyei, dar nu putea să nu-i admire abilitatea de a păcăli majoritatea oamenilor. Privirile celor două surori se întâlniră în oglindă, complice pentru o clipă.

– Ar trebui să-ți fie rușine... începu Julia.

– N-am putut rezista, Julia. Bill este o tentație permanentă. Există atâta naivitate în spatele aerelor sale de distincție!

– Țsta nu-i un motiv să-ți bați joc de el. Și nu uita să-i plătești onorariile, cum ai făcut ultima dată!

– Oh! Nici măcar n-o să-și dea seama. Are destui bani și eu, în momentul de față, sunt mai curând lefteră.

– Tu? se miră Julia. Nu m-ai lăsat niciodată să cred asta.

Își trecu o privire sceptică peste decorul luxos al camerei. Unul dintre panourile culisante ale imensului garderob era întredeschis, lăsând să se vadă un morman de veșminte.

– Te asigur că sunt lefteră. De câteva luni, pensia mea alimentară sosește întotdeauna cu întârziere. Va trebui ca Bill să-i scrie fostului meu soț. O scrisoare severă. Între noi fie spus, sunt cu adevărat furioasă pe Bill. Ar fi putut să mă scoată din situația asta.

Julia își ridică ochii spre cer, exasperată.

– Te-a scăpat din ce era mai rău, Cindy.

– Nu. Nu sunt la închisoare, de acord, dar n-am dreptul să mă mișc din Anglia timp de trei luni. Și trebuie să mă întâlnesc cu mama lui Marcello peste cincisprezece zile, la Venetia!

– N-ai decât să-i spui lui Marcello al tău că s-a ivit un obstacol.

– Nu înțelegi. Mama lui nu locuiește tot timpul cu el. Ea are propriile ei afaceri, la Milano. Se ocupă de modă, sau cam așa ceva. Se deranjează special pentru mine. Oare ce să-i spun lui Marcello? Nu pot totuși să invoc adevăratul motiv al absenței mele!

– N-ai decât să inventezi o boală.

– Boală care să dureze trei luni? Presupun că va alerga la căpătâiul meu.

Julia scoase un suspin.

– Îmi pare rău, scumpa mea. Este neplăcut pentru tine, știu, dar nu văd nici o soluție.

– Eu văd una, afirmă liniștită Cindy. M-am gândit la asta în mașină. Este foarte simplu. Te vei duce acolo în locul meu.

După o clipă de stupefacție, Julia începu să râdă.

– Pentru o clipă, am crezut că vorbești serios.

– Dar am vorbit serios, zise Cindy întorcându-se spre ea. Am făcut asta de o mulțime de ori.

– Când eram copii, poate...

– Și când am crescut, de asemenea. Ți-ai pierdut memoria? S-a întâmplat adeseori ca una să ia locul celeilalte.

– Da, ca să ne distrăm, timp de câteva ore. La vreo serată, în casa unor prieteni. Dar acum, ar fi un veritabil abuz de încredere. În plină zi. Este o nebunie, Cindy!

Julia vorbise cu o voce fermă, sperând că Cindy se va lăsa convinsă. Se dovedi o osteneală zadarnică.

– Dar va dura numai două zile! M-am gândit la toate. Te vei duce acolo, te vei descurca să-i faci o impresie bună mamei lui Marcello – de altfel, sunt sigură că o vei scoate la capăt mai bine ca mine – și-ți trimit o telegramă cerându-ți să te întorci de urgență pentru că sora ta este bolnavă.

– Nu fi absurdă! Marcello va descoperi imediat înșelătoria.

– Ce știi tu despre asta? Nu ne-am văzut decât patru zile. Și apoi, dragostea e oarbă, este bine știut.

– Ceea ce trebuie să te fi orbit pe tine este mai degrabă palatul lui venețian plin de obiecte de valoare, replică Julia pe un ton tăios. Nu, Cindy, regret. Ideea ta este o prostie.

Își stăpâni deodată un căscat.

– Și aș vrea să nu-mi mai arunci în cap planurile tale fan-teziste când sunt moartă de oboseală. Am lucrat aproape toată noaptea.

– Iartă-mă, draga mea, zise Cindy cu un aer rușinat. Îți vorbesc ca o egoistă despre micile mele probleme, în timp ce tu cazi din picioare de somn. Să nu mai vorbim.

Julia îi aruncă o privire bănuitoare. Când Cindy capitula prea ușor, era mai bine să iei seama. Dar nu mai avea puterea să reacționeze.

– Cred că-l voi suna pe Bill ca să anulez invitația lui la cină. Mi-a sugerat-o el însuși adineauri, ar fi trebuit să-l ascult.

– Nu poți să-i faci asta! exclamă Cindy, revoltată. Cere-i mai degrabă să te ia de aici. Vei câștiga astfel două ore bune de odihnă întinzându-te pe patul meu. Și ca să ieși, n-ai decât să îmbraci ceva de-al meu, adăugă ea arătându-i garderobul cu un gest neglijent.

Ideea era tentantă și Julia se lăsă convinsă.

– Mulțumesc, ești drăguță, zise ea.

Telefonă la cabinet și-i lăsă un mesaj secretarei lui Bill. Când puse receptorul la loc, Cindy trăsese deja perdelele la ferestre și cuvertura de pe pat. Julia își scoase hainele și se strecură între cearșafuri.

– Te trezesc peste două ore, promise Cindy.

– De acord, dar cum două precauții sunt mai bune decât una, am să pun ceasul să sune, zise Julia.

Apoi se întinse cu plăcere. Ultimul lucru pe care-l auzi înainte de a se scufunda în somn fu zgomotul ușii care se închidea încet.

Se trezi tresărind, în prada unei ciudate neliniști. Se făcuse întuneric în încăpere, prea întuneric pentru ora șase a unei seri în plină vară. Tăcerea era de-a dreptul îngrijorătoare.

Se ridică în capul oaselor și aprinse lumina. Deșteptătorul dispăruse. Aruncă o privire ceasului de la mână și-și înăbuși un țipăt. Era aproape miezul nopții. Dormise opt ore!

– Cindy! strigă ea sărind din pat. Cindy, de ce nu m-ai trezit?

Dar n-a fost foarte surprinsă, ieșind din dormitor, să constate că apartamentul era gol. Cindy ieșise.

– Aș putea să pun pariu că știu unde se află în momentul acesta, bombăni ea. Dar de ce? Compania lui Bill trebuie s-o plictisească de moarte. Ce pune oare la cale?

Îmbracă unul din capoatele Cindyei și se duse să-și pregătească o cafea la bucatărie. Apoi își luă ceașca și o farfurie cu biscuiți în salon și se așeză pe canapea. Tocmai mânca un biscuit când sună telefonul. Ridică receptorul.

– Lucinda? Întrebă o voce frumoasă, profundă. Tu ești?

– Nu, bâigui ea cu gura plină. Sunt sora ei, Julia. Cindy nu este acasă. A ieșit.

– Vreți să repetați, vă rog?

Bărbatul avea un accent străin, muzical.

– Am spus că sunt sora ei, Julia, repetă ea străduindu-se să vorbească mai clar.

– Ah! Domnișoara Zorro!

– Poftim?

– Avocata. Cea care îi apără pe cei oprimați. Cindy mi-a vorbit despre dumneavoastră.

Julia își stăpâni un protest indignat.

– *Signor* Farisi, pentru că presupun că aceasta este identitatea dumneavoastră, zise ea cu răceală, mă tem că ați sunat într-un moment nepotrivit. Cindy nu este acasă.

– Vreți să spuneți că a ieșit?

– Da.

Dacă Marcello Farisi avea intenția să se intereseze de acțiunile și mișcările surorii ei, noaptea, ea nu-l va ajuta în nici un fel.

– Și dumneavoastră sunteți la ea acasă?

– Dat fiind faptul că v-am răspuns la telefon, se poate trage această concluzie, într-adevăr.

Tonul ei enervat avu darul să-l facă să râdă pe Marcello.

– Locuiți așadar cu Lucinda?

– Nu, am propriul meu apartament, dar... se întâmplă să fiu acasă la ea în momentul acesta. Am lucrat toată noaptea într-un comisariat și am adormit.

– Sfântă Fecioară! Ce ocupație ciudată pentru o femeie. Vă distrează atât de mult să vă jucați de-a Zorro?

Julia strânse din dinți.

– *Signor* Farisi, eu nu mă joc de-a nimic. Sunt o avocată foarte calificată. Mi-am făcut studiile la Universitatea din Cambridge, vorbesc cinci limbi și-mi iau munca foarte în serios.

– Nu am nici o îndoială, zise el, ironic. Orice femeie care vrea să lase impresia că nu este interesată de bărbați ia lucrurile foarte în serios.

– Ah! Ah! Foarte amuzant, replică Julia. Nu vă sfătuiesc să vă găsiți într-o zi în fața mea, pe banca acuzaților. Aș putea să vă arăt cu cine aveți de-a face!

El izbucni într-un râs înăbușit, un râs din gât care nu era lipsit de farmec.

– *Cara signorina*, nu vă supărați. Nu voiam să vă offensez. Am convingerea că sunteți extraordinar de inteligentă. Asta este ceea ce mă întristează, de altfel. O femeie care gândește prea mult își neglijează feminitatea. Ea comite în felul acesta o crimă împotriva firii.

– Ascultându-vă s-ar putea crede că sunt o femeie urâtă, respingătoare! izbucni Julia. Pentru informarea dumneavoastră, să știți că n-am făcut niciodată bărbații să fugă. Dimpotrivă...

Râsul lui Marcello Farisi crescuse, vibrând în receptor. Julia regretă imediat că se lăsase mânată de mânie. Era furioasă pe el, și pe ea însăși. Dar el redeveni serios.

– Iertați-mă, zise el. Mă comport foarte prost îngăduindu-mi să vă tachinez în felul acesta. Vreți să aveți amabilitatea s-o anunțați pe Lucinda că am sunat-o? Mai spuneți-i, vă rog, că mama este nerăbdătoare s-o întâlnească.

– *Signor* Farisi, aș vrea să vă întreb ceva. Este absolut indispensabil ca Cindy să meargă la Veneția peste cincisprezece zile? Ar putea să survină unele dificultăți și...

– Nu înțeleg. Mi se pare că Lucinda nu lucrează?

– Nu, dar...

– În cazul acesta, ce ar putea-o împiedica să vină s-o cunoască pe mama?

– Nimic. Să nu mai vorbim despre asta. Vă rog. Îi voi spune Cindyei că ați telefonat.

– *Grazie, signorina.*

După ce închise, Julia aruncă telefonului o privire dușmănoasă.

– Măgar egoist și plin de el, mormăi ea. Mă joc de-a Zorro, auzi!

În aceeași clipă, auzi o cheie răsucindu-se în broască și o conversație șoptită în vestibul. Se ridică să meargă în întâmpinarea lui Bill și a Cindyei și fu cât pe ce să cadă pe spate.

Se vedea pe ea însăși intrând în salon!

Nu exista nici un motiv de îndoială. Silueta aceasta foarte elegantă, costumul sobru fustă-taior, părul pieptănat spre spate, ciorapii negri – era o imagine pe care oglinda i-o reflectase de sute de ori.

– Vezi, Bill! exclamă Cindy cu o voce triumfătoare. Ți-am spus că Julia n-o să-și creadă ochilor.

Într-adevăr, Julia se lăsase să cadă pe canapea, uluită. Bill se așeză lângă ea, înconjurând-o afectuos cu brațul.

– Nu te supăra pe noi, draga mea. Cindy n-a avut curajul să te trezească. La început, a îmbrăcat hainele tale în joacă și, cum eu nu mi-am dat seama de nimic, a vrut să mă însoțească la restaurant ca să vadă cât timp putea să dureze înșelătoria.

– Și cât timp a durat? întrebă Julia.

– N-am început să am îndoieli decât la sfârșitul mesei, când am abordat o adevărată conversație. Unele amănunte nu se potriveau. Este o dovadă că, la urma urmei, oamenii nu văd decât ceea ce vor să vadă.

Julia întâlnește privirea Cindyei, care-i adresează un semn imperceptibil din ochi. Așadar, se gândi ea, Bill fusese fără știrea lui cobaiul unei mici experiențe. Acesta din urmă o întrebă:

– Vrei să te conduc acasă la tine, Julia?

– Nu, mulțumesc. Voi rămâne aici, în seara asta. Trebuie să am o discuție cu Cindy.

– În cazul acesta, am să vă las, spuse el ridicându-se.

Cele două surori îl urmară în vestibul. În momentul când să iasă, el șovăi, apoi roși. După care, cu un mic râs stânjenit, le dădu fiecăreia câte un sărut ușor.

– Sper că vă veți relua repede înfățișările respective, zise el. Situația asta este mai curând jenantă.

Când ușa se închise în urma lui, Cindy și Julia reintrară în salon și se așezară una în fața celeilalte, fără un cuvânt,

observându-se cu coada ochiului. Și, dintr-o dată, izbucniră în același timp în râs. Veselia aceasta comună le dădu impresia că regăsiseră pentru o clipă camaraderia din copilăria lor.

– Bietul Bill! murmurară ele într-un singur glas.

– Are dreptate, să știi, continuă Cindy. Oamenii nu văd decât ceea ce vor să vadă. Marcello se așteaptă la venirea mea, și pe mine mă va primi.

– Dar tu ai auzit ce a spus Bill? Te-ai trădat îndată ce ai abordat o conversație serioasă.

– Deoarece Bill ne cunoaște bine pe amândouă. Marcello și cu mine ne-am văzut numai timp de patru zile și au trecut mai multe săptămâni de atunci. El nici măcar nu știe că suntem gemene.

– Dar el știe de existența mea, sunt la curent, mulțumesc. Mă consideră chiar drept o bătrânică arțăgoasă... bombăni Julia.

– Cum?

Ea repetă pe scurt conversația pe care o avusese cu Marcello, și Cindy fu scuturată de noi hohote de râs.

– Nu ți-am spus că are păreri destul de convenționale despre femei? Acum, ai dovada.

– De ce naiba nu i-ai spus că ai o soră geamănă?

– Tu o spui la toată lumea?

– Nu, este adevărat. Oamenii pun întotdeauna aceleași întrebări și asta sfârșește prin a mă enerva.

– Atunci, nu înțelegi că este foarte ușor și că nu există nici un risc? Întrucât Marcello nu știe că am o soră geamănă, va bănuși și mai puțin înșelătoria.

– Asta nu schimbă nimic. N-am nici cea mai mică intenție să iau parte la mașinația ta ridicolă.

– De acord, făcu Cindy cu nepăsare. În cazul acesta, am să trec la planul numărul doi.

– Vrei să spui că n-am auzit încă ce-i mai rău? Care este planul tău numărul doi?

– Mă duc să-l văd pe Marcello și tu vei fi aceea care-mi va trimite telegrama cerându-mi să mă întroc. Eu îmi voi scurta imediat șederea și voi reveni la timp ca să reiau munca aceea blestemată.

– Oh, nu! N-o să faci asta! exclamă Julia cu vehemență. Te cunosc eu. O dată plecată din Anglia, te vei grăbi să uiți totul și nu te vom mai revedea. Nu te voi lăsa să părăsești țara, Cindy.

Julia știa deja că era pe cale să se prindă în cursă. Cindy ridică din umeri și declară pe un ton indiferent:

– Dacă refuzi să mă ajuți, este singura mea posibilitate. Haide, Julia, este o mișcare bună. Doar două zile, nu-i atât de îngrozitor. La urma urmei, nu-ți cer să execuți pedeapsa în locul meu. N-aș fi îndrăznit să merg până acolo. Așadar, fii fată cumsecade.

Timp de o clipă, cele două fete care semănau atât de mult părură că se înfruntă. Apoi Julia scoase un suspin.

– Presupun că n-am de ales, nu-i așa? murmură ea.

Capitolul 2

În avionul care o ducea spre Veneția, Julia se feliită că dobândise, datorită profesiei sale, gustul pentru ordine și metodă. Nu știa mare lucru despre Marcello Farisi, deoarece Cindy rămăsese foarte confuză, dar puținul pe care-l știa îl notase cu grijă în micul ei carnet, ca și cum era vorba de tratat o afacere. Parcurse din nou amănuntele pe care le notase.

Unu: Marcello Farisi era un bogat negustor de obiecte de artă, care posedă galerii în majoritatea orașelor mari ale Europei. Nota Bene: dacă nu era bogat, probabil că sora mea nici măcar nu s-ar fi uitat la el.

Doi: locuiește la Veneția, unde a cumpărat în urmă cu câțiva ani un palat în ruină, a cărui restaurare s-a terminat de curând.

Trei: este divorțat și are un copil, o adolescentă numită Felicia care trăiește cu mama ei în Franța. Marcello este un tată extrem de sever.

Patru: a cunoscut-o pe Cindy la Veneția, în urmă cu două luni, „apărând-o“ de insistențele unui gondolier prea curtenitor. Nota Bene: Cindy trebuie să fi acționat intenționat pentru a suci capul gondolierului în chestiune. Este incorrigibilă.

Cinci: au ieșit împreună timp de patru zile și, în cele din urmă, Marcello i-a cerut să devină soția lui.

Șase: Cindy jură că raporturile lor au rămas întotdeauna „corecte“, în sensul victorian al termenului.

Șapte: dacă nu era declarația precedentă, n-aș fi luat parte niciodată la această mascaradă nesăbuită – ceea ce continuu să regret.

Lista se oprea aici. Julia nu găsi nimic de adăugat. Informațiile erau din păcate cam subțirele pentru a înfrunta un caz atât de importnat.

„Ceea ce-mi lipsește, se gândi ea, este o bună descriere a acuzatorului – se corectă – vreau să spun a lui Marcello Farisi. Știu că este înalt, mai degrabă în vârstă, și că are părul cenușiu. Să sperăm că mă va recunoaște la aeroport înainte să încerc să-l identific eu însămi. Și, mai cu seamă, nu trebuie să știe că vorbesc curent italiana. Cindy nu cunoaște din această limbă decât două sau trei cuvinte“.

Deschise valijoara de voiaj a Cindyei, plină cu ceea ce considera de acum înainte drept „machiajul ei de scenă“. Cindy alesese cu scrupulozitate fiecare produs și o instruisese cum să le folosească. O târâse după aceea la coaforul ei, de unde Julia ieșise cu o coafură aidoma cu cea a surorii sale. În fine, trecându-și garderoba în revistă, Cindy alesese un număr impresionant de veșminte.

– N-am nevoie de toate astea, pentru două zile, protestase Julia.
– Se presupune că nu știi că vei rămâne acolo doar două zile. Și chiar dacă pleci undeva pentru o săptămână, trebuie să iei întotdeauna cu tine lucruri pentru o lună. Asta este deviza mea.

– Marcello știe oare că se căsătorește cu o maniacă incapabilă să treacă prin fața unui magazin de îmbrăcăminte fără să-și cumpere ceva?

– Bineînțeles. Tocmai asta îi place la mine. Latura mea frivolă și decorativă. În realitate, inima lui aparține palatului său afurisit. Pariez că, înainte de a mă cere în căsătorie, a verificat dacă mă asortam bine cu mobilierul.

În consecință, Julia decolase spre Veneția cu cinci valize enorme pentru care trebuise să plătească în plus. Dar dispunea cel puțin de toate accesoriile necesare ca să-și joace bine rolul. Se studie o clipă în oglinda valijoarei de voiaj. Fermecătoarea figură pe care o întâlneai privirea ei nu era cu adevărat a ei, ci mai curând aceea a Cindyei.

Avionul ateriză pe aeroportul Marco Polo. Julia își adună lucrurile, își îndreptă cu curaj umerii și se îndreptă spre ieșire cu picioarele tremurânde, ca și cum la baza pasarelei o aștepta un pluton de execuție.

La controlul pașapoartelor, îl întinse ofițerului de poliție pe cel al Cindyei. Își ținu respirația văzându-l că întârzie asupra fotografiei. Dar el închise pașaportul și i-l înapoie zâmbind. Trecuse astfel cu succes prima ei probă.

În vamă, un funcționar tânăr, descoperindu-i bagajele numeroase și voluminoase, îi făcu semn să se oprească. Cu conștiința profesională și nervozitatea unui începător, îi ceru

politicos să deschidă o valiză. În timp ce el controla conținutul, Julia își plimbă privirea în jurul ei. Ușa de ieșire din vamă fiind momentan întredeschisă, zări câteva persoane aflate în așteptare.

Un bărbat mergea în lung și-n lat cu nerăbdare. El nu remarcase că ușa era deschisă și nu privea în direcția ei. Avu astfel posibilitatea să-l studieze o clipă. La prima vedere, putea să fie vorba de Marcello. Gândindu-se însă mai bine la asta, fu sigură că se înșală. Bărbatul acela era prea tânăr pentru a fi Marcello Farisi. Sigur, avea părul puțin argintiu la tâmplă, dar neglijă amănuntul acesta superficial pentru a se concentra asupra mersului său, a corpului lui înalt și zvelt. Se deplasa cu ușurința și grația tinereții.

Nu purta haină. Mânecile cămășii lui albe, suflecate până la coate, îi dezvăluiau antebrățele solide și bronzate, cu păr decolorat de soare. Te făcea să te gândești la unul dintre acei pirăți îndrăzneți din legendă care, de-a lungul secolelor, aduseseră venețienilor renumele de tirani ai mărilor.

Dintr-o dată, necunoscutul se întoarce și o fixă cu ochii lui negri. Ea simți un mic șoc. Apoi ușa se închise brusc.

Julia își dădu seama că respira cu dificultate. Cauza era fără îndoială zgomotul înconjurător și noutatea situației în care se afla. Ce va face oare dacă Marcello Farisi nu venise s-o întâmpine?

— *Signora!*

Reveni la realitate. Vameșul îi cerea să deschidă o altă valiză. Căută suspinând în poșetă și-i întinse a doua cheie. În aceeași clipă, însă, o voce melodioasă și profundă pe care i se părea că o cunoaște, se auzi în spatele ei.

– Guido, dacă ai de gând să controlezi toate valizele logodnicei mele, o să stăm aici toată ziua.

Julia se întoarse tresărind și se trezi nas în nas cu necunoscutul cu ochi negri, care o privea acum cu un oarecare amuzament. Așadar, la urma urmei, era vorba chiar de Marcello Farisi. Nu-l văzuse intrând în serviciul de vamă, dar se simțea în el genul de autoritate calmă care deschide toate ușile. Tânărul vameș, jenat, bâigui că făcuse o greșală și înapoie Juliei cheia.

Aceasta îl măsură insistent pe Marcello Farisi și o blestemă în sinea ei pe Cindy pentru că-i prezentase un portret atât de puțin potrivit al acestuia. Se strădui să nu lase să i se vadă uimirea: ar fi fost o greșală fatală.

– Nu trebuie să te superi pe Guido pentru excesul lui de zel, spunea Marcello. O doamnă care are atât de multe bagaje atrage în mod obligatoriu atenția.

– Îl cunoști? întrebă ea.

– Este fiul lui Luigi.

Asta explica totul, după toate aparențele. Julia era îngrozită. Cindy nu-i spusese nimic despre cineva cu numele de Luigi.

– Sper că nu l-ai uitat pe Luigi, grădinarul meu? făcu Marcello încruntându-și sprâncenele. Ai vorbit de mai multe ori cu el.

– Ei bine... S-au petrecut atâtea lucruri în atât de puține zile, răspunse ea. Singura persoană de care îmi amintesc cu adevărat ești dumneata, Marcello.

El clătină din cap, cu ochii strălucitori.

– Iar dumneata ești întocmai așa cum ai rămas în memoria mea, dragă Lucinda. Știi întotdeauna ce trebuie să spui, în momentul potrivit.

Julia ar fi putut jura că în tonul lui era o urmă de ironie. Conversația aceasta laconică era foarte departe de efuziunile pasionate de care se temea. Mulțumi Cerului pentru asta, deoarece Marcello Farisi era, hotărât lucru, extrem de seducător. La ce s-ar fi expus oare dacă bărbatul acesta cu prezență atât de fascinantă ar fi luat-o brusc în brațele lui? Nu-l cunoștea decât de câteva minute și presimțea pericolul. Dacă nu era prea îndrăzneț, poate că va reuși să treacă fără mari dificultăți peste cele două zile. Dar nu va șovăi să se facă nevăzută chiar în clipa când va primi telegrama surorii sale.

Marcello îngrămădi valizele pe un cărucior și o conduse afară. Acolo îi aștepta un tânăr de vreo douăzeci de ani. Avea niște obraji roșii, o figură zâmbitoare și prietenoasă. Marcello îi cedă lui căruciorul.

— El este Enzo, o anunță el. Încă nu l-ai cunoscut. Este fiul Serafinei. El se ocupă de vas.

— *Buon giorno*, Enzo, zise Julia.

La urma urmei, chiar și Cindy putea să fi învățat aceste cuvinte.

Surâsul tânărului se lărgi. El se înclină în fața ei, apoi se îndepărtă împingând căruciorul. Marcello o luă pe Julia de braț ca s-o conducă și ea simți din nou un mic șoc, ca atunci când își cufundase pentru prima oară privirea în ochii lui.

Aeroportul Marco Polo, construit pe malul apei, nu avea pereche cu nimic asemănător. Aici, deasupra lagunei, ca niște bijuterii, se zăreau acoperișurile Veneției, plutind între cer și mare. Spectacolul era încântător și Julia uită de orice prudență.

– Dumnezeule, cât este de frumos! exclamă ea.

Își regretă imediat cuvintele. Se trădase, fără îndoială, că puneă pentru prima dată piciorul la Venetia. Marcello se mulțumi însă să spună:

– Da. Chiar când cunoști foarte bine priveliștea aceasta, ai întotdeauna impresia că o redescoperi.

O conduse de-a lungul cheiului, unde oamenii făceau coadă ca să prindă un papuc-zburător, care joacă la Venetia rolul de taxi. Propriul lui vas, amarat puțin mai departe, se legăna încet pe apă. Enzo dusesese deja pe vas bagajele Juliei. El îi întinse mâna ca s-o ajute să se urce la bord. Marcello o urmă cu o săritură ușoară, o invită să pătrundă în cabina vasului și o instală pe o banchetă presărată cu perne.

Julia simți podeaua vibrând sub picioarele ei. Motorul începu să duduie și vasul porni, câștigând încetul cu încetul viteză. Dâra de spumă care-l lega de aeroport se subția pe măsură ce înainta în lagună.

Marcello se așeză lângă tânăra femeie. El o obligă să-și ridice capul spre el și-i scrută fața. Julia simți în inimă o împunsătură de teamă. Venise oare clipa când el va descoperi impostura? Ea îi susținu privirea, îi observă pielea bronzată, bărbia hotărâtă. Avea o gură mare și fermă, bine conturată, făcută pentru ironie. Era gura unui bărbat puțin decepționat, care trebuie să-și fi pierdut de mult timp iluziile.

– Acum, văd ceea ce voiam să văd, declară el. Dragă Lucinda, nu ai considerat oare primirea mea puțin cam rece? Nu-mi plac demonstrațiile în public. Dar acum că ești toată a mea, pot să te întâmpin așa cum doresc.

Îi strivi gura sub a lui fără să-i lase timp să reacționeze, înăbușindu-i cu un sărut protestul instinctiv. Ea ridică mâinile ca să-l respingă, dar se stăpâni în ultima clipă. De acum înainte, ea era Cindy. Trebuia să se comporte așa cum ar fi făcut-o Cindy.

Sărutul acesta de o ardoare mistuitoare o tulbură adânc. Marcello o lipi strâns de el. Îi simțea mușchii pieptului și ai coapselor prin stofa hainelor. Cum putuse să fie atât de naivă pentru a spera că bărbatul acesta se va comporta cu oarecare reținere? Acum dădea frâu liber pasiunii lui și se aștepta cu siguranță ca ea să facă la fel.

Încercă să-și reamintească faptul că nu juca decât un rol, că existau limite peste caare nu trebuia să treacă. Spre propria ei uimire, însă, își dădu seama că răspundea sărutului lui Marcello după bunul ei plac și că acest sărut îi stârnea senzații tulburătoare. Marcello se mișcă, o făcu să se răstoarne încet spre spate, pe perne. Ea îl reținu lângă ea cu un gest care era o acceptare, o invitație.

El scoase un soi de geamăt, care o făcu să se înfioare de plăcere. Apoi se desprinse și o privi îndelung, întârziind asupra ochilor ei febrili, asupra gurii întredeschise. Ea văzu trecând prin ochii lui un fel de neîncredere, înlocuită repede de o licărire amuzată.

– Draga mea, murmură el, trebuie să-ți fi lipsit mai mult decât îndrăzneam să sper. Nu m-ai sărutat niciodată în felul acesta. Este ca și cum ai fi... o altă persoană.

Ea se ridică, cuprinsă de neliniște.

– Nu spune prostii, bâigui ea. Cum aş putea fi o altă persoană?

– Într-adevăr, cum? Este un mister pe care va trebui să-l dezleg. Din fericire, vom petrece mult timp împreună, zilele astea.

– Ai uitat de mama dumatăle? îl întreabă Julia. Nu va fi împreună cu noi?

– Oh, nu imediat!

– Cum?

– Nu va sosi mai devreme de mâine seară. Sau poimâine.

Julia reflectă repede. Știa că nu-și putea permite să rămână prea mult timp singură în compania lui Marcello. Începea să-i fie rușine de comportarea ei. Un bărbat pe care-l cunoștea abia de o jumătate de oră stârnise în ea o pasiune furtunoasă, făcând-o să uite de prudență, de loialitatea față de sora ei. Ar fi dat orice să scape din această situație. Dar cum să facă?

Scoțând-o brusc din gândurile ei, Marcello o conduse afară din cabină ca s-o facă să admire spectacolul care li se oferea. Vasul își încetinise înaintarea. Observă că ajunseseră la Venetia și că începeau să coboare pe Canal Grande. Uită totul în bucuria primei ei întâlniri cu orașul acesta.

Canal Grande, „bulevardul” principal al Venetiei, descria un „S” uriaș în inima bătrânului oraș. Circulația era aici foarte intensă. Vasele cu motor treceau pe lângă gondole și marile nave de călători zigzagau de la un mal la altul, primind și descărcând zeci și zeci de pasageri. Fațadele palatelor se oglindeau în apă.

Ajunseră curând în fața Palatului Cortese, locuința lui Marcello. Era un palat construit în stil gotic, cu numeroase

arcade și ferestre decorate artistic. Enzo se angajă pe un canal lateral, coti imediat după aceea și opri în fața a ceea ce părea să fie hangarul vasului. Marcello sări pe un ponton de lemn și întinse mâna Juliei.

– Enzo îți va aduce bagajele, îi spuse el. Vino, o să bem ceva rece și apoi îi voi cere Serafinei să-ți arate camera în care vei sta.

Palatul, foarte vechi, purta semnele unei restaurări recente. Marcello deschise o ușă masivă din lemn de acaju, ornamentată cu ținte aurii, și o invită pe Julia să intre într-un salon vast cu pardoseala din dale de marmură, cu pereții decorati cu tapiserii. Neliniștea ei spori la ideea întâlnirii cu Serafina, pe care se presupunea că o cunoaște. Dar această femeie de treabă nu manifestă o curiozitate exagerată, ceea ce o liniști.

Julia știa că Cindy intrase înaintea ei în palatul acesta. Din nefericire, dispunerea încăperilor și alte amănunte practice nu lăsaseră decât puține urme în mintea surorii sale, care se dovedise incapabilă să-i dea o descriere precisă. De aceea, se hotărî să-și asume un risc.

– Locuința dumitale este atât de mare încât nu mă mai orientez, Marcello, se încumetă ea. Sunt sigură că astăzi m-aș rătăci în ea.

Stătea în apropierea unei uși cu geamuri. Marcello se apropie și-i întinse un pahar.

– Spui asta pentru că nu mai recunoști această încăpere, Lucinda. În timpul șederii tale aici, tapiseriile erau în curs de restaurare. După ce au fost repuse la locul lor, totul pare schimbat.

Julia sorbi câteva înghițituri dintr-un cocteil delicios și optimismul îi reveni puțin. Se descurcase destul de bine într-o situație care putea deveni incomodă.

– Dar există aici un lucru care nu se schimbă, continuă Marcello. Vino să vezi.

O luă de cot și o făcu să treacă prin ușa deschisă. Se găseau acum amândoi într-un mic balcon care domina Canal Grande.

– Iată un spectacol care-mi va tăia întotdeauna respirația, zise el.

– Oh, da! murmură ea, fermecată.

Serafina veni să anunțe că bagajele *signorei* erau în camera ei.

– Du-te, îi sugeră Marcello. După această lungă călătorie, o mică siestă îți va face mult bine. În seara asta, vom cina doar noi doi. Sunt nerăbdător să se facă seară.

Își trecu peste ea o privire leneșă, senzuală, care nu lăsa nici o îndoială asupra a ceea ce avea în minte. Julia avu impresia că o dezbrăca, întârziind asupra sânilor și a coapselor ei. Simți un val fierbinte răspândindu-se în ea și, ca să scape de această privire, se grăbi s-o urmeze pe Serafina.

Camera ei se afla exact deasupra încăperii pe care tocmai o părăsise. Ferestrele ei se deschideau de asemenea în balcoane care dădeau spre canal. Covoare orientale acopereau pardoseala de marmură, înconjurând un pat din lemn de nuc sculptat. Îndată ce rămase singură, se întinse peste cuvertura de brocart verde și închise ochii. Regreta amar că nu ascultase de vocea rațiunii, voce care o avertizase că toată povestea asta se va sfârși rău.

În spatele pleoapelor închise, revăzu figura lui Marcello și încercă să înțeleagă de ce Cindy îl descrisese atât de greșit. De ce i-l zugrăvisese ca pe un bărbat care nu mai era foarte tânăr, și mai curând plictisitor? Din cauza părului argintiu de la tâmples? Raționamentul acesta părea prea simplu.

Nu, pe această față nu exista într-adevăr nici o urmă de plictiseală sau de bătrânețe. Trăsăturile lui erau, dimpotrivă, bine conturate și clare. Julia îi dădea cam treizeci și cinci, treizeci și șase de ani. Cum putuse oare Cindy să nu remarce această seducție aproape animalică, și care pe ea o tulburase de la prima privire?

Dacă ar fi fost logodnicul meu, se gândi Julia, n-aș fi trimis niciodată o altă femeie aici, în locul meu. N-aș fi suportat ideea s-o ia în brațele lui și s-o acopere de sărutări.

Cu toate acestea, asta n-o deranjase pe Cindy câtuși de puțin.

Julia își aminti dintr-o dată că puțin mai devreme, pe vas, Marcello îi spusese:

– Nu m-ai sărutat niciodată în felul acesta...

Descoperi în clipa aceea, cu un mic șoc, că Cindy nu avea nimic pasional în ea. Era prea calculată, prea doritoare să controleze fiecare situație, pentru a scoate din ea cât mai mult profit posibil. Din această cauză, fără îndoială, nu înțelesese adevărata personalitate a lui Marcello Farisi.

Julia, în schimb, înțelesese totul și, deodată, avu în mod neașteptat certitudinea că Cindy o însărcinase cu o misiune mult mai grea decât toate acelea pe care trebuise să le ducă la bun sfârșit până acum.

Capitolul 3

După trei ore de somn și un duș bun, Julia își spuse în sinea ei că aventura în care se lansase avea totuși și aspecte plăcute. Era încântată să aibă la dispoziția ei o parte din considerabila garderobă a Cindyei. Fiecare piesă îi stătea de minune. Cindy era poate lipsită de discernământ în unele privințe, dar cu siguranță lucrurile stăteau cu totul altfel când era vorba să se pună în valoare. Fața și silueta erau singurele ei atuuri; le îngrijea așa cum un soldat are grijă de armele lui.

Julia surâse constatând că lenjeria de corp a Cindyei era la fel de fină ca restul toaletelor ei. Îmbracă un slip și un sutien atât de străvezii încât se îndoi de utilitatea lor reală. Desigur, atingerea lor era agreabilă și se simțea în ele mai feminină ca niciodată. Cercetând însă cele două minuscule triumphiuri de dantelă care aveau finețea unei pânze de păianjen și care abia îi cuprindeau rotunjimile sânilor, se gândi că ar avea fără îndoială nevoie de bariere

mai solide pentru a se apăra de avansurile lui Marcello. Oricum, era hotărâtă să nu-l lase să devină prea îndrăzneț.

Cindy o avertizase că trebuia neapărat să se pună la patru ace pentru cină, deoarece așa o va aștepta stăpânul casei. Julia înțelegea această exigență. Viața profesională și viața privată ale lui Marcello erau strâns împletite. Își petrecea cea mai mare parte a timpului scrutând suprafața lucrurilor, căutându-le frumusețea și plătindu-i prețul atunci când o găsea.

Alese o rochie de seară lungă din satin de nuanța fildeșului, susținută în talie de un lanț de argint și căzând apoi ca petalele unei flori până la nivelul gleznelor. Corsajul, ușor drapat, era susținut pe un umăr de o broșă de argint. Celălalt umăr rămânea gol. Era un model de o simplitate ingenioasă și de efect.

O mică poșetă țesută din fire de argint și sandale de asemenea argintii completeau această ținută. Julia le găsi fără dificultate, deoarece Cindy îi furnizase diverse liste cu ce se potrivea la fiecare rochie, considerând probabil că sora sa n-ar fi știut să se descurce singură. În sfârșit, după ce se machiase ușor și se parfumase – cu un parfum atât de scump încât Cindy ezitase ea însăși trei secunde înainte de a-l cumpăra – Julia se duse să se posteze în fața oglinzii.

Rămase încremenită locului. Nu se gândise niciodată că putea semăna cu această femeie fermecătoare și sofisticată care se afla în fața ei. Auzi pe neașteptate vocea Cindyei:

– Acum înțelegi de ce consacru atâta timp și atâția bani înfățișării mele. Poate că este un lucru frivol, dar privește rezultatul...

Vocea era atât de limpede încât Julia tresări. Apoi începu să râdă. Imaginația îi juca feste.

– Da, înțeleg, răspunse ea imaginii din oglindă. În fond, poate că în mine se află mai mult din tine decât credeam.

Reveni cu picioarele pe pământ. „Iată că am ajuns să vorbesc singură. O să ajung să fiu închisă într-un ospiciu!”

Părăsi bine dispusă camera, hotărâtă să petreacă o seară agreabilă, orice s-ar întâmpla. La ora opt fix, pătrunse în marea sufragerie unde o aștepta Marcello. Auzind tăcânitul ușor al tocurilor ei înalte pe mozaic, el se întoarse și fața lui se lumina de plăcere. Extrem de elegant el însuși, era îmbrăcat în smocking, cu cămașă albă și papion negru. Luă mâna Juliei și o duse la buze fără să rostească un cuvânt. Ea îi surâse, știind că el aducea astfel un omagiu frumuseții ei.

– Ești perfectă, murmură el în sfârșit. Cu dumneata, fiecare amănunt este întotdeauna încântător, distins. Este exact amintirea pe care mi-ai lăsat-o.

Se îndreptă spre un gheridon, luă un pahar fără picior, din sticlă de Veneția, și i-l întinse.

– Spune-mi dacă am reușit dozajul duminale preferat.

Julia gustă din îngrozitorul amestec de gin și vermut, care-i plăcea la nebunie Cindyei, iar ea întâmpina toate chinurile din lume ca să-l înghită. Își reținu o grimasă.

– Delicios, rosti ea.

– Vino, vreau să-ți arăt ceva.

Marcello o conduse în fundul încăperii, unde pe o parte de perete trona o schiță mare în cărbune. Era un portret al Cindyei, executat cu mare iscusință. Artistul prinsese întregul

farmec al modelului, vivacitatea și cochetăria ei. Avea însă în ochi o licărire interesată, iar gura copilăroasă denota o părere de egoism.

– Îți amintești fără îndoială de prietenul meu Carlo Bratti, zise Marcello. Este cel mai bun restaurator de tablouri din Veneția. Lucra aici în ziua când ai venit ultima dată. Îți amintești că voia cu disperare să te picteze? Din păcate, n-a fost timp. După ce ai plecat, a făcut pentru mine această schiță, din memorie. Cum vezi, o prețuiesc în mod deosebit.

În timp ce examina schița, Julia se întreba dacă Marcello ținea chiar atât de mult la ea. Desigur, pusese să fie încadrată cu grijă, într-o ramă de mare preț, ca toate tablourile din încăpere. Dar portretul logodnicei lui dragi n-ar fi meritat să fie agățat mai degrabă în intimitatea camerei lui?

– Carlo insistă în continuare să te picteze, continuă Marcello. De data asta, vrea să pozezi pentru el. I-am spus că vei accepta dacă ți-o cer eu.

– Dar... desigur, bâigui Julia, care nu vedea cum ar fi putut refuza.

Marcello se întoarse spre intrarea în încăpere.

– Iată că tocmai a venit.

Julia văzu intrând un bărbat scund, chel și bondoc. Purta o bluză pătată de vopsele peste niște pantaloni de doc.

– Carlo, logodnica mea acceptă să pozeze pentru tine, îl anunță Marcello. Tocmai i-am vorbit despre asta.

Bondocul se înclină în fața Juliei.

– *Grazie, signora*. Scuzați-mi ținuta, dar trebuie să profit de ultimele raze de lumină.

– Carlo este pe cale să termine de restaurat câteva fresce pentru mine, îi explică Marcello.

El îi întinse artistului un pahar care aproape dispăru în mâna lui mare. Avea adevărate mâini de artist, mâini puternice, capabile să manevreze pensula ore întregi fără să obosească.

– Îmi place mult portretul pe care mi l-ați făcut, *signor* Bratti, zise Julia zâmbind.

Pictorul tresări.

– Ce-i cu acest *signor*? Ultima dată îmi spuneai Carlo. Eu cred că portretul acesta vă displace.

– Dimpotrivă, se grăbi Julia să-l liniștească. Îl găsesc mai curând măgulitor.

– Nu-i adevărat, zise Carlo Bratti. Eu nu înfrumusețez niciodată, *signora*. Eu redau întotdeauna ceea ce văd. Și ceea ce văd este adevărul sufletului.

– În cazul acesta, nu sunt sigură că acest portret este măgulitor. Trăsăturile sunt frumoase, fără îndoială, dar ceea ce spun ele...

Julia se întrerupse brusc, dându-și seama că își ieșea din rol. Carlo Bratti o privea cu interes.

– Există multă perspicacitate în ceea ce spuneți, *signora*. Vă felicit. Numai o persoană dintr-o mie este capabilă să-și judece expresia feței. Dar dacă pozați pentru mine, figura dumneavoastră poate că-mi va spune o altă poveste. Ființele umane sunt atât de complexe. O persoană poate avea mai mult decât un adevăr, nu credeți?

– Asta mă depășește! exclamă Julia cu un mic râs forțat. Dar... vă cred.

Știa că făcând declarația aceasta idioată, juca la perfecție rolul Cindyei. Trecuse foarte aproape de pericol. Cindy n-ar fi judecat niciodată propriul ei portret cu atâta exactitate; era suficient să discuți cinci minute cu ea ca să ai această convingere. Dar poate că Marcello Farisi era prea orbit de înfățișarea ei fizică pentru a se preocupa de restul persoanei ei.

Carlo Bratti își goli paharul și-și luă rămas-bun.

– În sfârșit, singuri, zise Marcello. Este tot ce-mi doresc.

El o conduse pe Julia în balcon, unde aerul serii îi mângâie brațele goale. Ea se gândi la străzile zgomotoase ale Londrei, la mica ceartă pe care o avusese cu Bill când îi ceruse s-o lase să plece. Toate astea i se păreau acum că țin de altă lume. Simțea că abia aici viața ei căpăta un sens adevărat; aici, în farmecul serii Venetiei, lângă bărbatul acesta seducător.

Soarele se apropia de asfințit, luminând cu reflexe purpurii ferestrele palatului. Julia admira spectacolul, minunându-se. Ea nu-și dădea seama că același soare îi aureola părul de culoarea aurului topit și că Marcello nu avea ochi decât pentru ea.

– Sper că vei aprecia cina, zise el conducând-o înăuntru. Bucătarul meu s-a făcut luntre și punte ca să-ți placă.

Lângă una din ferestre fusese aranjată o masă mică de două persoane. Se vedeau pe ea strălucind tacâmurile de argint și paharele din cristal de Murano. Marcello trase scaunul pentru ca Julia să poată lua loc și apoi se așeză în fața ei.

Ca antreuri, s-au servit frigărui de languste și mici sepii stropite cu unt topit amestecat cu tomate, urmate de file de pește mediteranean înotând într-un sos delicios pregătit cu

vin alb. Venetia și-a procurat întotdeauna hrana din mare – care acum amenința să devină cauza morții ei. Julia nu-și putu stăpâni un zâmbet gândindu-se la sandvișul cu crudități pe care-l înghițea în fiecare zi în mare viteză, într-un bar din apropierea biroului, la ora prânzului, între două ședințe de muncă îndârjită cu Bill.

– De ce zâmbești? o întrebă Marcello umplându-i încă o dată cupa cu un vin alb și rece, de o ușurătate perfidă.

– Hm... Mă gândeam la biata mea soră, răspunse ea fără ezitare. Probabil că n-a avut niciodată ocazia să savureze o masă ca aceasta.

– Ah, da! Sora dumitale. Ți-a spus că am vorbit cu ea la telefon și că am scos-o din sărite?

– Mi-a pomenit despre asta, într-adevăr. Crede că ideile dumitale despre femeie sunt puțin cam depășite.

– Poate că ea însăși nu este atât de modernă cum crede, declară Marcello. S-a grăbit să mă facă să înțeleg că are succes la bărbați. Cu toate acestea, se pare că femeia modernă consideră că a cuceri bărbații este sub demnitatea ei. În consecință, încheie el cu un râs care înlătura orice ostilitate din cuvintele lui, dacă sora dumitale a ținut să-mi dea de înțeles că nu este o pocitanie, cazul ei nu este cu totul disperat.

Julia se lăsă în voia unei inspirații nebunești.

– Dar nu este frumoasă deloc! exclamă ea cu afectare. A spus asta pentru că știa că nu poți s-o vezi. Adevărul este că se neglijează îngrozitor și consideră pueril să-și dea osteneală ca să-și îmbunătățească înfățișarea, cu toate că asta n-ar schimba mare lucru, având în vedere cum este făcută biata fată...

– Dumnezeu! Cu cine seamănă?

– Cu Jerry Lewis în travesti, afirmă cu seriozitate Julia. Are dinții ieșiți în față și părul scurt. Și în plus, este grasă. De aceea, mai curând decât să atragă atenția prin fizicul ei, preferă să strălucească prin inteligență.

– Dar de ce m-a mințit în privința înfățișării ei? Trebuia totuși să se aștepte că voi descoperi adevărul la prima noastră întâlnire! Pentru că mi-o vei prezenta curând, nu? Doar n-o să-și petreacă toată viața evitându-mă pentru că... Draga mea, ce s-a întâmplat?

O bătu pe Julia pe spate: fusese cât pe ce să se sufoc.

– Nu-i nimic, bâigui ea. Am băut puțin prea repede...

Se strădui să orienteze conversația pe un teren mai puțin periculos.

– În Italia nu există femei avocat?

– Ba da, bineînțeles, dar se recurge la asistența lor când un caz pretinde o sensibilitate deosebită, de exemplu când se referă la un copil. Nu sunt trimise noaptea în circumscripții de poliție pentru a plăti cautiunea unui bețiv sau a unui criminal. Trebuie rezervate anumite domenii femeilor.

– Știi că sora mea are dreptate? exclamă Julia, indignată. Să fie rezervate anumite domenii femeilor! Peste două minute, o să-mi spui că regreti timpurile când știau să stea la locul lor.

El începu să râdă.

– Nu. Prefer să fie mândre de condiția lor de femeie și să știe să se folosească de avantajele lor naturale ca să-i facă pe bărbați să-și piardă capul. În fond, aș dori ca toate femeile să fie ca dumneata, dragă Lucinda.

– Ca mine?

– În momentul acesta, nu încerci să mă faci să-mi pierd capul?

Julia își reținu respirația și-i scrută fața. Văzu pe ea o ușoară ironie, amestecată cu dorință.

— Haide, știi bine că așa stau lucrurile. Știi că te doresc și te întrebi cât timp vei putea să mă ții la distanță. Și eu mă întreb, de altfel. Răspunsul nu poate veni decât de la dumneata.

Îi strânse mâna, fără s-o slăbească din ochi. Apoi o întoarse și depuse un sărut pe fața interioară a încheieturii. Julia își stăpâni un fior. Bărbatul acesta era periculos. Cum să-i ascundă tulburarea pe care o stârnea în ea? Își retrase mâna.

– Nu este deloc momentul să vorbim despre asta, zise ea cu o voce care-i tremura. Ar putea veni cineva să strângă masa și...

— Nu va veni nimeni înainte să sun eu, o întrerupsese el, încordat brusc. Dar ai dreptate. Momentul nu este deloc bine ales ca să ne aventurăm pe apele acestea turbulente. Ele ne-ar înghiți destul de curând.

El păru că redevine stăpân pe sine și agită un clopoțel. O cameristă își făcu imediat apariția. Ea schimbă rapid farfuriile și tacâmurile, apoi se îndepărtă și reveni împingând un cărucior pe care aducea desertul.

– Vei gusta ceva care se numește *Sorti con la pana*, o anunță Marcello. Este tot atât de tipic venetian ca porumbeii în Piața San Marco.

Era vorba despre o frișcă aromată cu vanilie și decorată cu mici pesmeciori în formă de con. Julia nu savurase niciodată ceva atât de delicat, atât de ușor.

– Mai vorbește-mi despre sora dumitale, reluă el. Păreți atât de deosebite una de alta. Vă înțelegeți bine?

– Oh! Aproximativ, răspuse Julia cu prudență. Dar avem firi diametral opuse. Când eram mici, ni se spunea „Cumînțenia“ și „Zvăpăiața“.

– Și care erai dumneata? o întrebă el cu o licărire malițioasă în ochi.

– „Zvăpăiața“, pentru că făceam tot ce era interzis. Ea era „Cumînțenia“, pentru că se purta întotdeauna cum trebuie. Era exasperantă!

El clătină din cap.

– Înțeleg. Și presupun că astăzi, în calitate de reprezentantă a legii, dezaprobă tot ceea ce faci?

– Absolut! răspuse Julia cu convingere.

– Dar presupun că dumneata te-ai distrat întotdeauna întruchipând „Zvăpăiața“.

– Cum de știi asta?

– Există în dumneata ceva diabolic, captivant. Am simțit-o în după-amiaza aceasta, când m-ai sărutat. Asta mă atrage spre dumneata. Asta și incomparabila dumitale frumusețe.

– Cindy mi-a... Hm! Văzând splendidul dumitale palat, am uneori impresia că mi-ai cerut mâna numai pentru că sunt de efect în decor.

– Să spunem că insist să fiu înconjurat de lucruri frumoase. Și soția mea trebuie să fie cea mai frumoasă dintre posesiunile mele.

– Nu-mi place prea mult ideea de a nu fi decât o posesiune, zise Julia.

– Nu te teme, draga mea. Am reputația că mă ocup cu multă atenție de posesiunile mele. Și apoi, făcusem o con-

venție, nu-i așa? Nu în mod deschis, poate, dar condițiile erau subînțelese. Fiecare dintre noi știe ce poate pretinde de la celălalt.

– Așadar, nu voi fi decât un obiect scump în colecția dumi-tale? întrebă Julia privind în jurul ei.

– Asta nu te-a deranjat până acum, răspunse el pe un ton tăios.

– Dar nu mă deranjează. Numai că-mi place să știu bine ce se așteaptă de la mine. Se pare că dragostea nu este inclusă în convenție.

– Nu, n-a fost inclusă. Un contract cum este al nostru tre-buie să se întemeieze pe realitate, nu pe iluzii.

– Crezi, așadar, că dragostea este o iluzie?

El ridică din umeri.

– Astăzi așa cred. N-a fost însă întotdeauna așa. Poate că ar fi trebuit să-ți vorbesc despre fosta mea soție, prima dată când mi-ai cerut-o. Îmi este însă greu să vorbesc despre asta. Eram foarte îndrăgostit de Leona când m-am căsătorit cu ea. Aveam douăzeci de ani. Eram sărac și naiv. Nu știam că dragostea sin-gură nu este de-ajuns pentru a satisface o femeie. În orice caz, nu pe Leona. După ce a tras destul mâța de coadă, m-a părăsit pentru unul dintre amanții ei bogați, luând copilul nostru cu ea.

Pe vremea aceea, divorțul era de neconceput în Italia. În consecință, am rămas oficial căsătoriți. Doi ani mai târziu, amantul a părăsit-o. S-a întors la mine și am reprimut-o. Din cauza copilului nostru. Cel puțin asta îmi spuneam. Adevărul este că, în ciuda a tot ce se întâmplase, continuam s-o iubesc, fără să vreau să recunosc.

M-am gândit chiar că aş putea s-o păstrez. Începeam să devin bogat, înţelegi, şi nu-mi mai făceam iluzii cu privire la soţia mea. Dar nu prosperam fără îndoială destul de repede, după placul ei, astfel că m-a părăsit din nou.

Divorţul devenise între timp posibil. Am luptat să obţin custodia Felicie şi am pierdut. Mama ei a luat-o cu ea în Franţa. După pronunţarea divorţului, a încercat să-l convingă pe noul ei amant s-o ia în căsătorie, dar el a refuzat. Dorea să aibă o amantă, nu o soţie. A încercat prin urmare să se întoarcă a doua oară la mine, dar eu n-am acceptat. De data aceasta, dragostea mea pentru ea murise definitiv. Nu mai simţeam nimic nici pentru ea, nici pentru oricine altcineva, şi este mai bine aşa.

Pentru Julia, ultima piesă a întregului se așezase la locul ei. Înţelegea acum de ce o alesese Marcello pe Cindy. Ea avea tot atât de puţină dragoste să-i dăruiască precum avea şi el să-i ofere, şi ea va şti să fie mulţumită cu confortul material cu care el o va înconjura.

Mărturisirea lui Marcello îi făcuse impresia că-i ceruse un mare efort. Cu toate acestea, vorbise cu o voce lipsită de emoţie, ca şi cum considera vulgar să-şi expună rănila în faţa ei. Această hotărâre de a trece repede peste suprafaţa lucrurilor ar fi convenit în egală măsură Cindyei. În ceea ce o privea pe ea, însă, Julia dorea să câştige încrederea acestui bărbat. Dorea să-i întindă mâna, să-l consoleze.

– De altfel, continuă el, n-ai dreptate să crezi că nu vei fi decât un obiect în plus în colecţia mea. Vor exista copii. Fiica mea îmi lipseşte. Ea are şaisprezece ani, şi eu n-am

văzut-o crescând. Sunt nerăbdător să-mi dai fii și fiice. Ca oricare italian care se respectă, am o inimă de tată de familie.

Exista în vocea lui o notă pe care Julia n-o auzise înainte. Lui Marcello Farisi nu-i era rușine să mărturisească faptul că mai era încă în stare să încerce o formă de dragoste – dragostea paternă. Personalitatea lui era fără îndoială mult mai complexă decât crezuse ea.

Dar Marcello credea că-i vorbește viitoarei sale soții. N-ar fi spus, cu siguranță, niciodată aceste lucruri unei străine. Julia avu dintr-o dată convingerea că era pe punctul de a comite o indiscreție îngrozitoare și înțelese că nu mai putea continua nici o clipă trista ei mascaradă.

– Marcello, începu ea cu o voce șovăitoare, trebuie să-ți spun ceva. Nu știu dacă voi reuși să mă fac înțeleasă. Nu voiam să...

Cum își căuta cuvintele, el îi luă din nou mâna.

– Ce anume? Ce este atât de dificil să-mi mărturisești, draga mea?

Ea trase adânc aer în piept ca să-și liniștească nervii. Dar în clipa când se pregătea să vorbească, pe culoar răsună un zgomot: o goană de tocuri pe dalele de marmură, o voce proaspătă, feminină. Marcello se ridică, uimit. Ușile se deschiseră împinse cu putere. O fată foarte frumoasă, cu tenul bronzat, cu fața de un oval perfect înconjurată de păr lung și negru, se năpusti în încăpere. Ea alergă cu brațele întinse spre Marcello și se cuibări la pieptul lui cu un mic strigăt bucuros:

– Tată!

Capitolul 4

Julia petrecu o noapte agitată și se trezi tresărind. Ora cinci dimineța! Încăperea era cufundată încă în întuneric, dar era un întuneric pe cale să se schimbe în cenușiu.

Se duse în sala de baie ca să se spele cu apă rece pe față, îmbracă apoi unul din dezabieurile Cindyei și ieși pe balcon. Nu dorea să mai rămână în pat.

Canal Grande nu era complet pustiu, nici chiar la ora asta. Se încrucișau pe el șlepurile care aduceau produse alimentare și băuturi la restaurantele și hotelurile Venetiei. Bărci cu motor despicau cu viteză apa în lumina zorilor, ducându-și pasagerii la tren sau la avion. Se auzeau ici și colo apeluri ciudate răsunând în depărtare.

Julia se sprijini în coate de balustrada de piatră și se aplecă în față. Briza dimineții îi dădea o senzație agreabilă de răcoare. Inevitabil, începu să se gândească la Marcello Farisi. Bărbatul acesta o provoca, o sfida în calitatea ei de femeie; ardea de dorința, din toate fibrele ființei ei, să răspundă acestei

provocări. Nu avea însă dreptul s-o facă. Într-o zi sau două, îl va părăsi pe Marcello pentru totdeauna și va face astfel încât să nu-l mai revadă niciodată.

Cu toate acestea, instinctul îi șoptea că Marcello era atras de ea – nu pentru ce credea că este imaginea Cindyei. Îi era foarte greu să-și alunge din minte această idee.

Avea remușcări gândindu-se că seara trecută fusese cât pe ce să trădeze secretul surorii sale. Fusese fără îndoială din cauza mesei, a vinului, a farmecului nopții venețiene. O împiedicase numai sosirea neașteptată a fiicei lui Marcello. Intruziunea aceasta fusese un dar al Cerului. Îi dăduse timp să-și revină, să-și dea seama cu groază ce era pe cale să facă.

Ea nu schimbase decât câteva cuvinte cu Felicia. Cu siguranță, Marcello nu-și aștepta fiica. Afecțiunea lui pentru ea, bucuria de a o revedea după o lungă absență erau evidente. Dar ar fi preferat fără îndoială ca ea să apară într-un alt moment.

Imediat după ce fuseseră făcute prezentările, Julia declarase că era obosită și dorea să meargă la culcare. Cu un surâs de mulțumire, Marcello o condusese până la baza scării.

– Îți mulțumesc pentru tactul dumitale, spusese el sărutându-i mâna. Trebuie să am o mică discuție cu Felicia. N-aveam nici cea mai mică idee că o să vină, și nici mama ei, presupun. Dar mâine, vom avea din nou ocazia să fim singuri, draga mea, și o să-mi spui ce voiai să-mi mărturisești adineauri.

Ea clătinase din cap bâiguind ceva de neînțeles și fugise. Știa însă că nu va mai reveni niciodată momentul în care i-ar fi putut dezvălui totul.

Culoarea cenușie a cerului se schimba în roz. Aerul avea o puritate de cristal. Nu se vedea nici cel mai mic nor. La dreapta, pe deasupra acoperișurilor, putea zări clopotnița bazilicii San Marco. Se auzi bătând ora șase.

Părea că apele întunecate ale canalului nu așteptau decât acest semnal. La primele raze ale soarelui, mii de vălurele străluciră. Julia contempla fascinată acest spectacol minunat. De palat se apropie o navă cu motor, la cârma căreia îl recunosc pe Enzo. În spatele lui se afla un băbat tânăr cu părul foarte blond. Exact înainte ca vasul să cotească pe canalul lateral, pasagerul își ridică ochii și o privi.

El nu-i surâse, se mulțumi s-o scruteze cu o privire îndrăzneată, interesată. Julia avu timp să-i studieze fața, pe care o consideră de o mare frumusețe. Trebuia să aibă vreo douăzeci și cinci de ani. Avea trăsături conturate perfect și ochii de un albastru extraordinar.

Ochii aceștia treziră curiozitatea Juliei. Expresia lor era rece, aspră, puțin cam deplasată pe fața aceea tânără. Continuă să se privească până când vasul dispăru.

Julia mai rămase o oră pe balcon, contemplând răsăritul soarelui, bucurându-se de mângâierea aerului care devenise cald. Apoi se auzi o bătaie la ușa camerei și intră Serafina, aducându-i o ceașcă de cafea fierbinte.

După ce făcu un duș, alese ce urma să poarte, rămânând fidelă instrucțiunilor Cindyei, care pregătise acest aspect al operațiunii la fel de meticulos cum își pregătește campania un general. Își puse ochii pe niște pantaloni bej strâmți, de o croială rafinată, și pe o cămașă bărbătească largă de mătase ocru. Ansamblul acesta era completat de o eșarfă verde cu bej,

legată neglijent în jurul gâtului și cu mici cercei de aur la urechi. Cindy insistase asupra cerceilor, pe care Julia îi găsea puțin cam inutile la această oră a zilei. Totuși, privind-se în oglindă, fu destul de mulțumită de înfățișarea ei.

Nu exista decât un punct căruia era hotărâtă să se opună cu sălbăticie Cindyei: refuza să se ducă la micul dejun arborând „Vopselile de război“ la care ținea atât de mult sora ei. De aceea, se machie cât mai discret posibil și, deși rezultatul i se păru convenabil, o auzi parcă pe Cindy scrâșnind din dinți.

În timp ce cobora scara, ajunsese până la ea vocea lui Marcello. Când intră în sufragerie, îl găsi discutând cu tânărul pe care-l văzuse mai devreme pe vas. Marcello se întoarse spre ea surâzând și o primi cu un sărut pe obraz.

– Draga mea, vino să ți-l prezint pe asistentul meu, Fritz Harmann, spuse el. Tocmai s-a întors de la galeria mea de la Paris. Ajutorul lui îmi este extrem de prețios.

– V-am văzut când soseați, îi spuse Julia tânărului bărbat care-i strângea mâna.

– Într-adevăr, *signora*. Noi ne-am văzut deja.

Fritz își înclină politicos capul în fața ei, dar nu-i zâmbi.

– Sunt onorat să vă cunosc, adăugă el.

– Du-te să te răcorești, Fritz, interveni Marcello. Și când ești gata, revino să ni te alături pentru micul dejun.

După plecarea lui Fritz, Marcello o sărută din nou pe Julia, de data aceasta pe buze, cu toate că repede.

– Aș vrea să te sărut mai bine decât așa, dar locul acesta este lipsit de intimitate. Dacă n-am fi fost întrerupți seara trecută...

– Să nu ne mai gândim la asta, făcu Julia pe un ton nepăsător.

Sărutul acesta încheiat prea rapid îi lăsa o teribilă impresie de frustrare.

– Mi s-a părut că nu te așteptai să-ți vezi fiica? reluă ea.

– Bineînțeles că nu! Ștrengărița a fugit. Pretinde că mama ei se poartă rău cu ea. Desigur, nu cred un cuvânt din ce spune. Cu toate acestea, este adevărat că Leona e foarte severă cu fiica ei. Ea nu dorește s-o vadă călcându-i pe urme. Am sunat-o aseară pe fosta mea soție ca să-i spun că Felicia este aici, în siguranță. Voi fi obligat s-o țin aici câteva zile. N-am timp s-o duc eu însumi înapoi în Franța, și dacă aş pune pe altcineva s-o conducă, este în stare să fugă din nou.

Făcu o mică grimasă.

– Îmi iubesc mult fiica, dar și-a ales prost momentul, din păcate! De fapt, voiai să-mi spui ceva, aseară. Era important?

Julia ridică din umeri cu un aer nepăsător.

– Oh! Poate să mai aștepte. Văd că masa a fost pusă pentru cinci persoane. Cine trebuie să ia micul dejun cu noi?

– Felcia, Fritz și Carlo. Carlo s-a instalat aici ca să-și termine treaba. Găsește că este mai practic așa. Dar de obicei nu-l văd decât dimineața. Fritz, care călătorește pentru mine majoritatea timpului, locuiește de asemenea la palat când este la Veneția.

– Nu este italian, nu-i așa?

– Nu, vine din Elveția. Bietul băiat suferă de o dedublare a personalității.

Uimirea Juliei îl făcu pe Marcello să râdă.

– Glumesc, reluă el. Înțelegi, tatăl lui este un pastor calvinist foarte puritan. Fritz are o fire cel puțin... austeră.

– Într-adevăr, am avut această impresie. Pare teribil de sobru pentru cineva atât de tânăr.

– Nu există nimic mai rău decât intransigența tinereții, declară Marcello. În anumite privințe, Fritz seamănă mult cu tatăl lui. Ca un bun puritan, este extrem de circumspect față de frumusețe dar, în același timp, nu se poate împiedica să nu fie atras de ea. Lucrurile frumoase îi procură tot atâta bucurie ca și mie, dar are muștrări de cuget din această cauză. În fond, cred că-mi poartă pică.

– Cu toate acestea, lucrează pentru dumneata!

– Da. Este fără îndoială un păcat pentru care se va ruga mai târziu ca să-i fie iertat...

La micul dejun li s-a servit cafea însoțită de chifle proaspete, unt și diverse dulceturi, la o masă lungă, în fața ușilor cu geamuri, deschise. Aerul era încă plăcut, o briză ușoară mișcând perdelele.

Așezată în fața Feliciei, Julia profită de ocazie ca s-o cerceteze. Cu ochii întunecați și părul negru, tânăra fată semăna cu tatăl ei. Ca multe adolescente mediteraneene, era deja femeie și mai curând bine dezvoltată pentru vârsta ei. Julia se întrebă dacă Marcello își dăduse seama de asta. Probabil că nu. Nu părea să observe nici faptul că Felicia se lumina la față la apariția lui Fritz. Amănuntul acesta nu-i scăpă nicidecum Juliei. Ochii Feliciei exprimau încăpățânarea unei tinere femei hotărâte să obțină ce dorește.

Carlo sosi și el, cu carnetul lui de schițe în mână. Nu luă decât o ceașcă de cafea și refuză să se așeze la masă. Începu, dimpotrivă, să meargă încolo și-ncoace, studiind-o pe Julia din toate unghiurile. În cele din urmă, se așază puțin mai departe și o sfătui pe aceasta să nu-i acorde nici o atenție și să continue să se comporte normal. Ea se simți imediat stân-

jenită și-și întoarce capul ca să-i evite privirea. Făcând asta, întâlnește ochii Feliciei. Fiica lui Marcello era prea bine crescută ca să-și exprime deschis ostilitatea. Cu toate acestea, Julia nu se putea oricum aștepta ca tânăra fată să facă o primire bună unei fermecătoare mame vitrege în momentul în care avea ea însăși nevoie de toată atenția părinților ei. Ochii care o priveau cu insistență rămâneau indiferenți și politicoși, dar se ghicea în ei o urmă de duritate.

După micul dejun, Julia îl atrase pe Marcello deoparte. Era nerăbdătoare să meargă să se plimbe prin Venetia, dar, pentru asta, prefera să fie singură. El îi arătase deja orașul surorii ei și ea nu voia să riște să se trădeze neamintindu-și de monumentele admirate împreună. Cu toate că citise mai multe ghiduri despre Venetia, Julia se temea ca ignoranța ei să nu fie prea evidentă. Prezența Feliciei îi furniza un pretext ideal.

– Deoarece nu ți-ai văzut de mult timp fiica, presupun că vrei să-ți petreci ziua cu ea, zise Julia. De aceea, mă voi duce singură la cumpărături.

– Dar nici pe dumneata nu te-am văzut de mult! protestă Marcello. Și mâine, mama o să te acapareze cu totul. Nu, nu, am o idee mai bună. Vom merge la plajă la Lido, toți patru.

– Toți patru?

– Dumneata, eu, Felicia și Fritz. Feliciei îi place de Fritz. El se va ocupa de ea și asta ne va permite să fim singuri.

– Îl cunoaște bine? întrebă Julia, cu sprâncenele încrunțate.

– Am profitat de șederea asistentului meu la Paris pentru a-i cere să rezolve un mic litigiu în legătură cu pensia pe care i-o plătesc Leonei. Știu că fosta mea soție l-a invitat de mai

multe ori. Bunele maniere ale lui Fritz îi aduc numeroase invitații. Lui, care nu are decât dispreț pentru manifestările mondene! Dar de ce îmi pui această întrebare?

– O idee care mi-a trecut prin minte. Am impresia că Felicia este îndrăgostită de el.

– Ridicol! replică el râzând. Nu este decât o copilă.

– Are șaisprezece ani și arată mai curând ca o femeie.

– Dar emoțiile ei sunt acelea ale unei copile. Fetițele de vârsta ei au mici capricii. Asta nu înseamnă nimic.

El privi cu atenție figura Juliei.

– Cezi că Fritz are vreo legătură cu prezența ei aici?

– Este posibil ca ea să-l fi urmat.

– Nu, draga mea. Adevăratul motiv al venirii ei este că voia să te vadă pe dumneata. Mama ei i-a spus că mă voi recăsători și că viitoarea mea soție va fi aici în momentul acesta. Felicia este, firește, curioasă și poate puțin geloasă...

Julia înțelese că nu-l putea convinge pe Marcello. Ca mulți tați, nu remarcă ceea ce i-ar fi sărit în ochi oricărui alt bărbat. De altfel, poate că era adevărat ceea ce spunea.

Urcă în camera ei și-și adună bine dispusă lucrurile de plajă. Era dornică de o baie de soare și, cum știa că Cindy nu pusese niciodată piciorul la Lido, se simțea pe un teren relativ sigur. Tocmai când își închidea sacoșa, se auzi o bătaie în ușă și intră Felicia. Surâdea aproape amical.

– Am venit să aflu ce culoare are costumul dumneavoastră de baie, *signora*, o anunță ea. Este preferabil ca ținutele noastre să nu fie asemănătoare.

– Ce idee bună! exclamă ea. Am intenția să mă îmbrac în albastru.

– Atunci, totul va fi bine, zise tânăra. Eu voi îmbrăca asta. Îi arătă ce ținea în mână: un minuscul bikini de culoare roșie.

– Cred că n-ar trebui s-o faci, zise Julia. Nu la vârsta ta, în orice caz.

– Toate fetele de vârsta mea poartă bikini, la Lido.

– Poate, dar tatălui tău n-o să-i placă.

– În schimb, lui Fritz o să-i placă mult, replică Felicia cu un chicotit copilăresc.

Julia șovăi, întrebându-se cum să procedeze într-o asemenea situație.

– Felicia, nu te juca de-a copiii răsfățați, zise ea în cele din urmă. Dacă încerci să-l cucerești pe Fritz, faci o greșală. Este un tânăr bărbat foarte rezervat. Cred că nu va aprecia prea mult faptul de a fi urmărit de o copilă pe jumătate goală.

Se strădui să vorbească pe tonul unei femei cu experiență. Poate că asta va da rezultate mai bune decât o predică de mamă vitregă.

– Îi vei atrage mai mult atenția păstrând puțin mister asupra ta, adăugă ea.

Felicia își înclină capul într-o parte.

– În felul acesta l-ai cucerit pe tata, *signora*? întrebă ea cu un aer nevinovat.

Julia o prinse pe fată de braț și o conduse până la ușă.

– Ceea ce se petrece între mine și tatăl tău nu te privește. Dacă ai puțin bun-simț, ascultă-mi sfatul și pune-ți un alt costum de baie.

Felicia era atât de surprinsă, încât se trezi pe culoar înainte să poată răspunde ceva. Rămasă singură, Julia se duse la fereastră și respiră adânc, ca după un mare efort.

Capitolul 5

Enzo îi aștepta lângă vas. Fritz o ajută pe Felicia să urce în ambarcație, dar se așează alături de Julia. Marcello își consacră toată atenția fiicei sale.

Îndepărtându-se de Palazzo Cortese, Enzo se îndreptă spre podul Rialto, forfotind de viață, cu prăvăliile lui de meseriași și de comercianți. Urmară apoi curba canalului și traversară laguna. Când debarcară la Lido, un om de serviciu îi îndrumă spre cabinele de baie. Cele două tinere intrară primele. Felicia nu-i urmase sfatul. Costumul minuscul nu ascundea practic nimic din formele ei.

Costumul Juliei, doar mai puțin revelator, era singurul pus în bagajele ei de Cindy. Îl încercase în camera ei, puțin speriată. Știa însă că-și putea permite să-și dezvăluie astfel silueta fără cusur.

Ieși din cabină sub soarele arzător, admiră nisipul alb și marea strălucitoare, și simți o mică înțepătură de invidie gândindu-se la Cindy. Ce să mai spună despre faptul că va dispune de o asemenea plajă!

Descoperind ținuta fiicei sale, Marcello își strânse buzele.

– Du-te și pune-ți ceva decent, îi ordonă el. Nu vreau să te văd așa în public.

– Tată, nu mai sunt copil!

– Fă ce ți-am spus. Du-te și te schimbă.

– Dar n-am alt costum, zise Felicia.

Marcello îi aruncă o privire mânioasă.

– În cazul acesta, îmbracă-te și du-te să-ți cumperi ceva care să te îmbrace cât mai decent posibil.

Felicia era gata să izbucnească în plâns, furioasă și umilită că este certată în fața lui Fritz. Întristată pentru ea, Julia atinse ușor brațul lui Marcello.

– Ascultă, am adus cu mine o bluză scurtă de plajă pentru cazul că soarele va fi prea puternic. Felicia ar putea s-o îmbrace peste costumul ei.

Marcello păstra o expresie supărată, dar încuviință. Felicia se întoarse spre cabină.

– Vremea este atât de frumoasă, Marcello, murmură Julia. Să nu stricăm ziua asta.

El o strânse de mână. Puțin după aceea, Felicia reapăru, îmbrăcată în bluza Juliei, care-i venea ca un chimonou foarte scurt. Tatăl ei îi adresă un semn aprobator din cap, apoi se îndreptă la rândul lui spre cabină, însoțit de Fritz.

Felicia îngenunche în nisip lângă șezlongul Juliei.

– Mulțumesc, zise ea fără s-o privească. De ce trebuie ca tata să mă considere încă un copil?

– Toți tații sunt așa, Felicia. Al tău nu te-a văzut crescând. I-ai lipsit mult când erai mică și el ar vrea într-un fel să mai

profite puțin de copilăria ta. Poate că ar trebui să-l lași să descopere treptat adevărul. Ar fi mai plăcut. Nu uita că te iubește.

Felicia clătină în tăcere din cap. Apoi se ridică și strigă un băiat de plajă ca să-i ceară o umbrelă de soare. Băiatul aduse o umbrelă uriașă de culoare roșie, pe care o înfipse în nisip.

– Fără asta, n-ați fi avut nimic care să vă apere de soare, zise Felicia arătându-și bluza cu care era îmbrăcată.

– Mulțumesc.

Julia zâmbi. Felicia putea fi foarte apropiată, cu condiția să lase să vorbească adevărata ei fire. Era însă la vârsta când o adolescentă nu și-a format încă o personalitate reală.

Cei doi bărbați ieșiră din cabină. Cu părul blond și pielea strălucitoare, Fritz semăna cu un tânăr zeu viking și Felicia, incapabilă să-și ascundă sentimentele, îl învăluî într-o privire tulburată de adorație. Deplângând în sinea ei această lipsă de reținere, Julia avu ea însăși oarecare dificultate ca să-și ascundă admirația în fața lui Marcello. Corpul lui zvelt și musculos era bronzat minunat. Ea fu impresionată de lărgimea umerilor lui.

– Ah, bravo! exclamă el descoperind umbrela. Văd că te-ai hotărât să te aperi de soare.

– Este o atenție din partea Feliciei, îi explică Julia.

Marcello se întoarse spre fiica lui, cu surâsul pe buze.

– Asta-i bine. Mă duc să caut niște băuturi reci. Mă însoțești?

O ajută să se ridice și se îndepărtară amândoi, ținându-se de mijloc. Fritz deschisese gura, ca să propună fără îndoială să se ducă el în locul lor, dar n-a avut timpul s-o facă.

- Este preferabil să-i lăsăm să se descurce singuri, zise Julia zâmbind.
- Aveți dreptate, *signora*.

Tânărul se întinse în șezlongul aflat alături de al ei, o privi lung cu aerul lui serios obișnuit, apoi un surâs timid îi lumină fața.

- Cum vi se pare Venetia? o întrebă el politicos.

– Oh, sunt sigură că o să-mi placă la nebunie orașul acesta când îl voi cunoaște puțin mai bine. Hm... am mai fost aici, bineînțeles, se grăbi ea să adauge, dar numai pentru câteva zile. Sunt aici atâtea lucruri de descoperit.

Marcello și Felicia își făcură apariția cu pahare de suc de portocale. Erau amândoi bine dispuși și Julia scoase un suspin de ușurare.

Spre uimirea ei, Fritz nu-i cedă locul lui Marcello. Era limpede că ținea să continue mica lor conversație. Marcello nu se supără. El se așează pe un alt șezlong, făcând semn Feliciei să se așeze lângă el. Aceasta gratifică perechea formată de Fritz și Julia cu o privire furioasă, apoi reuși să se înoarcă, prefăcându-se indiferentă.

În timp ce vorbea, Julia se uita în jurul ei. Plaja începea să se umple, iar nisipul era deja atât de fierbinte încât oamenii se îndreptau spre apă alergând ca să nu-și ardă tălpile picioarelor. Îi atrase atenția un grup de tineri de vreo douăzeci de ani. Se umflau în pene în slipurile lor minuscule, care le puneau în valoare mușchii sub pielea bronzată.

Primi atunci o lecție stranie privind caracterul profund al bărbatului italian. O femeie tânără mergea spre mare, încălțată cu sandale, și arborând un costum de baie care nu ascundea

nimic din formele ei voluptuoase. În fața ei, un copilaș mergea cu pași mărunți, smiorcăindu-se că nisipul îi arde picioarele. Tinerii se opriă din flecăreala și glumele lor, cu ochi ațintiți asupra superbeii creaturi. Apoi unul dintre ei făcu un pas înainte:

– Ia-l în brațe, prostănaco! urlă el atrăgându-i copilul. Nu vezi că-l arde nisipul la picioare?

Tânăra îi aruncă o privire stupefiată, apoi ridică în brațe copilașul ca să-l ducă la marginea apei. Julia izbucni în râs înainte de a se putea controla.

Marcello se întoarse spre ea zâmbind.

– În țara mea, în fiecare bărbat zace ascuns un tată.

– Ce i-a strigat? întrebă Julia, regăsindu-și prezența de spirit.

Marcello îi traduse, apoi remarcă:

– Este ciudat. Râsul dumitale a fost atât de spontan încât am fost convins că ai înțeles. Tocmai voiam să te felicit că ai învățat atât de bine italiana într-un timp record.

– Eu? Oh, nu! Râdeam din cauza expresiei de pe fața tinerei femei. N-am avut niciodată înclinații pentru limbile străine.

– Cu toate că nisipul este fierbinte, reluă Marcello, poate că apa nu este încă destul de caldă pentru dumneata. Vrei să mergi să te scalzi acum, sau preferi să mai aștepți puțin?

– Uiti că sunt englezoaică, răspunse ea. Pentru a împiedica un englez să se scalde, trebuie ca apa să fie de-a dreptul înghețată.

El începu să râdă și o ajută să se ridice de pe șezlong. Apoi se întoarse spre Felicia, care părea că nu vrea să se miște.

– Felicia, nu vii cu noi?

– Dar nu pot, tată, murmură ea cu o modestie suspectă. N-aș vrea să ud bluza Lucindei.

Marcello îi aruncă o privire pătrunzătoare care arăta că nu se lăsa înșelat.

– Foarte bine, poți s-o scoți. Dar numai ca să vii să înoți.

Își trecu apoi un braț în jurul umerilor Juliei și o conduse spre mare.

– Ce tip morocănos poți să fii! râse ea. Strici buna dispoziție a celor din jur.

– Trebuie. Știu că fiica mea se va mișca în curând în lumea bărbaților lipsiți de scrupule. Tremur la gândul că ar putea întâlni un tânăr cum eram eu la optsprezece ani! Datorită dumitale, mă simt totuși mai în largul meu cu ea. Am impresia că vei deveni repede prietena ei.

Julia simți din nou dorința de a-i mărturisi totul. Reuși totuși să se stăpânească și se avântă în mijlocul valurilor. Marcello o urmă răzând.

Mai târziu, prânzică cu toții pe terasa unui restaurant de pe plajă. Niște vrăbii îndrăznețe săreau la picioarele lor. Una dintre ele sări chiar pe masă ca să ciugulească firimituri de pâine.

Așezată lângă Fritz, Felicia încerca zadarnic să flirteze cu el. El răspundea la cuvintele ei cu o politețe serioasă, dar n-o încuraja deloc. Prefera să discute cu Julia. Marcello urmărea nepăsător scena. Nu părea câtuși de puțin tulburat de faptul că frumosul lui secretar îi monopoliza logodnica. Desigur, nu era bărbatul care să-și arate deschis

nemulțumirea, se gândi Julia. Dar bietul Fritz va avea probabil parte de câteva observații aspre din partea patronului său, în particular.

La sfârșitul mesei, Marcello declară totuși, adresându-se direct Juliei:

– Am nevoie de puțină mișcare. Vino, Lucinda, vom face un tur cu barca.

O luă cu el spre un loc de pe plajă unde se puteau închiria diverse ambarcațiuni. În loc să ia o barcă, el alese un fel de plută cu vâsle, prevăzută cu un scăunel fără spătar fixat solid de podea.

– Eu am să vâslesc, o anunță el, iar dumneata te vei bronză la soare.

Julia se întinse pe plută, încântată să simtă pe piele razele fierbinți ale soarelui. Închise ochii și-și acoperi fața cu brațul, legănată de clipocitul plăcut al valurilor. Când se ridică, ceva mai târziu, țărmul era deja departe.

– N-ar fi trebuit să te miști, zise Marcello. Eram tocmai pe cale să admir priveliștea.

Ochii lui mângâiau corpul Juliei, aproape gol în minusculul ei costum de baie. Nu se putu împiedica să roșească, dar îi suținu privirea și-i examină corpul viril cu o îndrăzneală egală cu a lui, admirând felul în care mușchii lui încordați se mișcau sub pielea bronzată de fiecare dată când se apleca să înfunde vâslele în apă. El își încruntă sprâncenele, surprins poate de faptul că ea era pe cale să-l evalueze așa cum un bărbat obișnuiește să evalueze o femeie. Încruntarea lui n-a fost însă în măsură s-o facă să-și plece ochii. Era timpul să-l învețe că trăia în secolul al XX-lea. Privirile lor se înfruntară în

tăcere. Încetul cu încetul, figura lui Marcello se luminează într-un surâs atât de tandru încât ea își simți inima bătând mai repede.

– Așadar? Întrebă el cu o voce blândă. Ți place ce vezi?

Cuvântul pe care n-avea dreptul să-l rostească îi scăpă fără să vrea.

– Da, murmură ea.

Apoi întoarse imediat capul. El se opri din vâslit și se aplecă să-i atingă ușor obrazul..

– Ce te tulbură, draga mea?

– N-ar fi trebuit să spun asta. De altfel, nu ți-a plăcut felul în care te priveam.

– Numai la început. Dar eram un prost. Cu dumneata, descopăr noi orizonturi.

Mâna lui se așează pe umărul Juliei.

– În seara asta, continuă el, voi face în așa fel încât să fim singuri. Este indispensabil. Nici acum nu știu ce voi ai să-mi spui, seara trecută.

Ea simți că este pe punctul să uite de orice prudență, de orice mândrie, și să se cuibărească în brațele lui. Ca să nu cedeze acestei tentații, îi vorbi cu răceală:

– Doamne, Dumnezeule! Atâta caz pentru nimic. Nici măcar nu-mi amintesc ce voiam să-ți spun. Probabil că nu era atât de important!

El se ridică imediat și o privi lung, uimit. Julia nu îndrăzni să-i susțină privirea. El începu din nou să vâslească energic, ca pentru a se elibera de tensiune.

– Trebuie să recunosc că aveai dreptate în legătură cu Felicia, reluă el după un timp. Este limpede că-și imaginează că este îndrăgostită de Fritz, și se ține de capul lui.

– Când iubești prima oară, este întotdeauna dureros, zise Julia cu sinceritate. Îți poți pierde toată reținerea.

– Vorbești din experiență, dragă Lucinda? Nu, nu. N-o să cred niciodată că a reușit vreun bărbat să te facă să-ți pierzi toată reținerea. Prudența dumitale trebuie să fi intervenit în ultimul moment.

Era evident că-i purta pică pentru felul în care reacționase puțin mai devreme și Julia nu se putea formaliza pentru asta. Preferă să readucă discuția asupra Feliciei.

– Nu fi prea aspru cu fiica dumitale, Marcello. Am să vorbesc cu ea, să încerc s-o fac să înțeleagă că greșește purtându-se în felul acesta.

Marcello păru că se destinde.

– Mă las în seama dumitale. Am încredere în bunul dumitale simț.

Ea își dădu seama că el vâslea acum spre țarm. Când debarcară, Fritz și Felicia se zbenguiau în apă. Felicia ieși în grabă, se șterse cu un prosop și îmbrăcă bluza Juliei.

Marcello nu-i adresă nici o privire. El îi făcu semn secretarului său să se apropie.

– Fritz, e timpul să te întorci acasă, îi spuse el pe un ton tăios. Îi vei cere lui Enzo să te ducă acasă și să revină mai târziu să ne ia și pe noi.

– Am înțeles, *signor*.

Tânărul își adună lucrurile fără vreun semn de nemulțumire. Felicia făcu o mutră îmbufnată, iar Julia nu îndrăzni să intervină. Ea manifestă totuși o anumită căldură când își luă rămas-bun de la Fritz, care-și cufundă îndelung privirea în ochii ei, cu un surâs complice.

Marcello nu păru să-și dea seama că atitudinea lui întristase puțin atmosfera. El se duse să se arunce în apă ca să se răcorească, oferi ceai și fursecuri logodnicei și fiicei lui, și propuse în cele din urmă să se întoarcă acasă.

Înainte de a se întoarce pe vas, se plimbară pe strada mărginită de magazine, care traversează insula Lido dintr-o parte în alta.

– Nu mi-am schimbat părerea în ceea ce privește costumul tău de baie, Felicia, zise Marcello. Țin să-ți cumpăr neapărat altul, pe care-l voi alege eu însumi. Vino.

Felicia deschise gura ca să protesteze, dar Julia, cu o privire, o reduse la tăcere.

Intrară într-un magazin. Marcello își trase hotărât fiica spre o vitrină cu costume de baie dintr-o piesă, în timp ce Julia se îndreptă spre un coș plin cu costume de baie multicolore formate din două piese. Când reveni lângă ei, tatăl și fiica începușeră o discuție care promitea să fie furtunoasă.

– Am găsit ceea ce-ți trebuie! exclamă ea arătându-și trofeul.

Era vorba despre un costum simplu de baie din două piese, de o frumoasă culoare portocalie.

– Nu este un costum dintr-o singură piesă, zise ferm Marcello.

– Nu poți obliga această copilă să poare un costum de baie dintr-o singură piesă! răspunse Julia pe același ton. Nici o fată de vârsta ei n-ar face-o, ar fi ridicolă. Acesta este într-adevăr foarte acceptabil. Chiar și o călugăriță ar putea să-l poarte.

În fața aerului încăpățânat al lui Marcello, ea vârî din proprie inițiativă costumul în mâinile Felicie.

– Du-te și încearcă-l. Există o cabină de probă în fundul magazinului. Dacă tatăl tău nu te vede în el, cum ar putea să se hotărască?

– Pentru că mie îmi revine să iau o hoărâre? se miră Marcello, regăsindu-și buna dispoziție. Drăguț din partea dumitale că mă lași să cred că mai am încă puțină autoritate. De acord, mă predau. Ia-l, Felicia, înainte să-mi schimb părerea.

Cumpărătura fu încheiată rapid și curând toți trei ieșiră în stradă. Felicia mergea veselă înainte, încântată că scăpase de costumul de baie dintr-o singură piesă. Marcello o prinse pe Julia de mijloc.

– Ce diplomată vicleană ești, îi șopti el.

– Eu?

– Da, dumneata. Știu că sunt încăpățânat ca un catâr, dar dumneata m-ai temperat cât ai clipi din ochi. Ai fost foarte abilă... Mă întreb cum s-ar fi descurcat sora dumitale într-o astfel de situație, adăugă el zâmbind.

– Ar fi lovit probabil capul dumitale de catâr, zise Julia. Și ar fi avut dreptate.

*

*

*

În seara aceea, cinară în trei în grădina palatului, luminată de felinare și mărginită de un grilaj din fier forjat, cu vedere spre Canal Grande. Se lăsa noaptea, iar cerul căpăta o culoare

purpurie. Circulația însă nu scăzuse. Vaporașe strălucitor luminate se încrucișau cu gondole, aproape atingându-le. Din toate părțile răsunau frânturi de cântece, acompaniate uneori de un acordeon. Julia și-ar fi dorit să rămână aici pentru totdeauna. Din păcate, se apropia momentul când îl va părăsi pe Marcello. Mâine, va face cunoștință cu mama lui. Puțin după aceea va sosi o telegramă și ea va pleca. Își repeta că era preferabil, dar fără mare convingere.

Se simțea pradă unei oboseli stranii. Ziua aceasta petrecută la plajă o toropise. Era plăcut să se lase pe spătarul scaunului, cu ochii pe jumătate închiși, și să-l observe pe Marcello care discuta cu fiica lui, să urmărească mișcările gurii lui ferme și expresive. Flacăra lumânărilor de pe masă tremura, agitată de briza ușoară, și proiecta umbre mișcătoare pe fața lui bronzată. Julia se jură să ia cu ea această amintire, s-o îndrăgească pentru totdeauna.

Spre sfârșitul mesei, veniră în vizită niște prieteni ai lui Marcello. El îi primi cordial, dar Julia remarcă mica strâmbătură care-i trăda iritarea. Se arătă cu toate acestea o gazdă fermecătoare. O prezentă pe Julia, apoi își așează prietenii puțin mai la o parte, ca și cum îi respecta starea de oboseală.

După ce a glumit puțin cu ei, le vorbi despre ultimele lucrări de restaurare ale palatului și le propuse să meargă să le admire. Toată lumea se ridică în grabă. Cum Julia se pregătea să-i urmeze, Marcello îi puse prevenitor mâna pe umăr, invitând-o să rămână așezată. O clipă mai târziu, era singură.

Auzi în depărtare vocile lui Marcello și ale prietenilor lui descrescând pe măsură ce pătrundeau în palat. Apoi se auzi o ușă trântindu-se, după care urmă tăcerea. Își lăsă capul pe spătarul scaunului și închise ochii.

Se trezi la atingerea buzelor lui Marcello pe ale ei. Nu-și dăduse seama cum o luase în brațe, cum capul ei se odihnea în scobitura umărului lui. O săruta cu o pasiune tandră, care-i procura o plăcere nemărginită.

– Sst, nu te mișca, îi șopti el între două sărutări. Biată fetiță! Te-am văzut luptându-te cu somnul o bună parte din seară. Și în tot acest timp, ardeam de dorința de a te săruta. Acum că m-am descotorosit de toată lumea, pot profita de situație.

El asocie imediat gestul cu cuvântul și o sărută din nou, cu o blândețe rafinată care zădărnici orice împotrivire a Juliei. Dacă ar fi strivit-o într-o îmbrățișare sălbatică, poate că ar fi avut forța să protesteze. Dar ea nu se putea lupta cu atâta suavitate. Scoase un mic geamăt, își trecu brațele în jurul gâtului lui Marcello și-și strecură degetele în părul lui.

El se dădu puțin înapoi, îi contemplă fața aprinsă de dorință, apoi începu să râdă. Ea îi simți corpul tremurând lângă trupul ei.

– Ce tentație, micuțo! Ce mult mi-ar plăcea să profit de apatia ta ca să te duc în patul meu și să fac dragoste cu tine! Dar n-aș putea să abuzez de slăbiciunea ta. M-ai detesta, după aceea.

Îi atinse ușor buzele cu degetul arătător, făcând-o să se înfioare.

– Și apoi, nu vreau să te văd pe jumătate adormită când vom face dragoste prima dată. Te vreau plină de viață și

vibrantă, cum știu că poți fi. Pot să mai aștept... dar nu prea mult. Să ne căsătorim repede, Lucinda. Simt din ce în ce mai mult că suntem destinați unul altuia. Spune-mi că și tu simți la fel. Spune-mi că ești nerăbdătoare să fii soția mea.

Cuvintele acestea o treziră brutal la realitate pe Julia. Cu o luciditate glacială, înțelese brusc răul pe care risca să i-l facă lui Marcello. Până acum, crezuse că ea va fi singura care va avea de suferit la despărțirea lor. Nu se gândise la reacția acestui bărbat când va descoperi o Cindy cu toul diferită de aceea din visele lui. Dar mai era timp să-l scutească de această decepție. Va ști să găsească putere pentru asta.

– Bineînțeles că sunt nerăbdătoare să mă căsătoresc cu tine! exclamă ea cu o voce indiferentă. Am tot interesul s-o fac! N-am uitat de contractul nostru, n-avea teamă.

Neîncrederea care apărură pe figura lui Marcello o tulbură. Dar nu-și pierdu capul și îndată ce simți brațele lui slăbindu-și strânsoarea, se desprinse și se îndepărtă în grabă spre grilajul din fier forjat care mărginea grădina înspre canal. Aici, prefăcându-se că privește apa, încercă să-și recapete respirația normală.

Marcello ezită puțin înainte de a i se alătura. Ghicindu-i prezența în spatele ei, Julia se întoarse cu un mic râs nepăsător. El se apropie și prinse barele grilajului în așa fel încât s-o îngrădească pe tânăra femeie. Ea n-avea cum să-i scape. Corpurile lor nu se atingeau, dar simțea căldura lui Marcello prin țesătura fină a cămășii lui. Era ceva încântător, ca o mângâiere.

– Draga mea, declară el, de fiecare dată când sunt singur cu tine, misterul crește și mai mult.

– Ce mister?

– Dacă eram autor de romane polițiste, l-aș fi numit „Misterul celor două logodnice“, deoarece în tine există două femei și eu nu știu niciodată cu care din ele am de-a face. Este foarte neliniștitor. La un moment dat, tremuri de dorință în brațele mele...

El îi opri protestul cu un gest.

– Nu, nu nega. Corpul tău, în ceea ce-l privește, este sincer. Mă dorești așa cum te doresc și eu, sau cel puțin, o jumătate din tine mă dorește. Cealaltă jumătate pare că se teme de mine și evită îmbrățișarea mea. Spune-mi, dragă Lucinda, de ce ți-e teamă de mine?

– Nu mi-e teamă de tine, bâigui ea.

Încercă să se elibereze, dar mâinile care o țineau prizonieră nu se mișcă. O licărire stranie trecu prin ochii lui Marcello. El se aplecă, sărutând-o pe gât, pe umăr.

– Nu, zise ea respingându-l. Marcello, te rog. Ai spus că n-o să faci asta.

– Am spus că nu voi abuza de slăbiciunea ta, pentru că erai pe jumătate adormită. Acum, se pare că te-ai trezit cu totul. Mă dorești la fel de mult cum te doresc și eu, în curând ne vom căsători. De ce să nu iau ceea ce trebuie să-mi revină?

Julia trebui să facă apel la toată voința ei ca să răspundă cu o voce clară:

– Pentru că știi că nu sunt în stare să te împiedic și că există mari șanse ca după aceea să-ți port pică toată viața mea.

El se îndreptă și, timp de o clipă, rămas complet nemișcat. Apoi își luă mâinile de pe grilaj și strânse pumnii.

– Să-l ferească Cerul pe bărbatul care se lasă dus de nas! exclamă el. Foarte bine, mă dau bătut. Bucură-te de puterea ta asupra mea, Lucinda. În curând, eu voi deține această putere și răzbunarea mea riscă să fie teribilă...

În strălucirea ochilor lui, ea ghici ce formă va lua această răzbunare și trebui să se controleze ca să nu se arunce în brațele lui. Tocmai dusesse o luptă împotriva lui, împotriva ei însăși, și câștigase. Era însă o victorie amară.

O tuse discretă, din umbră, îi făcu să se întoarcă pe amândoi. Serafina era acolo.

– *Signor*, sunteți chemat la telefon.

Marcello păru să revină la realitate. El scoase un suspin.

– Bine, vin. Mulțumesc, Serafina.

Se îndepărtă cu pași mari.

– V-a plăcut cina, *signora*? întrebă Serafina.

– A fost delicioasă, răspunse Julia, căreia nu-i rămăsese nici cea mai mică amintire despre ceea ce mâncase. Ascultă, Serafina, vrei să-i prezinți scuzele mele lui *signor* Farisi când va temina convorbirea telefonică? Spune-i că m-am dus la culcare, că n-am mai avut puterea să-l aștept ca să-i urez noapte bună. Ziua asta petrecută la plajă m-a obosit teribil.

Se retrase discret, urcă în camera ei și răsuci de două ori cheia în broască, cu toate că această precauție i se păru ridicolă. Dacă Marcello își punea în minte s-o urmeze, nu-l va opri o ușă încuiată.

Capitolul 6

A doua zi dimineata, Julia o găsi pe Felicia singură la masă, luându-și micul dejun. Ronțăia fără poftă dintr-o chiflă și era limpede că dispoziția ei prietenoasă din ajun dispăruse cu totul.

– Fritz a plecat, bombăni ea abătută. Tata l-a concediat.

– L-a concediat?! exclamă Julia. Vrei să spui că de-a binelea?

– Nu, nu de-a binelea. Dar a făcut în așa fel ca să-l îdnepărteze. Din cauza mea. Tata nu poate suferi să vadă că mă distrez. Procedează ca mama. Mă întreb de ce l-a părăsit.

– Și eu mă întreb, declară Julia pe un ton vesel. Când cineva are părinți atât de demni de ură, trebuie să-i fie greu să se hotărască pentru unul sau pentru celălalt. Vrei să-mi dai cafetiera, te rog?

Felicia își stăpâni un surâs. Interlocutoarea ei era un adversar de talie.

– În orice caz, este nedrept, zise ea.

– Este nedrept mai cu seamă pentru acest biet Fritz de care dispune ca de un sclav și care este trimis la celălalt capăt al țării din cauza ta...

Se putea oare, se gândi brusc Julia cu un sentiment nelămurit de culpabilitate, ca tânărul Fritz să fi fost pedepsit pentru atenția pe care i-o purta ei, Juliei?

– Tata a plecat s-o întâmpine pe bunica la gară, continuă Felicia. Ea ia întotdeauna trenul ca să vină la Veneția.

Carlo Bratti își făcu intrarea, cu bluza și mâinile pătate de vopsele. Cum Julia își arătă uimirea că-l vede deja în ținută de lucru, el explică:

– Da, mă trezesc foarte devreme pentru a profita de lumina dimineții. Lucrez la o frescă ce este deosebit de bine luminată dimineața. Dar tocmai am terminat-o. Pot să-mi petrec restul dimineții desenându-vă, dacă îmi permiteți.

– N-am nimic împotrivă, zise Julia. Trebuie totuși să vă avertizez că Marcello se va întoarce curând de la gară, cu mama lui.

Carlo Bratti ridică din umeri.

– Atunci, până la întoarcerea lui...

Când își terminară micul dejun, îi ceru Juliei să se așeze lângă o fereastră și execută câteva schițe rapide în creion. Felicia privi un timp peste umărul lui, dar se plictisi foarte repede și ieși din încăpere. Julia se simțea puțin nervoasă sub privirea pătrunzătoare a artistului. Din fericire, Marcello nu va întârzia să vină s-o elibereze. Gara Santa Lucia se afla lângă Canal Grande, la scurtă distanță de palat.

Începu să se gândească la femeia pe care urma s-o întâlnească și că trebuia cu orice preț să facă o bună impresie, în locul Cindyei. Marcello părea să aibă cel mai mare respect, cea mai mare considerație pentru mama lui, care trebuia să fie o persoană remarcabilă.

Și-o imagina zvultă și elegantă, cum se cuvine cuiva care evoluează în lumea modei. Și dacă Cindy nu inventase nimic pretinzând că descindea dintr-o familie de dogi – dar cu Cindy nu putea fi niciodată sigură de ceva – comportamentul *signorei* Farisi trebuia să poarte amprenta unei răceli de-a dreptul aristocratice.

Cindy nu putea fi condamnată că încercase să fugă de această întrevvedere. Era ultima persoană care putea să impresioneze o doamnă din înalta societate.

– Aveți o cută mică de îngrijorare pe frunte, se plânse Carlo. Adineauri nu era acolo.

– Mă gândeam la viitoarea mea soacră, îi explică Julia. Tremur la ideea că urmează s-o întâlnesc.

– Prostii. Nu tremurați deloc, afirmă liniștit Carlo. Și în privința aceasta v-ați schimbat. Tânăra femeie pe care am desenat-o ultima oară era nestatornică, neliniștită. Nu vă mai simt plutind încolo și-ncoace, în voia curenților.

Julia tresări. Nu auzise niciodată o descriere mai exactă a Cindyei, care se lăsa dusă de cea mai mică adiere de vânt, în căutarea unui suport solid. Cindy credea că găsisese acest suport în Marcello și conta pe sora ei s-o ajute să se agațe de el. Se ridică brusc în picioare.

– Nu mai doresc să pozez astăzi, zise ea. Marcello trebuie să revină curând.

– Ați mai spus asta acum o jumătate de oră și el încă nu este aici, replică liniștit Carlo. Ce vă tulbură, *signora*? Vă este teamă de acest „alt adevăr“ pe care creionul meu riscă să-l dezvăluie?

– Nu cred că există două adevăruri în fiecare din noi. Nu m-am schimbat. Sunt aceeași ca întotdeauna.

– Dar cine sunteți oare, *signora*? O știți cu adevărat? N-am spus că există două adevăruri în fiecare din noi, ci doar că există mai mult decât unul singur. Aș putea să vă pictez de o sută de ori. De fiecare dată aș picta o altă persoană. Fiecare tablou ar exprima în același timp un adevăr și o minciună. Tocmai asta face figura umană atât de fascinantă. Așadar, *signora*, ce vă temeți că veți afla despre dumneavoastră însevă?

– Am descoperit deja multe lucruri în ceea ce mă privește de la sosirea aici, murmură Julia. Cred că este de-ajuns.

De ce întârzia Marcello atât de mult? Ce făcea oare? Poate că trenul mamei lui avea întârziere.

Auzi chiar în momentul acela un zgomot de voci la intrare și o recunosc pe cea a lui Marcello. Carlo își strânse materialele, o făcu să-i promită că-i va poza din nou și se îndepărtă. Puțin după aceea, ușa se deschise și Marcello apărură în pragul ei.

– Mamă, ți-o prezint pe logodnica mea.

În clipa aceea, un uragan se năpusti în încăpere.

Julia făcu ochii mari de uimire văzând-o pe *signora* Farisi. Unde era oare aristocrata zveltă, elegantă și apatică, pe care și-o imaginasese? În fața ei se afla o femeie scundă cu forme pline, aproape tot atât de lată pe cât era de înaltă, cu o față cu tenul mat de o coamă de păr argintiu. Doamna Farisi era înfășurată

într-o sumedenie de șaluri fixate ici și colo cu broșe. Ceea ce atrăgea însă în mod deosebit atenția, era vioiciunea privirii ei. Julia avu imediat convingerea că dacă *signora* Farisi se îmbrăca atât de straniu, asta nu însemna că era nebună.

– Fata mea! exclamă ea întinzându-i brațele. N-ai nimic împotriva să-ți spun fata mea, nu-i așa?

Julia se trezi strivită la un piept bogat, într-o mare de voaluri. Se simți imediat cucerită de această femeie care-i zâmbea cu atâta bunătate, dar a cărei privire nu-și pierduse nimic din acuitate.

– Sunt foarte fericită să vă cunosc, *signora*, bâigui ea îndată ce reuși să vorbească.

– *Signora?* Este prea ceremonios. Spune-mi mamă, ca Marcello. Sunt sigură că vom deveni prietene.

– Sper, hm...mamă, răspunse Julia.

– Și acum, trebuie să beau ceva, decretă ea. Ceva rece. Presupun că bătrâna aceea nebună mai este în serviciul tău, fiule?

– Vorbești despre Serafina? o întrebă Marcello, amuzat. Da, mamă, tot ea se ocupă de casă. Și sunt sigur că mai știe să pregătească amestecul tău preferat de suc de fructe.

El plecă să-i vorbească Serafinei, în timp ce *signora* Farisi o conducea pe Julia în grădină. Se așezară la umbră, sub pomi. Marcello li se alătură la puțin timp după aceea, însoțit de Serafina, care purta o tavă încărcată cu o carafă, un vas cu cuburi de gheață și trei pahare mari. Cele două femei se salutară cu o animozitate voioasă și-și aruncară câteva ironii mușcătoare în dialect venețian. Marcello traduse cu voce scăzută, pentru Julia.

– Mama și Serafina sunt inamice dintotdeauna, îi explică el. Atunci când se întâlnesc se ceartă cu o plăcere neegalată.

Doamna Farisi acceptă în cele din urmă s-o lase pe Serafina să plece și-și îndreptă din nou atenția asupra logodnicei fiului său. După ce scrută îndelung figura Juliei, scoase un suspin.

– *Bellissima!* Mi-ar plăcea teribil să desenez haine pentru dumneata. Oh, da! Am să-ți fac ceva din piele neagră. Un ansamblu compus din fustă și jachetă, din piele lucioasă de miel, foarte plăcut, foarte elegant, foarte convenabil.

– Dar nu știu dacă... începu Felicia, surprinsă.

– Nu spune nimic, o întrerupse bătrâna doamnă mângâindu-i obrazul. Am deja ideea mea în privința asta.

Apoi se întoarse spre Marcello.

– Ce aștepti? Nu avem nevoie de tine.

Ascultător, Marcello se ridică. Înainte de a se îndepărta, strânse umărul Juliei cu o mână liniștitoare. Aceasta, însă, nu mai avea emoții.

– Nu sunteți deloc așa cum îmi imaginasem, îi destăinui ea impulsiv doamnei Farisi îndată ce rămaseră singure.

– Ah, așa? Și cum îți imaginai că sunt?

– Trufașă și distantă.

– Eu? Biata de mine! Clientele mele mă găsesc mai curând nostimă. Spun că le distrez. Mă îndoiesc că râd cu poftă când primesc facturile trimise de mine, dar...

Ideea aceasta o făcu să chicotească și Julia nu se putu împiedica să râdă la rândul ei.

– Și de ce-ți imaginai că aș fi așa? reluă doamna Farisi.

– Hm... Am auzit spunându-se că descindeți dintr-un doge al Venetiei și...

– Ah, înțeleg! Este adevărat. Mă luai drept o aristocrată?
– Dogii nu erau oare guvernatorii orașului?
– Ba da, dar erau aleși. Mulți dintre ei nu aveau nimic aristocratic. Știi, Veneția este, de fapt, un oraș destul de mic. E greu să întâlnești un venețian care să nu descindă dintr-un doge. Eu aparțin unei familii de comercianți onești. Am abandonat școala foarte devreme. În mediul meu, fetele sunt destinate mai curând treburilor gospodărești și căsătoriei. Mai târziu, când soțul meu a murit, a trebuit să încep să muncesc pentru a mă îngriji de nevoile fiului meu. Am descoperit că nu știam nimic, că nu primsiem o educație veritabilă. De aceea, am fost obligată să învăț totul de la început.

Un strigăt fericit provenind din interiorul palatului o întrerupse pe *signora*. În secunda următoare, Felicia traversa grădina în fugă pentru a se arunca în brațele bunicii sale.

– Vom relua conversația noastră mai târziu, îi spuse această Juliei în timp ce-și îmbrățișa nepoata.

Julia le lăasă singure și plecă în căutarea lui Marcello. Îl găsi în bibliotecă. El îi cuprinse mijlocul, zâmbind. Gestul lui avea ceva posesiv și liniștit care o încântă. Se simțea bine lângă el, să se poată cuibări la pieptul lui. Conștiința îi șoptea că ar fi trebuit să se degajeze, dar cum să se ferească de o îmbrățișare atât de firească fără să trezească bănuielele logodnicului ei?

– Îmi pare rău că te-am lăsat singură atâta timp, în dimineața asta, zise el. Cum ți-ai petrecut timpul?

– Carlo Bratti mi-a cerut să pozez pentru el.

Era în vocea ei ceva care-l intrigă pe Marcello.

– Și tu n-ai fi vrut?

– Oh, la început nu m-a deranjat. Dar, după un timp, m-am simțit... stânjenită și mi-am dorit din tot sufletul să te întorci. De ce ai întârziat atât de mult? Gara nu este departe.

– N-o mai văzusem pe mama de luni de zile. Voiam să rămân puțin singur cu ea. Ne-am dus să luăm o cafea. Ce părerea ai despre ea?

– Găsesc că este extraordinară! exclamă Julia cu entuziasm. Este o femeie puternică și curajoasă. Mi-a vorbit despre moartea soțului ei, despre lupta ei pentru a supraviețui, despre tot ce a realizat pornind de la nimic. Cred că este persoana cea mai impresionantă pe care am întâlnit-o vreodată.

După lumina afectuoasă care străluci în ochii lui Marcello, își dădu seama că-l emoționase profund.

– Îți mulțumesc, zise el. Sunt mulțumit că mama îți place. Este într-adevăr o femeie minunată. Ard de dorința de a te săruta. S-a făcut aproape prânzul și nu mi-am cerut primul sărut.

O luă în brațe și-și puse buzele peste ale ei. Julia întredeschise buzele, incapabilă să i se opună. El se desprinsese și-i mușcă lobul urechii.

– De ce ai fugit, seara trecută? murmură el.

– N-am fugit, protestă ea încercând să nu acorde atenție fiorului de plăcere pe care o provoca respirația lui caldă pe pielea ei. Se făcuse târziu și... m-am dus la culcare.

El se dădu puțin înapoi ca să-i scruteze fața.

– Ai fugit, repetă el cu o voce răgușită. De cine ți-e teamă, draga mea? De mine sau de tine însăși? Știu că există ceva. Trebuie să-mi spui despre ce este vorba.

Julia scutură din cap și se rugă Cerului ca el să înceteze cu insistențele. Rugămintea îi fu ascultată, deoarece cineva bătuse la ușă.

– *Signor*, se auzi vocea Serafinei, am un mesaj urgent pentru *signora* Rackly.

Julia țesări și simți că-i îngheață sângele în vine. Telegrama! Misiunea ei se terminase. Peste câteva minute, își va face valizele.

Marcello deschise ușa, furios că fusese deranjat, dar Serafina nu se lăsă intimidată. Ea se adresa direct Juliei.

– *Signora*, trebuie să urcați s-o vedeți pe *signora* Farisi în camera sa. V-a adus un cadou de la Milano și vrea să vi-l dea imediat.

– Și asta numești dumneata un mesaj urgent? se revoltă Marcello, indignat.

Serafina îl fulgeră cu privirea.

– Fac ceea ce mi se spune să fac! Că este într-adevăr urgent sau nu, asta nu mă privește!

Se îndepărtă, cu spatele țeapăn, bombănindu-și disprețul ei pentru toți cei din clanul Farisi.

– Când mama nu este aici, declară Marcello, Serafina se prefăce cel puțin că mă tratează cu respect. Dar imediat după sosirea ei, se coalizează amândouă împotriva mea. Dintr-o dată, s-ar puea crede că eu nu mai exist în această casă... Draga mea, ce-i cu tine? Ești palidă.

– N-am nimic, răspunse Julia cu greutate.

Avea impresia că primise o lovitură de pumn în stomac. Așadar, nu era vorba de telegramă. Destinul îi acorda o amânare.

O amânare! Cuvântul o sperie, ca și puternicul val de bucurie care o copleșise la gândul că nu era obligată să plece imediat. Încă puțin timp. Îi mai rămâneau câteva ore prețioase.

– N-aș vrea s-o las pe mama ta să aștepte, zise ea.

Ieși repede din încăpere, înainte ca Marcello să o poată reține. O găsi pe doamna Farisi în camera ei, desfăcându-și valizele sub privirile interesate ale Feliciei. Femeia aceea cumsecade îi adresă un surâs radios.

– Privește, îi spuse ea. L-am ales special pentru dumneata.

Cadoul ei era un șal imens din dantelă de un albastru închis, mătăsos la pipăit. Julia se înfășură în el și se admiră în oglindă. Marcello trebuie s-o fi descris pe Cindy cu multă exactitate. Șalul îi venea de minune și-i sublinia culoarea profundă a ochilor.

Asta repuse într-un fel lucrurile la locul lor. Marcello nu era interesat decât de frumusețea Cindyei. Precizase el însuși că dragostea nu fusese inclusă în înțelegerea lor. Ce o făcea oare să creadă că el va remarca o schimbare atunci când Cindy își va relua locul? Julia își lua propriile dorințe drept realități!

Îi mulțumi doamnei Farisi și promise să poarte șalul chiar în seara aceea. Apoi se duse să se închidă în camera ei. Din momentul acesta, va evita să rămână singură cu Marcello și va aștepta cuminte sosirea telegramei fatidice. O va primi probabil în seara aceea sau cel mai târziu mâine dimineată.

Prezența doamnei Farisi îi facilită sarcina. Își petrecură o bună parte din zi stând de vorbă în grădină.

Pentru cină, Julia alege să îmbrace o rochie mulată pe corp, susținută pe umeri cu bretele, de culoare gri deschis și brodată cu fir de argint. Acoperindu-și cu șalul umerii goi, în fața oglinzii, se întrebă ce ar fi făcut Marcello dacă ar fi întâlnit-o pe ea prima. Ar fi dorit-o oare la fel de mult cum o dorea pe Cindy? Își privi imaginea mai de aproape, încercând să se vadă

pe ea însăși în spatele măștii surorii sale. Apoi scoase un geamăt. Ce se petrecea oare cu ea? Avea impresia că săvârșește o trădare.

– Este nedrept! aruncă ea imaginii din oglindă, cu un aer sfidător. Asta nu-mi stă în fire. Nu sunt eu oare geamăna cea bună?

Tânăra din oglindă îi întoarse privirea, dar Julia avu impresia că distinge în ea o licărire ironică.

– Încetează să mă privești așa! exclamă ea. Știu ce gândești, dar te înșeli. Ți voi dovedi că nu sunt ca tine. În noaptea asta, nu voi rămâne nici un minut singură cu el. Și nici nu-l voi mai săruta. Nu mă crezi? Ei bine, vei vedea.

Dacă Julia ar fi fost mai puțin preocupată, s-ar fi distrat sincer la cina aceasta, la care se alăturase Carlo Bratti. Pictorul era un prieten vechi al doamnei Farisi și se întreceau amândoi în replici de spirit. Bătrâna doamnă își desfătă auditoriul cu anecdote amuzante despre unii dintre clienții ei.

Serafina servi cafelele în grădină. Julia se ridică, strângând șalul în jurul ei. Felicia o privi cu invidie. Când se așezară sub pomi, fata îi declară într-un elan impulsiv:

– Mi-ar plăcea să semăn cu dumneavoastră. Sunteți atât de frumoasă.

– Ți mulțumesc, răspunse Julia zâmbind. Dar și tu ești frumoasă. Ai o frumusețe care îți aparține doar ție. Să nu vrei să semeni cu altcineva, ar fi o pierdere de timp.

– Iată ceva foarte înțelept, interveni *singora* Farisi din umbră.

Puțin mai târziu, în timp ce discutau pe diverse teme, Enzo se apropiu de Marcello. Schimbară câteva cuvinte cu voce

scăzută. Marcello clătină din cap cu satisfacție. Apoi Enzo se îndreaptă spre grilajul din fier forjat care împrejmuia grădina, cu o legătură de chei în mână. O porțiță practică în grilaj se deschise scârțâind.

– Să mergem, murmură Marcello la urechea Juliei. Tocmai a sosit vărul lui Enzo.

– Vărul lui?

– Da. Este gondolier de meserie. M-am gândit că un mic tur cu gondola îți va face plăcere.

– Dar... Nu putem să-i părăsim în felul acesta pe ceilalți, protestă ea.

– Nici măcar nu vor observa plecarea noastră, replică Marcello, arătându-i pe cei trei comeseni ai lor care vorbeau cu însuflețire.

Julia nu uitase bunele ei hotărâri.

– N-are importanță. Este prima noapte pe care mama ta și-o petrece aici. Ar fi îngrozitor de nepolitic să plecăm în felul acesta.

Marcello o cercetă cu curiozitate.

– Mama știe că suntem logodiți. Ea nu va găsi ciudat că dorim să fim puțin singuri.

Văzând că ea ezită în continuare, el se întoarce spre mama lui.

– Mamă, te superi dacă o iau cu mine pe Lucinda să facem o plimbare? Îi este teamă să nu te ofenseze.

– Să mă ofenseze, pe mine? exclamă doamna Farisi pe un ton jovial. Pentru nimic în lume. Haide, fugiți!

În lipsă de alte obiecții, Julia se lăsa luată de braț, fără vreo tragere de inimă, și-l urmă pe Marcello în partea cealaltă a gri-

lajului. Coborâra câteva trepte și merseră de-a lungul palatului în direcția lui Canal Grande. În timp ce mergea, avu impresia că o aude pe Cindy chicotind la urechea ei. Pentru a se liniști, își spuse că, la urma urmei, nu va fi singură cu Marcello. Va fi prezent și gondolierul.

Ajungând însă în fața gondolei, înțelese că Marcello prevăzuse totul. Aceasta era prevăzută cu tradiționalul baldachin negru destinat să protejeze intimitatea pasagerilor. De el erau agățate perdele groase de catifea care puteau fi trase, pentru mai mult confort și discreție.

Marcello o ajută pe Julia să ia loc înăuntru și-i dădu gondolierului semnalul de plecare. Ea se simți ușurată constatând că nu închidea perdelele și că puteau admira priveliștea. Mii de lumini sclikeau pe apele canalului. Ici și colo se auzeau răsunând melodii tandre sau vesele.

— Este minunat... murmură ea.

— Știam că plimbarea asta îți va face plăcere. M-am gândit că, la fel ca mine, ai o afecțiune deosebită pentru gondole... și gondolieri.

Ea îl privi, uluită. După cum se părea, această aluzie ar fi trebuit să-i reamintească ceva.

— Haide, zise el. Doar n-ai uitat împrejurările primei noastre întâlniri?

Mintea Juliei începu să funcționeze foarte repede. Își aminti că Cindy îi povestise ceva despre subiectul acesta.

— Oh! făcu ea. Oh, da! gondolierul acela. Mă întreb ce aș fi făcut dacă nu mi-ai fi venit în ajutor...

— Nu-i poți purta pică acelui biet băiat. Ai flirtat cu el peste măsură.

Cuvintele acestea nu făcură decât să confirme bănuielile Juliei – să știe că Cindy meritase ceea ce căutase. Imitând nepăsarea inocentă a surorii sale, ea chicoti:

– Pe cuvântul meu, orice tânără trebuie să flirteze cel puțin o dată cu un gondolier, atunci când este la Veneția. Asta face parte din vizită.

Un hohot vesel de râs, în spatele lor, le reaminti că vărul lui Enzo era la o distanță de unde putea să-i audă. Marcello se întoarse și trase o perdea, mascându-l pe gondolier. Cum se pregătea să le tragă și pe celelalte, Julia îl opri.

– Mai așteaptă puțin, îl imploră ea. Vreau să văd Canalul.

Gondolierul trebuie să fi primit ordine precise, deoarece în același moment se angajă într-un mic canal lateral. Decorul se schimbă imediat. Lăsând în urma lor artera principală a orașului, se aventurau acum într-o lume populată de umbre și de tăcere. Alunecau de pe un canal pe altul, într-o Veneție a trecutului. Ici și colo, o scară de piatră se pierdea în noapte între două palate. Un trecător întârziat se ivea sub un felinar, înghițit curând de întuneric. Julia își ținea respirația, fascinată de atmosfera aceasta de vis. Deodată, un țipăt straniu, repetat de trei ori, sparse tăcerea. Gondola încetini, apoi se opri. Țipătul răsună din nou, de data aceasta mai aproape.

– Privește, zise încet Marcello. Acolo!

Ea îi urmă direcția degetului și văzu prora unei gondole ieșind dintr-un canal care se încrucișa cu al lor. Gondola coti în direcția lor, îi atinse ușor și dispăru.

– Când vizibilitatea nu este foarte bună, îi explică Marcello, fiecare gondolier scoate țipătul lui personal prin care-și anunță prezența.

Își reluară drumul. În depărtare răsunară alte strigăte, ecoul lor repetându-se în labirintul canalelor. Julia abia își dăduse seama că Macello își trecuse un braț în jurul ei. Gestul părea firesc. Îi simți privirea fixată asupra ei și, fără să vrea, întoarse capul spre el. Buzele lui erau foarte aproape, atât de aproape încât se înfioră.

El își întinse imediat mâna liberă spre perdele și le închise cu un gest nerăbdător. O gură fierbinte o acoperi pe a ei și toate bunele și serioasele ei hotărâri se risipiră ca un fum. I se păru că numai era ea însăși, ci că făcea parte din întunericul ambiant, la fel ca Marcello. Amețită, se abandonează fericirii acestui sărut, acestei nopți care o înconjură.

Sărutul lui Marcello deveni mai înfocat, mai imperios. Ea îi mângâie ceafa, părul des, impregnându-se de mirosul lui. I se oferea trup și suflet.

El începu să-i muște urechea, carnea moale a gâtului. Julia nu-și putu stăpâni un geamăt, ceea ce atâtă și mai mult dorința partenerului ei. El îi atinse ușor pieptul care-i palpită sub șal. Degetele lui îi ardeau pielea. Îndrăznește, ele se strecurată în corsajul ei și începură să-i mângâie sânii. Dar, în ciuda valului de dorință sălbatică pe care o simțea urcând în ea, Julia prinse brusc această mână, oprind mângâierea. Ceva venea s-o avertizeze de pericol. Își aminti brusc cine era, ce era pe punctul să facă.

— Știu că nu este locul visat, dragostea mea... șopti Marcello. Dar când ne vom întoarce acasă, toată lumea se va fi culcat și nimeni nu va vedea că noi...

— Nu, îl întrerupse ea. Nu vreau, Marcello. Încearcă să înțelegi.

– Dar de ce?

– Te rog. Îmi este imposibil să-ți explic. Când ne vom întoarce acasă, va trebui să mă lași singură.

El scoase un suspin resemnat, îi luă mâna și-i sărută vârful degetelor.

– Am înțeles. Te las să conduci treaba asta după placul tău, dar nu pentru mult timp. Nu sunt o fire deosebit de răbdătoare. Dacă accept să mă supun dorințelor tale în momentul acesta, este pentru că urmăresc un scop care contează mult mai mult în ochii mei decât tot ce am căutat să obțin până acum.

Urmă o mică izbitură surdă și Julia își dădu seama că gondola se opriase. Marcello deschise perdelele. Ea văzu un ponton de lemn și, dincolo de acesta, umbra impresionantă a palatului.

Imediat ce fu pe teren ferm, ea alergă spre ușa de intrare fără să se sinchisească de chemările lui Marcello, rămas în spatele ei. Urcă scara câte patru trepte deodată. Ajunsă în camera ei, aprinse toate luminile și făcu față tinerei femei care o privea din oglindă. Ochii îi erau aprinși de dorință, buzele umflate, senzuale, și în același timp o ciudată expresie de disperare îi crispa fața.

– Așadar? aruncă Julia imaginii din oglindă. Care dintre cele două sunt oare? „Cumințenia“? Sau „Zvăpăiata“? Am crezut întotdeauna că știu, dar acum nu mai sunt sigură de nimic. În orice caz, lasă-mă să-ți spun un lucru: ai face mai bine să trimiți telegrama aceea mai repede. Altfel, suntem amândouă pierdute!

Capitolul 7

A doua zi, *signora* Farisi se hotărî să-și pună planul în aplicare. Își imaginase un ansamblu din piele pentru Julia, compus din fustă și jachetă, și ținea să-l realizeze. Neglijând casa și oaspeții, luară amândouă vaporeșul spre insula Murano unde, după părerea *signorei*, se afla omul care vindea cele mai frumoase piei din Italia. În micul magazin supraîncărcat, Julia alege o piele de o asemenea finețe încât semăna cu mătasea.

După aceea, cele două femei traversară din nou laguna cu vaporeșul pentru a merge la cumpărături în magazinele elegante din centrul orașului. Julia cumpără câteva cadouri drept suveniruri de la Veneția. Spre prânz, după ce aruncă ceasului o privire, *signora* Farisi declară:

— Vom întârzia la masa de prânz. Trebuie s-o sun pe Serafina ca s-o anunț. Ce-ai spune să luăm o cafea?

Luară loc pe o terasă. Bătrâna doamnă chemă un chelner, comandă două cafele și dispăru în interiorul localului. Julia se destinse pe scaunul ei, încântată că se poate odihni. De la

locul ei, putea s-o vadă pe mama lui Marcello. Vorbea cu volubilitate, cu multe gesturi. Julia se gândi deodată că dacă telegrama sosisese în timpul absenței lor, Serafina nu va scăpa ocazia să menționeze faptul. Ea își urmări însoțitoarea cu neliniște. Dacă aceasta arunca o privire în direcția ei, însemna că i se rostise numele. Dar ea nu făcu nimic de genul acesta.

Și dacă telegrama nu va sosi niciodată? Cu o zăpăcită ca Cindy, se putea aștepta la orice. Era foarte capabilă să se dezintereseze complet de planul ei și să-și uite sora la Veneția.

Nu avea decât un lucru de făcut. Să-i telefoneze Cindyei ca să aibă inima împăcată... și asta imediat! Cindy nu lucra astăzi, astfel că trebuia să fie acasă.

Când doamna Farisi reveni la masă, se lăsă să cadă greu pe un scuan.

– Serafina v-a vorbit despre mine? întrebă Julia. A încercat cineva să ia legătura cu mine?

– Nu, de ce? Așteptai un telefon?

– Nu, dar... Hm, cred că ar trebui să telefonez la Londra. Poate că avocatul meu are să-mi comunice vești în legătură cu vânzarea apartamentului.

– De acord, dar este preferabil să nu suni de aici. Va fi extrem de greu să obții legătura cu Anglia. Puțin mai încolo, de partea cealaltă a podului Rialto, vei găsi un oficiu poștal. Comunică numărul unei funcționare. Nu te neliști, ele înțeleg limba engleză. Nu este departe. Te-aș însoți, desigur, dar picioarele mele refuză s-o facă. Prefer să te aștept aici.

– Mulțumesc.

Julia se îndepărtă în mare grabă. Găsi fără greutate oficiul poștal și dădu numărul Cindyei unei funcționare care îi indică o cabină goală. Cu o spaimă crescândă, ascultă soneria telefonului răsunând de mai multe ori. Numai Cindy să nu fi ieșit! După un timp, se auzi un declic, urmat de un murmur somnoros:

– Mmm?

– Cindy? Tu ești?

– Julia! M-ai trezit din somn.

– Este aproape prânzul.

Cindy căscă interminabil, apoi vocea ei deveni mai clară.

– Asta pentru că am nevoie de somn. Dacă ai ști ce viață duc! Ieri, de exemplu, m-am dus să împart mâncarea în azilul acela îngrozitor de bătrâni. Sunt obligată să parcurg kilometri de culoare împingând un cărucior cu o marmită aburindă din care duhnește un miros oribil de varză. Sincer, Julia, ar trebui să vezi ce mâncare proastă sunt puși să mănânce acești bieți bătrâni!

– Dacă ți s-a ales să faci treaba asta, este fără îndoială ca să te facă să înțelegi că există oameni care n-au șansa ta, Cindy.

– Da, dar acum am înțeles. Atunci de ce trebuie să continui? Cât despre Bill, este insuportabil. Plecarea ta i-a stârnit o furie teribilă și, de atunci, nu mă mai slăbește. Vine să mă ia dimineata cu mașina și mă livrează ca pe un colet peste tot unde trebuie să merg. Seara, mă aduce înapoi acasă. Spune că este lucrul cel mai mic pe care-l poate face pentru tine.

– Slavă ție, Doamne! exclamă Julia. Dacă Bill te supraveghează, sunt liniștită.

– Seara trecută, l-am obligat să mă invite la cină. Voiam să-l fac să înțeleagă că nu mai am nevoie de munca asta dezgustătoare. Speram că-mi va cere eliberarea...

Julia scoase un geamăt.

– Cindy, ești incorrigibilă! Bill nu pote face așa ceva. Care a fost reacția lui?

– Am vrut să pregătesc terenul spunându-i că această pedeapsă mi-a deschis ochii, că am devenit mai umană...

– Și el n-a căzut în plasă?

– M-a bătut pe spate și a exclamat: „Bravo, Cindy! Trebuie să perseverezi pe drumul acesta. Știam că încercarea asta îți va face bine“.

În fața indignării Cindyei, Juliei îi fu foarte greu să nu izbucnească în râs. Reuși totuși să spună:

– Biata de tine! Te plâng. Dar nu m-ai întrebat ce-i cu mine. Să știi că nu ești singura care are de suferit.

– Nu mai spune! Miroase oare a varză acolo unde ești?

– Nu, dar există și alte forme de suferință, orice ai crede. Situația mea devine periculoasă. Ar fi trebuit să-mi trimiți telegrama. Nu voi mai putea rezista mult timp.

– De ce? Marcello a descoperit secretul?

– Nu, nu-i asta!

– Atunci, ce este? Sincer vorbind, credeam că îți fac o favoare uitând să te chem înapoi. Profită din plin de vacanța asta la Veneția. Să nu-mi torni mie brașoave că preferi atmosfera biroului tău prăfuit!

– Și logodnicul tău, ce faci cu el? Îmi pune serioase probleme! exclamă Julia, exasperată. Cindy, cum ai putut să-mi faci așa ceva? Dacă aș fi știut cum arată Marcello, nu te-aș fi înlocuit niciodată.

– Dar, *darling*, te prevenisem că este un bătrân pisălog. Oricum, ce importanță are? Te înțelegi bine cu genul acesta de indivizi, în general.

– Cindy! El nu corespunde nicidecum cu ceea ce ai vrut să mă faci să cred. Este mult prea seducător...

Se întrerupse brusc, simțind că această conversație lua o turnură periculoasă. Cindy începu să râdă.

– Ia te uită, îl găsești seducător?

– Da, mult prea seducător pentru jocul pe care mă obligi să-l joc, răspunse Julia pe un ton tăios. Și tânăr. Credeam că voi avea de înfruntat un individ burtos și chel, și este departe de a fi cazul, trebuie să recunoști. Așadar, te implor, trimite-mi telegrama aceea cât mai repede, chiar în după-amiaza asta. Pot să contez pe tine?

– Promit, bombăni ascultătoare Cindy.

– Precis?

– Ți-o jur pe jumătatea cealaltă a capului tău.

Acest vechi jurământ care data din copilăria lor, aduse un surâs pe buzele Juliei. Spuse la revedere surorii sale și închise.

Signora Farisi o aștepta liniștită. Se ridică la apropierea ei și se întoarseră la Palatul Cortese. Serafina le anunță că masa era pusă, că toată lumea era moartă de foame și că prânzul nu va mai întârzia nici o clipă. Cu o licărire agresivă în privire, *signora* Farisi răspunse că nu se va întâmpla nimic din toate astea. Voia mai întâi să-și schimbe pantofii și să bea un aperitiv. Julia le lăsă cu cearta lor și-și duse pachetele în camera ei.

Tercând prin fața bibliotecii, auzi vocea lui Marcello. Ezită o secundă, luptând împotriva tentației de a intra ca să-i ureze

o zi bună. În aceeași clipă, ușa se deschise și cineva se ciocni de ea. Pachetele îi scăpară din brațe. O mână o prinse de braț.

– *Signora*, vă rog să mă iertați, rosti o voce de bărbat.

Ridică uimită privirea și întâlnește doi ochi de un albastru luminos, o privire intensă pe care o cunoștea bine.

– Fritz! exclamă ea. Sunt încântată să te revăd!

Tânărul nu răspunse. Dăduse drumul brațului Juliei, dar părea incapabil să-și desprindă privirea de fața ei. O tuse ușoară, în spatele lui, îl obligă să-și revină în fire.

– Pachetele dumneavoastră, băigui el.

Se aplecă să le adune. Când se ridică, ea constată, amuzată, că roșise până la rădăcina părului.

– Asta a fost tot, Fritz, mulțumesc, zise Marcello cu o voce autoritară.

Fritz dispăru în mare grabă. Marcello o prinse pe Julia de mijloc și-i dădu un sărut ușor pe buze, care o tulbură profund.

– Dimineața a fost foarte lungă, fără tine, zise el. Mama ți-a lăsat oare timp să te gândești la mine?

– Mărturisesc că ai nevoie de energie ca s-o urmezi, răspunse Julia. N-am întâlnit niciodată atâta vigoare la o doamnă bătrână.

Marcello izbucni în râs.

– Să te ferească Dumnezeu să te audă vreodată că-i spui doamnă bătrână! Are abia șaiszeci de ani, cu toate că părul i-a albit complet. Este o trăsătură de familie. Eu voi fi ca ea înainte de cincizeci de ani.

Și-i va sta de minune, se gândi Julia. Părul alb nu va putea decât să-i pună în valoare pielea frumos bronzată, înfățișarea energică. Dar ea nu va mai fi aici ca s-o constate.

– Am lăsat-o pe mama ta certându-se cu Serafina, zise ea. Se pare că sunteți cu toții în pragul inanității din cauza noastră. Trebuie să mă grăbesc să-mi duc cumpărăturile în camera mea.

Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă fără o privire în urmă, neluând în seamă mâna pe care Marcello o întindea ca s-o rețină.

Coborî în sufragerie câteva minute mai târziu. Masa reunea șase comeseni, printre care Carlo și Fritz. Felicia nu-și găsea locul, atât de bucuroasă era de întoarcerea lui Fritz. Ea încerca să-i atragă cu orice preț atenția, dar tânărul nu-i arăta decât o amabilitate neutră. Juliei îi era milă de fată. În același timp, se simți ușurată să vadă că Fritz evita să privească în direcția ei. Marcello avea oare vreun amestec în asta?

La sfârșitul mesei, *signora* Farisi declară că avea absolută nevoie să-și facă siesta. Julia se grăbi să spună la fel, găsind astfel mijlocul de a-l evita pe Marcello timp de câteva ore. N-avea nici o îndoială că telegrama va sosi în după-amiaza aceea. Cu puțin noroc, ar fi avut timp să ia avionul chiar în seara aceea.

Adormi și se trezi peste trei ore. În palat, totul era tăcut. Se hotărî să se strecoare discret afară și să se plimbe singură prin Veneția. Nu întâlni pe nimeni pe culoar și coborî scara în vârful picioarelor. Ajunsă însă în hol, auzi pași grăbiți în spatele ei. Se întoarse și se trezi față în față cu Felicia. Aceasta avea ochii roșii.

– Ieșiți? întrebă ea pe un ton aspru.

– Da, vreau să mă plimb. Dar ce s-a întâmplat, Felicia? Ai plâns?

– Bineînțeles că nu, răspunse fata puțin prea repede.

– Mă așteptai, nu-i așa? Voiai să-mi vorbești?

Felicia clătină din cap.

– Da, dar pentru că ieșiți... nu vreau să vă plictisesc, rosti ea cu prețul unui efort eroic.

– Nu mă plictisești, zise Julia cu blândețe. Prefer să stau de vorbă cu tine mai curând decât să mă plimb printre străini. Să mergem în grădină.

Se așezară la răcoare, sub un pom. Felicia redevenise o fetiță abătută, înfrântă, în căutarea unei mâini de ajutor. Julia se revăzu pe ea însăși la șaisprezece ani. Trecerea de la starea de copil la cea de femeie nu este ușoară. Prezența Cindyei care trecea prin aceleași frământări și priceperea mamei lor o ajutaseră mult să treacă prin această încercare.

– Nu ai prieteni de vârsta ta la Veneția? o întrebă ea.

– În plină lună septembrie, toți prietenii mei sunt la liceu.

– Tu nu?

Felicia ridică din umeri.

– Eu l-am cam lăsat baltă, mai mult sau mai puțin. În principiu, în momentul acesta ar trebui să studiez la Paris, dar tata spune că asta n-are nici o importanță. Mai târziu, mama o să mă trimită la o școală particulară unde se învață bunele maniere. Ea vrea să mă căsătoresc cu un ambasador...

– Un ambasador?

– Da, indiferent care. Esențialul este să fac o căsătorie bună.

– Dumnezeu! Credeam că ideile astea s-au perimat de mult.

– Nu în anumite familii.

– Care sunt materiile la care te pricepi, în clasă?

– Aproape la toate, mărturisi Felicia cu simplitate.

– În cazul acesta, ar trebui să te întorci la școală.

Felicia stătea cu ochii plecați și-și frângea nervoasă mâinile.

– Îmi este indiferent, murmură ea. Nu-mi pasă de nimic.

Apoi izbucni brusc:

– De ce vă iubește Fritz? De ce nu mă iubește pe mine? Ați observat felul în care vă privea, la plajă? Pe mine nu mă privește niciodată așa. De altfel, tot timpul vă privește pe dumneavoastră. De ce?

– Sincer, n-am nici cea mai mică idee. Nu înțeleg ce găsește la mine... Începu Julia cu prudență. Poate că-i trezesc curiozitatea pentru că nu mă interesez deloc de el.

Simți că-i vine inspirația și continuă:

– Știi, Fritz este foarte tânăr. La vârsta lui, bărbații vor să cucerească. Dar plăcerea vânătorii nu este completă decât dacă prada rezistă sau fuge în direcția opusă. Când o femeie le opune o indiferență totală, asta le stimulează curiozitatea. Dacă le arăți dragoste și atașament, se dezinteresează de tine. Trebuie să ai răbdarea de a aștepta să iasă din această etapă.

– Dar cât timp să aștept? Ce trebuie să fac? Întrebă Felicia cu o voce înăbușită. Eu acum îl iubesc.

– Știu, este îngrozitor. Și ce-i mai rău, bineînțeles, este că nu te poți gândi la nimic altceva. După părerea mea, nu servește la nimic să te învârti în loc și să oftezi. Ar trebui să te întorci la școală și să muncești din greu. Când vei realiza ceva important, vei vedea că Fritz nu va mai conta atât de mult. Nici un bărbat nu merită să te îmbolnăvești pentru el. Suntem convinse toate de contrariu, dar este o mare greșeală. Există o

mulțime de experiențe excitante care trec înaintea bărbaților. Când le vei fi trăit, îi vei putea reduce pe toți Fritzii din lume la proporțiile lor exacte.

Felicia ridică sprâncenele și o privi insistent, cu gura căscată. O licărie amuzată începu să se zărească în ochii ei.

– Tata v-a auzit oare vorbind în felul acesta? Întrebă ea.

– Asta are puțină importanță, răspunse Julia. Să ne întoarcem la oile noastre. Dacă nu vrei să te întorci la Paris, de ce nu-ți continui studiile aici? Ai putea obține o diplomă în istoria artei și, la timpul potrivit, să lucrezi cu tatăl tău.

– Oh, nu! Este imposibil, afirmă imediat Felicia. După părerea tatei, femeile n-au ce căuta în afaceri.

– Atunci, ar fi timpul să-și schimbe părerea! Și tu ești într-o poziție mai bună ca oricine pentru a-i demonstra contrariul.

– Mai curând tu ar trebui să mi-o demonstrezi, dragă Lucinda! se auzi vocea lui Marcello.

Ele se întoarseră în același timp. El stătea rezemat nepăsător de trunchiul unui pom. În spatele lui, se zărea o masă mică de grădină acoperită cu hârtii.

– Ești ascuns de mult timp acolo? îl întrebă Julia, indignată.

– Eram aici înaintea voastră. Vin uneori să lucrez în grădină. Poate că ar fi trebuit să vă anunț prezența mea, dar ar fi fost păcat, deoarece am aflat lucruri foarte interesante.

Se întoarse spre fiica lui.

– Micuțo, de ce nu mi te-ai destăinuit mie?

Felicia îl privi insistent o clipă înainte de a răspunde:

– Pentru că tu nu m-ai fi ascultat, tată. Și pentru că Lucinda înțelege ceea ce tu nu înțelegi.

Marcello zâmbi și-i mângâie obrazul.

– Ai fără îndoială dreptate. Acum, lasă-ne. Îți promit că vom avea curând o lungă conversație, noi doi, cu inima deschisă.

Felicia își șterse lacrimile agățate de pleoape și se aruncă în brațele tatălui ei. Apoi se desprinse, o sărută pe Julia pe obraz și dispăru.

Marcello luă mâinile Juliei între ale lui.

– Am fost foarte chibzuit făcând din tine un membru al familiei, murmură el.

– Eu... Eu nu fac parte din familia ta, bâigui Julia.

– Ba da. Căsătoria n-are nimic de-a face cu asta. Ești deja o fiică pentru mama mea, o mamă pentru fiica mea. Cât de fericită va fi casa aceasta când vei locui aici! Nu simți, în adâncul inimii tale, că ești dintre ai noștri?

– Da, răspunse Julia dintr-o suflare. Da, o simt.

Ea șovăi o secundă, după care reluă cu o voce mai fermă:

– Marcello, promite-mi că vei avea într-adevăr această discuție cu Felicia, orice s-ar întâmpla.

– Orice s-ar întâmpla? repetă el, surprins. Dar ce se poate întâmpla, draga mea?

– Nimic, bineînțeles, dar... m-aș simți mult mai bine dacă aș fi sigură că totul va fi bine între voi.

– N-avea nici o grijă. Regret că până acum mi-am neglijat fiica și am intenția să îndrept această situație.

Julia se simți dintr-o dată ușurată de o mare greutate. În felul acesta, poate că din această mascaradă va rezulta ceva pozitiv. În grădina apăru Serafina.

– *Signora* ar dori să cineze cât mai repede posibil, anunță ea cu un aer semeț. Și-a pus în cap să meargă la teatru, în seara asta.

– Mulțumesc, Serafina, răspunse cu gravitate Marcello. Ți promit că nici unul dintre noi nu va întârzia.

Așteptă să plece ca să-i șoptească Juliei:

– Te rog, îndeosebi, să nu încerci niciodată s-o împaci pe Serafina cu mama. Viața noastră și-ar pierde astfel o bună parte din savoarea ei.

Julia încuviință râzând.

– Te las să te îmbraci, reluă Marcello. Dar când vom avea puțin mai mult timp, îți voi cere să-mi vorbești despre toate acele experiențe pe care le-ai considerat mai excitante decât persoana mea.

– Oh, lasă-mă în pace! Știi bine că încercam numai s-o consolez pe Felicia.

– Hm! Nu sunt atât de sigur de asta, zise el, cu o licărire malițioasă în privire. Ai respins toată partea masculină cu un soi de dispreț pe care-l găsesc provocator. Amorul meu propriu îmi impune să te fac să-ți schimbi părerea.

– Mai târziu, răspunse Julia dând înapoi. Nu trebuie să întârziem la cină. Altfel, mama ta o va învinui pe Serafina și vom fi obligați să folosim forța ca să le despărțim.

Apoi, se îndepărtă cu pas hotărât. Râsul lui Marcello o urmări mult timp.

În timpul cinei, *signora* Farisi nu vorbi decât despre opera care se juca în seara aceea la teatrul La Fenice. Închiriasse o lojă și invita pe oricine voia s-o însoțească. Julia acceptă imediat. Felicia spuse că prefera să rămână acasă.

– În cazul acesta, îi spuse Marcello, voi rămâne cu tine, fetița mea.

Fața tinerei se însenină. Cum toată lumea se ridică de la masă, Marcello îi murmură Juliei:

– Nu vreau să las să treacă această ocazie pentru a continua ce ai început tu. Sper să te distrezi bine.

Într-adevăr, Julia aprecie această ieșire mai mult decât crezuse. Era imposibil să împartă un divertisment cu mama lui Marcello fără să se lase cucerită de entuziasmul ei. Bătrâna doamnă exprima cu voce tare ce gândea, fredona toate ariile importante în antract și vărsa șiroaie de lacrimi în timpul scenelor dramatice.

Merseră după aceea să bea un pahar într-un mic bar din apropierea teatrului. *Signora* Farisi îi povesti însoțitoarei sale întâmplări scandaloase despre vedetele pe care le auzise cântând în teatrul La Fenice și Julia se distra mult, fără rezervă.

Se întoarseră acasă foarte târziu și-i găsiră pe Marcello și Felicia în bibliotecă, în plină discuție. Marcello le întrebă râzând dacă nu le era rușine să se întoarcă la ora aceea, puțin ameteite. Mama lui îl făcu să înțeleagă că nu se vorbește în felul acesta celei care-l adusese pe lume. Felicia propuse să se ducă să le facă o cafea și Serafina apărură în cadrul ușii, în cămașă de noapte, tremurând de dispreț.

Nimeni nu pomeni de vreo telegramă.

Capitolul 8

A doua zi dimineata, când Julia coborî la micul dejun, în sfuragerie nu se afla decât mama lui Marcello.

– Felicia încă mai doarme, îi explică ea, iar fiul meu se află într-o discuție serioasă cu doi din funcționarii care lucrează la galeria lui de la Florența. Au descoperit că au fost furați. Trebuie să revadă împreună contabilitatea pe lunile trecute.

Marcello apăru chiar în clipa aceea.

– Nu este chiar atât de grav, îi spuse el Juliei. Nu vom putea preveni complet furturile. Un singur lucru mă supără: astăzi n-am să pot fi cu tine.

Se aplecă s-o sărute, apoi întrebă:

– Unde este Felicia?

– Doarme, răspuse mama lui. Nu uita că s-a culcat târziu.

– Dar trebuie s-o trezim! Trebuie să te însoțească, în dimineata asta.

– Nu voi fi singură. Îi voi cere Lucindei să vină cu mine. Acum, ea face parte din familie.

Marcello se întoarse spre Julia.

– Mama se duce să pună flori la mormântul tatei, din cimitirul de la San Michele. Vrei s-o însoțești? Eu nu pot să merg.

– Bineînțeles! exclamă imediat Julia.

Signora Farisi îi strânse cu afecțiune mâna pe deasupra mesei.

După ce-și terminară micul dejun, urcară în camerele lor ca să se pregătească de plecare. Julia insistase să plece cât mai repede posibil, deoarece se temea că telegrama putea sosi în orice clipă și ținea să-i facă acest ultim serviciu mamei lui Marcello, înainte de a fi obligată să-și facă bagajele.

Doamna Farisi cumpără flori dintr-o piață din apropiere și se imbarcă amândouă pe un vaporăș care le duse pe mica insulă San Michele, pe care se afla cimitirul Veneției. Julia îl descoperi în depărtare, cu zidul împrejmuitor din cărămidă roșie și cu plopul lui înalți.

– Nu vin niciodată la Veneția fără să-i fac o vizită lui Giorgio. Vei vedea cât era de frumos.

Spusele bătrânei doamne o lăsă pe Julia perplexă, dar nu îndrăzni să pună întrebări. După ce puseră piciorul pe uscat, trecură printr-o ușă mare de fier ce da spre un culoar întunecat, la capătul căruia se găsea o încăpere luminată de o fereastră. *Signora* Farisi se aplecă spre un funcționar.

– Farisi, spuse ea simplu.

Bărbatul întinse mâna spre un plan al cimitirului, dar ea îi opri gestul.

– Nu este nevoie, cunosc drumul.

Când ieșiră în aer liber, Julia descoperi un cimitir care nu semăna deloc cu cele din țara ei. Cea mai mică parte a cimitirului era alcătuită din mausolee de marmură albă, cu mai

multe etaje. Erau împărțite în compartimente în care se așezau sicriile, unul lângă altul. O placă de marmură permitea identificarea fiecărui dispărut. Jos, în dreapta plăcii, se găsea un vas plin cu flori; sus, în stânga, se afla fotografia persoanei decedate, imprimată direct în marmură și acoperită cu lac.

Când două rânduri de mausolee se aflau față-n față, aliniamentele lor de flori pe mai multe niveluri dădeau impresia că te aventurezi într-o grădină fermecată. Totul era doar lumină și culori.

– Giorgio se odihnește astăzi în mijlocul florilor și știu că este fericit. Îi plăcea la nebunie Veneția. N-ar fi trebuit să părăsim niciodată orașul acesta minunat.

Se opri în fața unei plăci care purta inscripția:

GIORGIO FARISI. 25 MARTIE 1922 – 6 AUGUST 1957.

Julia privi fotografia bărbatului care fusese tatăl lui Marcello. Avea trăsături fin cizelate, o figură sensibilă de poet. Giorgio Farisi părea că îndreaptă o privire uimită asupra lumii pe care o părăsise. Avea în ochi ceva emoționant, vulnerabil.

Urmărind-o pe furiș pe mama lui Marcello, descoperi cu strângere de inimă că personalitatea plină de umor și de energie pe care o afișa în fața lumii nu era decât o mască. În fața mormântului soțului ei iubit, figura ei nu mai exprima decât o durere nesfârșită. După toți acești ani, își plângea încă marea iubire a vieții. O va plânge mereu.

– Era frumos, nu-i așa?

– Da, murmură Julia. Foarte frumos.

– Vezi, continua *signora* Farisi arătând placa goală de lângă cea a soțului ei, aceasta este pentru mine. Când îmi va suna ceasul, voi putea să mă odihnesc alături de el.

Încredință buchetul Juliei și scoase florile aflate în vasul lor. Acestea erau încă proaspete, ca și cum cineva le adusese recent.

– Marcello aduce flori la mormânt? întrebă Julia.

– Vine când poate, dar mai ales Serafina se ocupă de Giorgio. Este o prietenă credincioasă.

Răspunsul acesta n-o surprinse peste măsură pe Julia, deoarece începea să se familiarizeze cu strania legătură de prietenie care exista între cele două femei. Se îndepărtă câțiva pași ca s-o lase pe *signora* să se reculeagă.

Aceasta o ajunsese puțin mai târziu.

– Și acum, declară ea cu o voce redevenită normală, mergem să ne oferim o cafea.

Julia încuviință, zâmbind. Porniră braț la braț spre pontonul unde le aștepta vaporețul.

Debarcară la Rialto și luară loc pe terasa unei cafenele, pe țărmul canalului.

– Am găsit ciudat că Marcello și Felicia nu se culcaseră încă și stăteau de vorbă când ne-am întors aseară acasă. Nepoata mea are oare necazuri?

– Nu cred. Ieri după-amiază am stat de vorbă, ea și cu mine, în legăură cu viitorul ei. Pare înzestrată pentru studiu, dar se pare că tatăl ei nu ține foarte mult ca ea să-și continue școala. Am sfătuit-o insistent să se înscrie la universitate, să-și aleagă o profesie. Marcello a surprins conversația noastră. Asta l-a obligat să reflecteze și sper că o va încuraja pe Felicia să urmeze acest drum.

– Bineînțeles. Marcello are principiile lui, dar nu contează decât fericirea fiicei sale.

– Nu înțeleg cum poate fi atât de... retrograd. Nu știe oare că femeile sunt de acum înainte libere? Ce așteaptă ca să se trezească la realitate?

– Ah, libertatea femeilor! bombăni bătrâna doamnă cu dispreț. Voi, tinerii, credeți că ați făcut descoperiri noi. Așadar, consideri că Marcello este demodat?

– Hm... N-am spus exact asta.

– Ba da. Nu te teme de cuvinte. Dacă este așa, e din cauza mea. Când era mic, a trebuit să muncesc pentru ca să putem trăi. În tot acest timp, el visa la ziua când va câștiga destui bani pentru ca eu să încetez să muncesc. Și ziua aceasta a venit în cele din urmă. „Acum, mamă, poți să te oprești“, mi-a spus el. Firește, eu n-am vrut. Îmi plăcea ceea ce făceam. Mi-am clădit întreprinderea pornind de la nimic, era orgoliul și bucuria mea. Atunci, mi-a propus să pun pe altcineva în fruntea afacerii. Eu am protestat: „Nu fi ridicol! Crezi că am să las orice cretin să distrugă ce am construit eu în atâția ani de zile?“ Mi-am decepționat mult fiul, Lucinda. El are o puternică personalitate, ca și mine, de altfel. Asta nu i-a plăcut. El crede că o femeie ar trebui să fie altfel: vulnerabilă, feminină, supusă. Dar, datorită ție, va învăța. Îi vei arăta că un bărbat, pentru a fi puternic, nu are neapărat nevoie de o femeie slabă alături de el. Asta nu se va realiza imediat... Până atunci, nu grăbi lucrurile. Minte-l puțin.

– Vreți să spuneți că soția lui Marcello va trebui să renunțe la orice independență ca să nu-i displace? Întrebă Julia, cu sprâncenele încruntate.

– Nu, prostuță mică. Vei face exact ce vei dori. Va fi de-ajuns să-l lași să creadă că el vrea asta. Și veți fi amândoi foarte fericiți.

Julia își dădu dintr-o dată seama că, în anumite privințe, *signora* Farisi semăna cu Cindy. Comparația aceasta i se păru stupefiantă.

– Nu mă voi simți niciodată mulțumită dacă trebuie să-mi mint soțul, afirmă ea. Chiar dacă ar fi pentru a ne apăra fericirea. Aș considera asta... jignitor pentru el.

– Giorgio nu mi-a dat decât doisprezece ani de fericire. Este puțin, dar nu mi-i poate lua nimeni. Acum, nu mi-a rămas decât o singură dorință. Aș vrea ca fiul meu să fie la rândul lui fericit. Cu tine, simt că ar putea. Când mi-a vorbit despre tine prima dată, mi-a fost teamă. Credeam că ghicesc ce fel de femeie alese-se... și pentru care motive. Era foarte capabil să se căsătorească fără dragoste, cu condiția ca soția să-i dea copii și să fie o stăpână perfectă a casei. Dar după ce v-am văzut împreună, știu că te iubește cu adevărat. Marcello te privește cu o expresie pe care nu i-am cunoscut-o niciodată până acum. Trebuie să vă căsătoriți cât mai repede. Îmbătrânesc și aș vrea atât de mult să-mi văd nepoții crescând.

Julia tăcea, tulburată. Era o prostie să creadă că soarele strălucea mai tare pentru că doamna Farisi îi spusese că Marcello o iubea.

– Marcello n-a pretins niciodată că se căsătorește cu mine din dragoste, murmură ea în cele din urmă. Oricine se poate înșela asupra semnificației unei priviri.

– Nu, eu nu mă înșel. Ceea ce văd acum în ochii lui nu exista când mi-a vorbit pentru prima oară despre tine. Acum, pentru el ești ceva prețios, ceva gingaș. Ceva ce-i este teamă să nu se frângă printr-un gest nechibzuit.

Cuvintele acestea o tulburară profund pe Julia. Ideea că Marcello o iubea o bucura peste măsură. În același timp, însă,

inima ei era plină de tristețe deoarece trebuia să refuze această iubire, să fugă cât mai repede, să se convingă că va sfârși prin a-l uita.

– Acum, am să mă port ca o soacră perfectă și am să vă organizez căsătoria, reluă doamna Farisi cu o satisfacție evidentă. Ea va avea loc la Venetia, bineînțeles, și se va desfășura conform vechilor datini venețiene. Veți merge la biserică în gondolă. Eu am să-ți desenez rochia, pe care o și văd deja. Este din mătase albă cu...

– Uitați că sunt divorțată, o întrerupse Julia. Și Marcello de asemenea. Va trebui să ne mulțumim cu o ceremonie civilă.

Doamna Farisi o privi îndelung, încât Julia se întrebă, stânjenită, dacă Marcello omisese să-i vorbească despre fostul soț al Cindyei. Apoi ridică din umeri.

– Nu, n-am uitat, dar se întâmplă ceva ciudat. În ochii mei ești încă o fată tânără. N-are importanță, chiar pentru ceremonia civilă, îți voi face o rochie frumoasă din mătase și dantelă, și veți merge la primărie cu gondola. Dar trebuie să ne grăbim. Suntem în septembrie, în curând se face frig. Vă veți căsători luna viitoare, nu-i așa?

– Oh, nu! Este imposibil! exclamă Julia. Mergeți prea repede. Nu voi fi gata înainte de decembrie.

În decembrie, Cindy își va fi terminat de ispășit pedeapsa.

– Peste trei luni?

– Da, pentru că am o mulțime de lucruri de făcut. Mai întâi, vânzarea apartamentului meu...

– Aș! O agenție se poate ocupa de asta în absența ta.

– Și, hm... mai este de asemenea sora mea. Julia este avocată și n-are nici o singură zi liberă înainte de decembrie. Ea ține să asiste neapărat la căsătoria mea. Este singura rudă pe care o am.

Julia improvizase în mare grabă, gândindu-se că va găsi o scuză ca să nu apară la această căsătorie când va sosi momentul. Doamna Farisi începu să râdă cu malițiozitate.

– Aș vrea să fiu o furnică atunci când îi vei explica fiului meu că trebuie să aștepte trei luni până la căsătorie. El nu va accepta situația. Te va ridica în brațe și te va duce imediat în patul lui.

– Marcello nu va face așa ceva! exclamă Julia roșind. Este un gentleman.

– Tocmai. O va face pentru că este un gentleman. Crede-mă, draga mea, când un bărbat are răbdarea să aștepte bunăvoința ta, nu este întotdeauna un compliment. Bucuria inimii și bucuria patului sunt o aceeași bucurie. N-o știi încă, dar vei descoperi într-o zi...

Signora Farisi rămase câțva timp tăcută. Apoi începu să-și strângă lucrurile.

– Draga mea, fac apel la indulgența ta, zise ea. Înainte de întoarcerea acasă, vreau să revăd unele locuri care au o semnificație deosebită pentru mine, dar pentru asta am nevoie să fiu singură. Mă ierți dacă te las singură?

– Bineînțeles! răspunse Julia, care înțelegea foarte bine.

– N-o să te rătăcești?

– Nu vă temeți, încep să cunosc Veneția.

După plecarea bătrânei doamne, Julia chemă chelnerul și scotoci în poșeta Cindyei pentru a plăti consumația. Când puse portofelul la locul lui, zări în fundul poșetei un plic albastru deschis, dintre cele folosite în mod curent de Cindy. Pe acesta nu văzu decât un singur cuvânt: „Cumînțeniei“.

Puțin uimită, Julia deschise plicul și descoperi că sora ei îi adresase o scrisoare destinată fără îndoială a fi citită în urmă cu câteva zile.

Dragă Cuminenie,
Îți scriu aceste câteva cuvinte în ajunul plecării tale spre
Veneția. Tocmai m-ai părăsit după una din obișnuitele tale
muștrări. Ca să nu-ți ascund nimic, mi-ai împuiat atât de mult
capul, încât jumătate din ceea ce voiam să-ți spun mi-a zburat din
minte. De unde, nevoia acestei scrisori. O voi strecura în poșeta
pe care ți-o voi da mâine. Sper să nu uit să-ți recomand s-o citești.
Menajera lui Marcello se numește Serafina, și...

Julia parcurse rapid scrisoarea. Aceasta conținea o serie de informații care i-ar fi fost folositoare la începutul șederii ei acolo, dar care veneau prea târziu. Trecu apoi la post-scriptum:

P.S. Asta-i tot. Îți urez petrecere frumoasă. Știu că chiar în
clipa asta îmi dezaprobi complet comportarea. Sunt însă con-
vinsă că n-o să-ți displacă să porți toalete frumoase și să te
ocupi puțin de tine. Îți amintești că, atunci când eram mici,
mătușa Dottie afirma că tu ai moștenit toate calitățile și eu
toate defectele? După părerea mea, se înșela. Cred că există
mai mult din mine în tine decât vrei să recunoști (și viceversa).
Cred de asemenea că vei descoperi asta la Veneția și că, la
întoarcerea ta, vom râde amândouă.

A ta, cu toată afecțiunea,
Zvăpăiata.

Julia reciti acest ultim paragraf o dată și încă o dată. Cindy se dovedea poate ignorantă și frivolă în multe privințe, dar avea o intuiție feminină în privința firii umane. Și o cunoaștere derutantă despre cealaltă jumătate a ei.

A citit perfect în mine, se gândi Julia. Sunt privită drept geamăna „cea bună“, dar iată-mă îndrăgostită de logodnicul surorii mele. Nu puteam să decad mai rău.

Un alt gând îi trecu brusc prin minte, deplasat dar stăruitor: de ce să nu acționeze ca Cindy în asemenea împrejurări? „Pe mine mă iubește Marcello, nu pe ea. De ce n-ar fi rândul meu să fiu egoistă și iresponsabilă?“

Hotărârea își croi drum în mintea ei aproape fără să-și dea seama. Nu-și va călca promisiunea față de Cindy, dar îi va cere de-a dreptul să fie eliberată de ea. Tolerase toată viața trăsnăile surorii sale, o ajutase să nu suporte consecințele. Cindy putea foarte bine s-o ajute la rândul ei.

Era de-ajuns să meargă la oficiul poștal și să-i telefoneze. Îi va spune: „Cindy, m-am îndrăgostit de Marcello. Aș vrea să-i mărturisesc adevărul, dar numai dacă ești de acord. Dă-mi binecuvântarea ta, te rog“. Și Cindy va începe să râdă. Ea îi va răspunde cu înțelepciune: „Dă-i drum! Unul pierdut, zece de găsit“. Deoarece pentru ea, un bărbat nu valora mai mult ca altul.

Julia avu dintr-o dată impresia că se dedublează. Se văzu ridicându-se și îndreptându-se spre oficiul poștal ca o somnambulă, ca și cum altcineva ar fi pus stăpânire pe corpul ei. Era coadă înăuntru și ea ezită în cadrul ușii. Zărind un chioșc de ziare la câțiva metri de acolo, se duse să cumpere un ziar englezesc care tocmai fusese adus, apoi se întoarce la oficiu și se așează la coadă.

Ca să-i treacă timpul, încercă în zadar să citească prima pagină a ziarului. Cuvintele îi jucau în fața ochilor. Gândurile ei rățăceau aiurea: ea nu-l iubea, n-o interesau decât banii lui.

Va găsi repede pe altcineva să-l înlocuiască. Va înțelege, trebuie să înțeleagă. Îmi va spune că poat să-i mărturisească totul, și atunci...

Citind de zeci de ori aceeași frază, ajunse în cele din urmă să se concentreze asupra unui cuvânt. Cuvântul acesta părea a fi Rackly. Trebuia să fie o greșeală. Cindy îi preocupa atât de mult mintea încât îi vedea numele pretutindeni.

Dar nu era vorba de o greșeală. Numele lui Jeremy Rackly se afla chiar acolo, scris cu litere mari. Se sili să citească încet:

„Ieri, Înalta Curte de Justiție a declarat oficial falimentul bancherului Jeremy Rackly. Declarația a fost proclamată în absența lui, deoarece domnul Rackly a dispărut. Dacă va fi găsit, poliția va avea cu siguranță multe întrebări să-i pună asupra gestiunii afacerilor lui. Până atunci, creditorii lui au aflat deja că nu vor recupera nimic sau foarte puțin...”

Julia rămase uluită. Înțelegea acum de ce Cindy, care bănuia probabil de mult catastrofa, se hotărâse asupra căsătoriei cu Marcello. Și pentru ce nu va accepta niciodată să-l piardă.

— *Signora?* întrebă o voce.

— Da?

Julia privi fără s-o vadă pe funcționara din spatele ghișeului. Nu-și dăduse seama că rândul înaintase încetul cu încetul și că ajunsese în față.

— *Signora*, ce număr doriți să chemați?

— Nici un număr, scuzați-mă, zise Julia ca prin ceață. M-am răzgândit.

Capitolul 9

Julia își închise ultima valiză. Totul era pregătit pentru plecarea ei. Peste o jumătate de oră, va părăsi pentru totdeauna Palazzo Cortese și pe ocupanții lui.

Trecuseră două zile de când fusese cât pe ce să-i telefoneze Cindyei și când descoperise că falimentul lui Jeremy Rackly nu-i lăsa nici o speranță. Bineînțeles, faimoasa telegramă nu sosise niciodată și ea trebuise să se resemneze să-și joace rolul până în ultima clipă. Aceste ultime două zile fuseseră mai puțin dificile decât se așteptase. Marcello își petrecuse cea mai mare parte a timpului în compania funcționarilor de la galeria lui din Florența.

Se scuzase față de ea, apoi adăugase pe un ton vioi:

— Am o surpriză pentru tine înainte de plecare. Când vei descoperi despre ce este vorba, îmi vei ierta totul.

Credea că ghicește care va fi această surpriză. Se pusese problema ca Cindy să-și primească inelul de logodnă în cursul acestei vizite. Probabil că era vorba

despre un inel foarte scump și Marcello era convins că acest cadou va îndepărta orice altă preocupare din mintea Cindyei.

Atitudinea lui o decepționează puțin. I se părea că redevenise bărbatul care încheiase un târg cu o femeie frumoasă și se simțea obligat să o copleșească generos cu cadouri.

De altfel, nu era singura ei decepție. Când îi spusese lui Marcello că ceremonia căsătoriei lor nu va putea avea loc decât în decembrie, el nu reacționase deloc conform previziunilor mamei sale. El n-o „dusese imediat în camera lui“. Se mulțumise să-și consulte metodic agenda înainte de a declara:

– Da, în decembrie va fi foarte bine. Este o perioadă mai curând liniștită, perfectă pentru o lună de miere.

Juliei îi venise să-l palmuiască!

Se auzi o bătaie la ușa camerei. Era Felicia, care voia să știe dacă Enzo putea lua bagajele.

– Aș fi dorit să vă conduc la aeroport, zise ea în timp ce Enzo lua valizele, dar tata nu-mi dă voie. Vrea să vă aibă numai pentru el singur.

– Cum merg lucrurile între tine și tatăl tău, Felicia? Vă înțelegeți mai bine, acum?

– Oh, da! Deocamdată, tata vrea să mă întorc la Paris. Dar anul viitor, când îmi voi fi terminat studiile liceale, voi putea să mă întorc aici și să mă înscriu la universitate.

– Să fie într-un ceas bun! exclamă Julia.

Ea așteptă ca Enzo să iasă din cameră cu ultima valiză, ca să adauge:

– Sunt sigură că aceste câteva luni de despărțire îți vor permite să încerci din nou cucerirea lui Fritz.

Felicia îi adresă un surâs plin de recunoștință. Coborâră amândouă în hol, unde *signora* Farisi o aștepta pe Julia ca să-și ia rămas-bun. Se îmbrățișară. Julia bâigui câteva cuvinte neinteligibile. Trebui să se lupte din toate puterile ca să nu izbucnească în hohote de plâns.

Marcello apăru în sfârșit și o întrebă dacă era gata. Cu inima strânsă, îl urmă până la vaporeșul care-i aștepta cu motorul pornit. Enzo o ajută pe Julia să urce la bord și-i făcu semn să intre în cabină. Marcello intră acolo la rândul lui și închise ușa.

Julia tresări. Se temea încă de dimineață de această tulburătoare întrevedere între patru ochi. Pentru a scăpa, avea intenția să pretindă că dorea să admire Veneția pentru ultima dată. În clipa aceea, însă, ambarcația demară, făcând-o să-și piardă echilibrul. Marcello o prinse de braț și o făcu să se așeze lângă el pe banchetă. Nu avu curajul să-l respingă când el o îmbrățișă.

Marcello o sărută cu o pasiune mai mare ca oricând și murmură:

— Trebuie să-mi promiți că n-o să mă uiți când vei fi departe de mine.

Julia fu cât pe ce să strige că nu-l va uita niciodată, că mai curând el va fi acela care nu se va mai gândi la ea, pentru că nici măcar nu va ști că ea există. Dar cuvintele nu putură să treacă de nodul din gâtul ei. Îl iubea atât de mult! Nici un alt bărbat nu-l va înlocui vreodată.

El se îndepărtă ușor și-i atinse obrazul.

— De ce plângi, draga mea?

— Pentru că... plec, reuși ea să spună.

Marcello zâmbi.

– Pentru asta plângi? Dacă-i așa, sunt fericit. Acum, știu că aspiți la fel de mult ca mine la viața noastră comună.

În clipa aceasta, ea nu mai era Cindy, ci o femeie îndrăgostită pătimăș, o femeie copleșită de tristețe. Nu mai avea decât câteva minute ca să-și făurească o amintire pe care o va îndrăgi toată viața ei. Luă fața lui Marcello în mâinile ei și-l sărută cu dragoste.

Dintr-o dată, își dădu seama că vasul nu mai vibra. Se legăna încetișor, în timp ce Enzo îl lega de cheiul aeroportului. Enzo pleca și venea, cărând valizele ei pe chei. Apoi bătu la ușă. Marcello se ridică.

– Să mergem, acum.

El ieși primul din cabină, iar ea îl urmă cu capul plecat. Aerul răcoros al serii îi mângâie obraji. Marcello coborâse deja de pe vas. El îi întinse mâna ca s-o ajute să sară pe chei la rândul ei. Abia pusese piciorul pe teren ferm, că ambarcația se îndepărtă în uruitul motorului, pe drumul de întoarcere.

Marcello o trase în brațele lui și-i acoperi din nou gura cu a lui. Ea uită imediat de tot ce-o înconjură și se agăță de el, nesinchisindu-se că ar putea fi observată. Nu-și reaminti unde se aflau decât atunci când el îi dădu drumul.

– Presupun că tot aeroportul are ochii ațintiți asupra noastră, șopti ea.

Marcello începu să râdă.

– Draga mea, nu este nimeni aici. Privește în jurul tău.

Ea îl ascultă și plimbă în jurul ei o privire mai întâi puțin uimită, apoi de-a dreptul neîncrezătoare. Nu erau la aeroport, ci într-un loc necunoscut care părea complet pustiu.

Era o insulă minusculă în mijlocul căreia se ridica o casă într-o stare foarte proastă. Julia se întoarse. În spatele ei nu era decât marea. Vasul pilotat de Enzo nu mai era decât un punct negru la orizont. În depărtare, Veneția abia se distingea.

– Marcello, unde naiba suntem? Acesta nu este aeroportul.

El începu să râdă cu mai multă poftă și o prinse de umeri.

– Nu, nu este aeroportul. Suntem pe insula Santa Barbara. Aparține unui prieten care mi-a împrumutat-o pentru această ocazie.

– Ce ocazie?

– Draga mea, n-am avut niciodată nici cea mai mică intenție să te las să iei acest avion. Nu ți-am spus că-ți rezervam o surpriză?

– Asta era surpriza ta?! exclamă ea uimită.

– Da. Lucrul pe care spuneai că ți-l dorești cel mai mult pe lume.

– Eu, am spus asta?

– În cursul primei tale vizite, în noaptea când am sărbătorit logodna noastră. Nu-ți amintești? Spuneai că societatea noastră și-a pierdut tot romantismul și că este mare păcat. Că visai să fii dusă într-un pustiu de un îndrăgostit pasionat, ca eroina din filmul „Șeicul“, cu Rudolph Valentino. De aceea am imaginat această surpriză pentru tine. Desigur, nu este vorba de un deșert, dar recunoaște că nici pe o insulă nu-i rău. Vei fi prizoniera mea aici, ca în Sahara.

– Marcello, ai înnebunit? Am un avion de luat.

– Nu ai nici un motiv să te întorci acasă. Tu nu lucrezi.

– Dar eu... Hm, am o mulțime de lucruri de făcut. Vreau să-l chemi imediat pe Enzo înapoi, te rog.

Marcello fu scuturat de un enorm hohot de râs.

- Să-l chem înapoi pe Enzo? Pe insulă nu există telefon. O strânse în brațe, cu ochii strălucitori.
- Ești la discreția mea. Ți place? Enzo nu va reveni decât peste o săptămână!
- Nu se poate! strigă Julia cu putere. Nu vreau să fiu răpită.
- Dar tu doreai asta!
- Spuneam prostii. Mă întreb ce m-a găsit în ziua aceea. Presupun că băusem prea multă șampanie...
- Erai pe deplin serioasă.
- Oricum ar fi fost, nu-mi mai amintesc și vreau să plec imediat, înțelegi?
- Bineînțeles. Eroina începe întotdeauna prin a protesta. Altfel, jocul nu este amuzant.

Ea deschise gura, apoi se răzgândi. Nu exista nici un mijloc de a ieși din situația asta neplăcută. Nimic nu-l va convinge pe Marcello că nu era încântată în taină, că-și juca perfect rolul de victimă supusă, nimic, cu excepția unei confesiuni complete, care ar spulbera toate eforturile depuse pentru Cindy pe durata acestei săptămâni. Făcu o ultimă încercare.

- Marcello, te rog. Încearcă să înțelegi că nu mă joc. Vreau să plec. Acum.
- Este imposibil. Nu există nici un vas.
- Nu te cred. Sunt sigură că există unul ascuns pe undeva.
- Da? Atunci, găsește-l.
- El îi sărută vârful nasului.
- Între timp, eu voi duce bagajele tale în „Casa” noastră.

Julia trebui să se încline curând în fața evidenței: nu exista nici cea mai mică ambarcație prin împrejurimi. Insula era

mică, iar coastele accidentate. Singurul loc unde putea acosta un vas era debarcaderul tăiat chiar în stânca pe care-i lăsase Enzo puțin mai devreme.

Se așază pe iarbă ca să reflecteze. Sora ei rostise fără îndoială cuvintele acelea nehibzuite, pentru că ele corespundeau cu personajul pe care se credea obligată să-l joace în fața lui Marcello. Să și-o imagineze pe Cindy în plin deșert, departe de coafeza și de manichiurista ei, era ceva să mori de râs!

O săptămână, spusese Marcello. Julia încercă să se gândească la ce se va întâmpla în acest timp. Cindy și Bill știau că trebuia să se întoarcă acasă în noaptea asta. Văzând că nu apare, Bill se va neliniști. El va telefona la Palazzo Cortese, va deveni bănuitor și va sfârși prin a lua primul avion spre Veneția. Enzo va fi obligat să vină să-l anunțe pe Marcello, care va înțelege că gluma se terminase.

Iată că tot ce avea de făcut era să aștepte poate o zi sau două. Între timp, era preferabil să respecte regulile jocului.

Rămase un timp acolo, admirând apusul soarelui asupra orașului îndepărtat. Curând, lumina zilei cedă locul unei nopți de un albastru profund. Se ridică și se îndreptă spre casă, îndemnată de un val de optimism pe care se strădui să-l respingă. Dar nu putea să nu recunoască adevărul. Ideea de a rămâne două zile în plus în compania lui Marcello o încânta în taină.

Casa, care trebuie să fi fost odată o vilă splendidă, era acum în ruină. Totuși, o aripă fusese reparată și Julia se aventură în partea aceea. Deschise o ușă și se găsi în fața unui culoar lung, pardosit cu dale albe și negre. Îl auzi pe Marcello mergând

încolo și-ncoace la celălalt capăt. În lungul culoarului existau mai multe uși. Una dintre ele era deschisă. Julia trecu pragul și pătrunse într-un dormitor vast. Valizele ei fuseseră puse lângă un pat imens cu baldachin, împodobit cu perdele decolorate. Pe culoar răsunară pași și apărură Marcello, cu două cupe de șampanie în mâini. Întinse Juliei una din ele.

– Ai găsit vreo ambarcație?

– Știi bine că nu, răspunse ea pe un ton indiferent. Va trebui să mă resemnez cu soarta mea de captivă și să încerc să profit de partea bună a lucrurilor.

– Asta nu va fi atât de greu. Prietenul meu organizează uneori petreceri aici; acesta este motivul pentru care partea aceasta a casei a fost amenajată în mod convenabil. Nu există electricitate, dar cred că n-ai nimic împotriva cinelor la lumina lumânărilor? Am provizii că nu știu ce să fac cu ele. Vino să vezi.

Julia fu încântată de bucătăria mare, cu mobilele ei masive și ustensilele de aramă. Marcello deschise ușa camării. Existau acolo destule provizii pentru a sătura o armată.

– Pentru seara aceasta, am prevăzut o cină de gală în rochie lungă, declară el. Dar ai timp din belșug să-ți desfaci valizele și să te odihnești. Întoarce-te în camera ta, te voi chema.

Când închise ușa dormitorului, își dădu seama că avea încă în mână cupa cu șampanie. Se simțea amețită și o durea puțin capul. Poate că era din cauza emoțiilor din timpul zilei. Scotoci în poșetă în căutarea unei tablete de aspirină. În cele din urmă luă două, pe care le înghiți cu o gură de șampanie. Apoi se întinse în pat și adormi.

Se trezi numai atunci când Marcello îi bătu la ușă. Se făcuse întuneric de-a binelea.

– Îți aduc lumină, o anunță el.

Frecă un chibrit și aprinse lumânările unui sfeșnicu cinci brațe, pus pe măsuta de toaletă.

– Cina va fi gata peste o jumătate de oră. Ca să-mi faci plăcere, vrei să îmbraci rochia albă pe care ai purtat-o în prima seară? Îmi place în mod deosebit.

După plecarea lui, Julia sări din pat și se frecă la ochi. Durerea de cap dispăruse, dar se simțea ciudat, cu o senzație ușoară de greață. Se duse să se spele pe față cu apă rece. Asta o făcu să se simtă mai bine. Acum era gata să înfrunte o seară între patru ochi cu acest bărbat complicat, care nu înceta s-o surprindă. Printr-un noroc, găsi rochia albă în prima valiză pe care o deschise și se strădui să se machieze cât mai cu grijă la lumina lumânărilor. Ochii ei i se părură imenși, adânci ca un lac de munte.

Marcello bătu din nou la ușa ei. Ea se ridică să-i deschidă. El ținea o lumânare în mână. Mica flacără tremurătoare îl schimba și pe el, accentuându-i unghiurile și porțiunile netede ale feței, sclipirile ciudate ale ochilor. Purta cu multă eleganță pantaloni de catifea neagră și o cămașă albă foarte suplă, cu mâneci largi.

El o luă de mână și o conduse în sufragerie. Încăperea era foarte mare. Tinerei femei îi era greu să distingă pereții deco-rați cu tablouri vechi. În centru, pe o masă ovală, două sfeșnice de argint străluceau cu toate luminile lor. Într-un colț, alte două sfeșnice luminau un bufet încărcat.

– Ia te uită! zise ea. Nu-mi vine să-mi cred ochilor.

– Adevărat? Îți mulțumesc că-mi apreciezi munca. Când eram copil, o ajutam adeseori pe mama la treburile casei. Iată rezultatul acestei educații. Dar ia loc, te rog.

Marcello o ajută să se așeze, apoi se apropie de bufet ca să umple farfuriile. Se așează în sfârșit în fața ei și turnă vin în pahare.

– Se pare că te-ai resemnat cu captivitatea ta, remarcă el. Sunt foarte mulțumit să constat asta.

– Să nu crezi nicidecum așa ceva. Mă prefac doar, asta ca să-mi pregătesc mai bine evadarea.

O licărire trecu prin ochii lui Marcello.

– Crezi că mă poți înșela cu atâta ușurință, draga mea?

– Oh! Nici un bărbat n-ar recunoaște că poate fi înșelat.

– Ca femeie, bineînțeles, vezi lucrurile în mod diferit, nu-i așa?

– Ca femeie, văd lucrurile în mod diferit din ziua în care m-am născut.

El izbucni în râs și ușoara tensiune care se instalase între ei dispăru.

– Știi, reluă Marcello, am fost foarte uimit de reacția ta la sosirea pe insulă. Protestele tale erau atât de convingătoare încât a fost cât pe ce să mă las păcălit. Părei că nu-ți amintești, într-adevăr, propriile tale cuvinte.

– Oh! Mi le aminteam vag. Dar nu credeam că le vei acorda atâta importanță. Să nu-mi spui că ai văzut „Seicul“!

– Nu, dar mama l-a văzut și s-a îndrăgostit nebunește de Rudolf Valentino. Ea a fost pentru mine o sursă de informare inepuizabilă. Și apoi, am mai multă inimă decât las să se creadă, draga mea. Dacă n-am uitat cuvintele tale, este pentru că ele îmi arătau un mijloc de a-ți face plăcere. De câțva timp, plăcerea ta este singura mea grijă.

În vocea lui exista o notă nouă, o anume emoție. A fost clipa în care Julia înțelese că jocul se terminase. De altfel, era oare într-adevăr un joc? Cu pasiunea nu te poți juca fără să te arzi, mai devreme sau mai târziu, la flacăra ei.

– Numai de câțva timp? întrebă ea.

– Da. Prima oară când te-am văzut, te-am dorit cum aș fi râvnit după un obiect frumos care să-mi decoreze casa și viața. Doar atât. Nu stârneai în mine ceea ce stârnești astăzi. Cum ai reușit această minune? Care este acest farmec nou pe care nu-l aveai atunci? Tu, care înțelegi atâtea lucruri, poți să-mi explici ce se petrece în inima mea?

– Nu pot să-mi explic nici măcar ce se petrece într-a mea... murmură Julia.

– Există în tine o înțelepciune nesfârșită. Știi să dai oamenilor ceea ce au nevoie, în momentul potrivit. M-am întrebât ce ai putea să-mi dai mie, dar cunoșteam deja răspunsul. Tu ești aceea cu care vreau să-mi împart viața. Astăzi sunt sigur de asta.

Julia era din nou sfâșiată între două sentimente: bucurie, pentru că ea era aceea, și numai ea singură, pe care o iubea Marcello; și tristețe, pentru că fiecare descoperise prea târziu existența celuilalt.

Marcello nu păru să remarce tăcerea ei. El căută în buzunar și scoase o cutiuță pe care o deschise. Un inel cu diamante strălucea înăuntru și Julia îl privea ca hipnotizată. El îi luă încet mâna stângă, îi trecu inelul pe deget, apoi i-o sărută.

– Acum, ești soția mea, zise el.

Capitolul 10

Julia rămase o clipă fără glas. Era oare victima unei noi ameteți? Visa? Nu, expresia lui Marcello îi spunea că nu glumește.

– Este... poate puțin prea devreme ca să poți afirma asta, reuși ea să spună.

Marcello se ridică fără s-o slăbească din ochi și se apropie de ea.

– De ce? A fost un timp, în țara mea, când ceea ce am făcut ar fi fost considerat drept o ceremonie nupțială. În unele regiuni se practică încă acest obicei. În aceste regiuni, simplul fapt că ți-am oferit inelul acesta și că tu ai consimțit să-l porți, ar fi suficient să facă din tine soția mea. Locuitorii acestor provincii știu bine că între consimțământ și căsătoria propriu-zisă, nu este decât un mic pas de făcut.

El o obligă pe Julia să se ridice la rândul ei și o luă în brațe.

– Când am acceptat să mai aștept trei luni, continuă el, trebuie să mă fi considerat prea puțin galant. Biata de

tine, n-am avut niciodată această intenție. Căsătoria noastră tocmai a avut loc. Suntem în plină lună de miere.

O strânse mai tare în brațe și puse stăpânire pe buzele ei fără să-i lase timp să protesteze. Sărutul acesta o surprinse prin ardoarea lui sălbatică. Cu tâmpilele zvâcnind, înțelese că în clipa asta nu mai avea de-a face cu un îndrăgostit tandru și plin de atenții. Îl copleșea o dorință contagioasă care i se transmitea și ei, încingându-i tot corpul. Neavând suficientă experiență pentru a-și ascunde sentimentele, răspunse sărutului din toată ființa, aproape fără voia ei.

Când el îi dădu drumul, ea întoarce ușor capul, sperând să scape tentației pe care o reprezentau buzele lui. El o sărută pe gât, îi atinse ușor pieptul. Ea se înfioră și bâigui:

– Nu, Marcello. Te rog...

– Mă respingi prea des, murmură el. Acum îmi aparții. Nu fac decât să iau ce este al meu.

– Dar, Marcello, este imposibil...

– Nu te juca astfel cu mine, draga mea, zise el cu o voce mândioasă pe care nu i-o cunoștea. Știi foarte bine de ce te-am adus aici. Să nu-mi spui că n-o doreai tu însăși.

– Nu! M-ai înțeles greșit.

El o privi ca și cum l-ar fi pălmuit. În penumbră, ea nu-i vedea strălucirea ochilor.

– Dimpotrivă, am înțeles foarte bine. M-ai manevrat ca pe o marionetă toată săptămâna, și ai vrea să continui. Cu cine crezi că vorbești, dragă? Sunt bărbat și m-am săturat de micile tale jocuri.

Julia încercă să scape, dar eforturile ei erau zadarnice. Marcello o săltă ca pe un fulg și o întinse pe o canapea a cărei

prezență ea nici măcar n-o remarcase, în întuneric. El se lungi lângă ea și începu să-i acopere fața, gâtul, umerii cu sărutări pătimașe.

Ea începu să se teamă. Desigur, știa de la început că seara se va termina astfel. Dar se crezuse capabilă să stăpânească înflăcărarea lui Marcello, să-l țină la distanță și de data asta. Acum, își înțelegea greșeala. Nu avusese niciodată nici cea mai mică influență asupra acestui bărbat. Dacă el își controlase pasiunea până acum, este pentru că aștepta momentul prielnic.

Pe undeva, conștiința Juliei o avertiză că ascunsese prea mult timp adevărul, că era imposibil să continue, că numai mărturisiri complete ar putea s-o salveze din această situație.

– Ascultă-mă! exclamă ea pe un ton disperat. Marcello, trebuie să mă ascuți, deoarece am ceva să-ți spun.

Pentru o clipă crezu, îngrozită, că n-o auzise, că nu voia s-o asculte. Apoi, el se opri și se ridică, respirând cu dificultate.

– Trebuie să-ți vorbesc, insistă ea. Lasă-mă să mă ridic.

El se îndepărtă, fără s-o slăbească din ochi. Privirea lui strălucea cu o intensitate insuportabilă. Ea se îndreptă încet, și reuși nu fără dificultate să se ridice în picioare, în timp ce el întreba:

– Ce ai să-mi spui?

Julia îl ghici încordat în umbră, gata să sară. Făcu un pas înapoi, cu inima bătând cu putere. El încercă prompt s-o rețină, dar, de data asta, ea fu mai rapidă decât el. Se răsuci pe călcâie și începu să alerge.

În spatele ei, îl auzi pe Marcello blestemând. Ea ajunse rapid pe culoar și apoi la camera ei. Se repezi înăuntru, trânti ușa, găsi cheia pe pipăite și o răsuci în broască, suspinând ușurată.

Îl auzi pe Marcello blestemând printre dinți.

– Ești o mică...

Restul se pierdu în bubuitul loviturilor de pumn pe care le repezi în ușă, dar aceasta, solidă, se ținu bine. Incapabilă să facă vreo mișcare, Julia tremura din tot corpul.

Ea nu plănuise să fugă. Avea într-adevăr intenția să-i mărturisească totul lui Marcello. Dorința pe care el o stârnea în ea întuneca totul, o tulbura în asemenea măsură încât o făcea să-și uite amorul propriu, loialitatea față de Cindy. Poate că asta o determinase să vină să se refugieze în camera ei, fără să arunce o privire în urmă.

Dar până când se putea apăra astfel? Doar n-o să se închidă pentru totdeauna în camera asta. Măine, va trebui să-i facă față lui Marcello. Până atunci, era în siguranță... noaptea asta.

Trase cu urechea. În spatele ușii, liniște. Marcello trebuie să fi plecat. Când făcu efortul să se miște, o dureau toate membrele. Găsi chibriturile în întuneric, aprinse sfeșnicul, se dezbracă, trase pe ea o cămașă scurtă de noapte și se așeză în pat.

Strânse cearșafurile în jurul ei, tremurând de emoție, de teamă, de frig. În cele din urmă căzu într-un somn agitat, bântuit de coșmaruri. Visă că se scufunda într-o apă verde-albăstruie, înghețată. Se zbătea fără alt rezultat decât că se înfunda și mai adânc. Începu să strige numele lui Marcello, să-l cheme în ajutor. Se trezi, tresărind, la sunetul propriei sale voci.

Febra trebuie s-o fi surprins în somn. Transpira abundent, iar părul i se lipise de frunte. Cineva bătea la ușă, la kilometri distanță de acolo, după cum i se părea ei.

– Ce se întâmplă? strigă vocea lui Marcello. M-ai chemat? Draga mea, lasă-mă să intru. Nu te teme de mine.

Ea aruncă la o parte cearșafurile. Un curent de aer rece o făcu să tremure. Distanța care o despărțea de ușă i se păru fără sfârșit. Reuși totuși să ajungă la ea, întoarce cheia în broască și se lăsă să alunece la podea deoarece picioarele n-o mai țineau. Marcello se aplecă asupra ei. Scoase o exclamație îngrozită, o ridică cu gesturi tandre și o culcă din nou în pat.

El apropie sfeșnicul de fața Juliei. Avea un aer extrem de îngrijorat.

– Doamne, Dumnezeu! Ești bolnavă. De când?

– Am avut ameteți toată după-amiaza, dar febra m-a prins dormind.

Marcello se așează pe marginea patului. Era în halat de casă, un halat de casă din mătase de culoare închisă, care lăsa se i se zărească pieptul muscular. În ochii lui era o strălucire intensă. El palpă cu blândețe corpul Juliei. Cămașa ei de noapte era udă. Ea își plecă ochii și fu îngrozită să constate că țesătura subțire care se lipise de pielea ei o făcea să apară aproape goală. Se simțea însă prea slabă ca să protesteze.

El se duse să scotocească într-o valiză, de unde scoase o cămașă de noapte la fel de scurtă și de ușoară ca aceea pe care o purta Julia.

– Nu ai nimic mai practic? bombăni el. Nu, ar fi trebuit să bănuiesc.

Lăsă cămașa de noapte să cadă, se apropie de Julia și o ridică în brațe.

– Unde mergem? întrebă ea când ajunseră pe culoar.

– Nu poți dormi în patul acesta ud learcă. Al meu este uscat.

Ea se zbătu slab.

– Nu, nu. Nu trebuie...

– Dacă asta te poate liniști, deocamdată am altceva în cap decât să fac dragoste cu tine.

Deschise ușa camerei lui cu o lovitură de picior, o întinse pe tânăra femeie în pat și puse lângă ea un prosop plușat.

– Dezbracă-te și șterge-te, îi ordonă el. Repede, în timp ce eu caut ceva să te îmbraci.

El răscolea deja într-un sertar. Julia luă prosopul, dar nu merse mai departe. Gândul de a rămâne goală în fața lui o paraliza. Ghicindu-i șovăiala, Marcello fu lângă ea din doi pași mari.

– Haide, fără falsă pudoare, bombăni el.

O dezbracă el însuși în câteva secunde și începu să-i fricționeze spatele, pieptul. Gesturile lui erau la fel de neutre ca acelea ale unui doctor. Aruncă în sfârșit prosopul și o ajută pe Julia să îmbrace una dintre cămășile lui, căreia îi încheie cu grijă nasturii. Stânjeneala pe care o simțise Julia puțin mai devreme cedă locul unei senzații calde de confort.

Se strecură ascultătoare în așternut și trase pătura până sub bărbie. Marcello dispăru și reveni curând cu o cană de lapte cald.

– Am pus un pic de coniac înăuntru, o anunță el. O să-ți facă bine.

Își trecu brațul în jurul umerilor ei ca s-o susțină. Julia bău cu lăcomie lichidul fierbinte. Când termină, își lăsă capul să cadă pe umărul lui Marcello. El îi ridică încetișor bărbia și depuse un mic sărut pe buzele ei.

– Acum, dormi, murmură el. Eu sunt aici. Voi veghea asupra ta.

– O să te extenuezi până la sfârșitul săptămânii, răspunse ea cu o voce stinsă.

– Nu vom rămâne o săptămână. Te-am mințit. Enzo revine mâine dimineață cu nava cu motor. Nu mai ai decât câteva ore de petrecut aici. Am să te duc înapoi acasă unde te vom îngriji cum trebuie. Cred că ai căpătat o gripă serioasă. Voi fi totuși mai liniștit când un doctor va confirma diagnosticul meu.

O luă în brațe în timp ce vorbea, ca și cum voia s-o apere. La lumina lumânărilor, ea putea citi îngrijorarea întipărită pe fața lui. O făcu să se întindă din nou, învelind-o cu dragoste.

– Te simți mai bine? Îți ajunge o singură pătură?

– Da... șopti ea, dar rămâi lângă mine. Numai brațele tale știu să mă încălzească.

Ea nu-i mai vedea fața, dar după sunetul vocii lui, ghici că zâmbea.

– Întotdeauna va fi așa... până la sfârșitul zilelor noastre.

Julia scoase un mic suspin mulțumit și-și ascunse capul la gâtul lui. Îl auzi adăugând:

– Am visat adeseori prima noastră noapte împreună, draga mea, dar n-aș fi crezut niciodată că se va desfășura astfel.

„Draga mea“. Felul în care rostise aceste cuvinte simple era la fel de tulburător ca o mângâiere, se gândi Julia înainte de a adormi.

Capitolul 11

La primele licăriri ale zorilor, Julia simți că era transportată afară din casă. Aerul rece o făcu să se înfioare. Trecu din brațele lui Marcello în cele ale lui Enzo și fu întinsă în cabina vasului. Apoi Marcello apără din nou lângă ea, în timp ce Enzo punea motorul în mișcare.

Traversarea fu foarte greu de suportat pentru Julia. Fiecare zdruncinătură a vasului îi punea nervii la încercare. Când ajunseră, strângea atât de tare mâna lui Marcello încât acesta fu obligat să-i descleșeze degetele ca s-o poată ridica în brațe.

Curând, fu instalată confortabil în camera ei din palat. *Signora* Farisi își petrecea cea mai mare parte a timpului la căpătâiul ei, înlocuită din când în când de un necunoscut care-i pipăia fruntea și o obliga să înghită o băutură cu gust ciudat. Marcello venea uneori să se așeze la piciorul patului ei, dar mama lui îl dădea foarte repede afară.

Abia pleca Marcello și Julia dorea să-l revadă. Trebuia să-i vorbească. Era foarte important. Dar când se afla în fața ei, uita totul. Se mulțumea să-l privească, fericită de prezența lui. Din când în când, figura lui Marcello semăna în mod straniu cu cea a lui Bill. Și lui trebuia să-i vorbească. Bietul Bill! Ce dureros va fi pentru el când va afla că nu se vor căsători!

Încetul cu încetul, febra o părăsi. Capul încetă s-o mai doară și putu în sfârșit să deschidă ochii asupra unei lumi redevenită normală sau aproape normală. Nu-și închipuise că-l vede într-adevăr pe Bill așezat la piciorul patului ei? Când el îi luă mâna surâzând, înțelese că nu visa. Se afla acolo, în carne și oase.

– Am crezut că n-o să te mai trezești niciodată, zise el.

– Bill! De cât timp ești aici?

– Doar de câteva ore. Dar se pare că tu ești bolnavă de trei zile.

– Te-au chemat cei din familia Farisi?

– Nu, bineînțeles. Am venit pentru că m-am gândit că ai nevoie de un prieten. Când am văzut că nu te întorci așa cum fusese stabilit, am telefonat aici și mi s-a spus că ești bolnavă. Atunci, am luat primul avion spre Venetia. I-am comunicat deja Cindyei vești despre tine.

Ea îi adresă un surâs slab. Față de atâta bunătate, se simțea tot mai vinovată la ideea răului pe care o să i-l facă. Dar nu avea de ales. Se ridică brusc în capul oaselor.

– Bill, ai vorbit cu Marcello?

– Abia dacă ne-am văzut. M-a primit cu amabilitate de dimineață, apoi i-a cerut mamei lui să-mi arate camera ta și a

dispărut. Când am sosit, i-am spus că sunt avocatul tău și că absența ta prelungită a sfârșit prin a mă îngrijora... Dar liniștește-te, te voi ajuta să ieși de aici înainte ca el să poată bănuși ceva. Doar nu credeai c-o să dau la iveală farsa voastră? Între noi fie spus, nu pare prea agreabil...

– Bill, sunt îndrăgostită de el.

Nu vrusese să recunoască faptele cu atâta cruzime, dar cuvintele îi scăpaseră fără voia ei. Îl privi pe Bill cu inima strânsă, reproșându-și durerea pe care i-o provoca.

El nu avu însă reacția la care se aștepta. Se mulțumi să-i susțină privirea, puțin surprins, ca și cum reflecta. Oare nu auzise?

– Îl iubesc, repetă ea. Regret mult, Bill. N-ar fi trebuit să accept s-o înlocuiesc pe sora mea. Acum, nu mă mai pot căsători cu tine.

Se întrebă dacă Bill înțelegea bine ceea ce-i spunea. El continua să nu arate nici cel mai mic semn de disperare. Chiar râse ușor și-și frecă tâmpla cu un aer încurcat.

– Asta-i bună! făcu el în sfârșit. Cindy avea dreptate. Ea susținea că te-ai îndrăgostit de el, dar că încă nu ți-ai dat seama. Te cunoaște bine, Julia. M-a prevenit că nu te vei căsători niciodată cu mine.

– Cindy a spus așa ceva?! exclamă Julia, uluită.

– Da, și acum ascultă-mă. Am și eu ceva să-ți mărturisesc. Voiam să aștept să-ți recapeți puterile, dar cred că este inutil. Realitatea este că... mă voi căsători cu Cindy.

Julia rămase cu gura căscată.

– Oh! Știi ce crezi, continuă Bill. N-aveam dreptul să ne îndrăgostim unul de altul în timp ce tu te zbăteau aici ca s-o ajuți pe Cindy. Dar dragostea este imprevizibilă. La început, am ieșit cu ea numai ca s-o supraveghez, din cauza ta. Și apoi... s-a întâmplat. Și cum nu erai în mod oficial logodnica mea...

– Bill, îl întrerupse ea, trebuie să înțeleg că i-ai cerut mâna și că ea a acceptat să devină soția ta?

I se părea că pământul încetase să se mai învârtască. Răspunsul lui Bill putea să-i schimbe viața. Deoarece, dacă Cindy renunțase sincer la Marcello... Julia nu îndrăzni să-și ducă gândul mai departe.

– Hm... Ce-i drept, mai curând ea a fost aceea care mi-a cerut să mă căsătoresc cu ea, băigui Bill. Eu aș fi preferat să aștept întoarcerea ta ca să am o explicație cu tine. Îți datoram asta. Numai că... știi cât de impulsivă poate fi Cindy, încheie el, vrednic de milă.

Julia se lăsă să recadă pe perna ei, cu fața radiind de mulțumire. Se simțea ușurată de o mare greutate. De acum înainte, îl putea iubi pe Marcello, dragostea ei n-avea nimic vinovat... Când reveni la realitate, îi dădu seama că Bill continua să vorbească:

– ... era ca și cum descopeream o nouă Cindy. Oh, nu pretind că s-a schimbat complet. Va fi întotdeauna ușuratică și iresponsabilă, dar știe că voi fi acolo ca să veghez asupra ei. Are nevoie de cineva care să-i interzică să depășească anumite limite și care s-o potolească în același timp. Credea că găsisese un sprijin solid în Jeremy Rackly, dar el este și mai inconștient decât ea. Știi că a falimentat?

– Da, știu, am citit în ziare. Bill... crezi că vei fi capabil să suporti trăsnăile Cindyei?

– Am avertizat-o că dacă încearcă să mă ducă vreodată cu preșul, voi fi neîndurător. De ce râzi?

– Din cauza aerului tău feroce.

– Să știi că pot fi foarte dur dacă vreau. Unul dintre tinerii mei colegi a îndrăznit să sugereze că trecutul Cindyei nu face din ea o femeie „convenabilă” pentru un avocat. I-am răspuns că dacă-i displace căsătoria mea, poate să-și dea imediat demisia. Am impresia că nu voi mai auzi niciodată asemenea observații din partea lui.

Figura lui exprima o îndărătnicie sălbatică. Julia îl urmărea, uimită. Nu-l văzuse niciodată pe cumsecadele, pașnicul Bill într-o asemenea stare.

– Bill, sunt atât de fericită pentru voi doi! Sincer.

El îi strânse din nou mâna.

– Plecăm cât mai repede posibil, zise el. Îndată ce vei putea călători.

– Noi? Nu, Bill. N-ai nevoie să întârzii aici din cauza mea.

– N-am să te las în ghearele lui Marcello Farisi în vreme ce ești bolnavă! Am o cameră la hotelul Gritti. Voi reține numai decît două bilete de avion pentru mâine după-amiază. Asta îți va lăsa timp să te refaci puțin. Străduiește-te să fii gata când voi trece să te iau. Imediat ce vom ajunge în Anglia, îi voi trimite o scrisoare oficială acestui Farisi, din partea Cindyei, pentru ruperea logodnei.

– Nu vei face nimic de felul acesta! exclamă Julia, indignată. Nu vreau ca Marcello să fie tratat astfel. Să-l eliberăm

printr-o scrisoare, după ce ne-am bătut joc de el? Niciodată. Am să-i spun adevărul. Este cel mai puțin lucru pe care-l putem face.

– Julia, te rog, reflectează! Reacția lui riscă să fie teribilă.

– Bill, nu mai știi cu care dintre gemene vorbești, zise ea cu o voce fermă. Nu-i nevoie să mă menajezi. Nemaiavând obligații față de Cindy, îi voi mărturisi adevărul lui Marcello. Dacă se înfurie – și are bineînțeles dreptul – voi încerca să găsesc cuvinte potrivite ca să-l liniștesc.

– Crezi că te va lua în brațe și-ți va cere să te căsătorești cu el?

– De ce nu?

– Știe cine ești?

– Nu...

– Așadar, el i-a făcut curte Cindyei, nu ție. Riști să suporti o crudă deziluzie dezvăluindu-i adevărul. Renunță la această nebunie.

Optimismul Juliei încasă o lovitură.

– Ai dreptate, murmură ea. Lui Cindy i-a făcut curte...

– Promite-mi că mă vei lăsa pe mine să mă ocup de asta.

– Este imposibil, Bill. Îți apreciez bunătatea, dar treaba asta mă privește pe mine. Mie îmi revine s-o pun la punct, așa cum înțeleg eu.

Bill scoase un suspin și se ridică.

– Cum vrei. Presupun că nu voi reuși să te fac să-ți schimbi părerea. Voi reveni mâine să aflu vești despre tine. Până atunci, dacă ai nevoie de ceva, poți să mă găsești la hotelul Gritti.

O sărută pe frunte.

– Am multă afecțiune pentru tine, Bill, zise Julia. Va fi foarte plăcut să te am drept cumnat.

Îi era recunoscătoare pentru gentilețea lui, dar cum ajunsese oare ea să considere că într-o zi ar fi putut deveni soția lui?

După plecarea lui Bill, căzu pe gânduri. Îi mai rămânea o slabă licărire de speranță. Desigur, Marcello se va înfuria, aflând adevărul. Dar o dată furia lui domolită, nu va vedea în sfârșit în ea femeia pe care o iubea cu adevărat?

Numai de n-ar da-o afară îndată ce se va putea ține pe picioare...

Teama îi strânse inima. Oricum, trebuia să suporte această încercare. Nu era genul care să fugă de consecințele faptelor sale.

O cuprinse brusc dorința de a vorbi cu Cindy, de a-i auzi vocea. Ridică receptorul și formă numărul.

– Alo? Se auzi vocea Cindyei, misterioasă și îndepărtată.

– Cindy? Eu sunt.

– Julia!

Nu putea exista nici o îndoială? era o exclamație de bucurie, de ușurare. Acum că Marcello nu se mai ridica între ele, Julia înțelese că afectuoasa complicitate care o lega de sora ei era la fel de solidă. Cindy se grăbi să-i pună întrebări referitoare la sănătate.

– Mă simt foarte bine, te asigur, răspunse ea. Am avut o febră urâtă, dar ce-i mai rău a trecut. Mă întorc acasă curând.

– Nu te ridica prea repede din pat, o sfătui Cindy pe un ton atotștiutor. Altfel, riști ca starea ta să se agraveze.

Julia privi aparatul, întrebându-se dacă sora ei suferise o transformare totală. Personajul serios cu care vorbea nu-i semăna deloc.

– De altfel, trebuie să rămâi palidă și plăpândă cât mai mult timp posibil. Nu mă îndoiesc că Marcello este complet nebun după tine, dar mai bine să ai toate șansele de partea ta. Și nu uita să porți cămășile mele de noapte cele mai scurte și mai transparente. De fapt, bănuiește ceva?

– N-are nici cea mai mică bănuială.

– După tot acest timp? Sunt cincisprezece zile de când ești la Venetia.

– N-aș mai fi fost aici dacă mi-ai fi trimis telegrama aceea. De ce n-ai făcut-o? Ai uitat?

Cindy scoase un mic râs malițios.

– N-am uitat. După conversația noastră telefonică, am hotărât în mod deliberat să nu ți-o trimit.

– Cum?

– Mi s-a părut evident că erai îndrăgostită de Marcello și am înțeles imediat că-l pierdusem.

– Cindy, n-aveam intenția să-mi calc cuvântul, ți-o jur. Nu i-am spus niciodată nimic. Dacă nu mă îmbolnăveam, m-aș fi întors acasă și tu te-ai fi putut căsători cu el cum era prevăzut.

– N-ar fi mers! Marcello n-a ghicit deloc înșelătoria noastră pentru că abia mă cunoștea. Dar pe tine te cunoaște bine, acum. Dacă aș fi reapărut în momentul căsătoriei, ar fi remar-

cat imediat diferența. Crede-mă, Julia, nu-ți port pică. Am uitat să-ți trimit telegrama numai ca să ne dăm o șansă, amândurora.

– Eu cu Marcello și tu cu Bill?

– Exact. La urma urmei, un schimb nu este un furt. Totul va fi bine, vei vedea. Eu voi fi foarte fericită cu Bill.

– Îl considerai totuși pe Marcello drept un bătrân pisălog, și Bill... Bill este drăguț, dar...

– Măi bătrân decât Marcello, așa-i? încheie Cindy în locul ei.

– Și cu siguranță mai plictisitor, conform criteriilor tale, nu?

– O să te surprindă fără îndoială, zise Cindy, dar nu mă plictisește deloc. Julia, am impresia că încep o viață nouă. Bill se va ocupa de mine. Marcello n-ar fi făcut-o niciodată. Oh, știu că după părerea lui femeile trebuie să depindă de bărbați. El mi-ar fi interzis să lucrez și m-ar fi copleșit cu cadouri. Dar nu m-ar fi înțeles și nu mi-ar fi iertat-o niciodată.

Perspiciacitatea Cindyei o surprinse pe Julia o dată mai mult. Avea dreptate. Marcello, pe care ea nu-l iubea, ar fi ajuns până la urmă să n-o mai poată suporta. Indiferența lor reciprocă s-ar fi transformat în cinism, apoi în ostilitate. Bill, dimpotrivă, o înțelegea pe Cindy pentru că-i cunoștea laturile cele mai rele ale caracterului.

– Fii totuși drăguță cu Bill, o sfătui ea. Nu face greșeala să-l iei drept un imbecil.

– Nu înțeleg, zise Cindy pe un ton fals naiv.

– Oh, ba da! Înțelegi foarte bine. Dă-ți osteneala să-l scutești de micile tale pozne. Sau, cel puțin, nu merge prea departe. Știi că am fost eu însămi victima unuia dintre ultimele tale numere?

– Ce tot îndrugi acolo?

– I-ai spus lui Marcello că visai să fii răpită și încă în plin deșert de un îndrăgostit pasionat, ca eroina din „Șeicul“. Sincer, Cindy, ce idee ridicolă! Și imaginează-ți că Marcello a luat lucrurile în serios.

– Julia, ai băut ceva? Ce anume a luat Marcello în serios?

– Dacă am pierdut avionul, este pentru că Marcello m-a răpit ca să mă ducă pe o insulă pustie. După cum se pare, i-ai susurat la ureche bătând din gene că ardeai de dorința de a-ți vedea visul cu ochii. Atunci, el a crezut că-ți face plăcere realizându-ți visul. S-a transformat în Rudolph Valentino.

– Și ce s-a întâmplat pe insula aceea pustie? întrebă Cindy, captivată.

– Nimic. M-am îmbolnăvit. Încetează cu râsul! Nu este nostim.

La celălalt capăt al firului, Cindy se prăpădea de râs. A fost nevoie să treacă un timp ca să redevină serioasă.

– Biată Julia, zise ea în cele din urmă. Singură pe o insulă cu Rudolph Valentino, nu găsești nimic mai bun de făcut decât să te îmbolnăvești. Îmi pare rău.

Fu cuprinsă de un nou acces de râs.

– Ar fi trebuit totuși să mă avertizezi! bombăni Julia printre dinți.

– Dar, scumpa mea, n-am spus niciodată așa ceva!
– Haide, este imposibil. Trebuie să-ți fi scăpat.
– Îți jur că nu. Ideea asta mi se pare prea stupidă. Eu, să mă las dusă într-un loc pustiu, fără coafor la dispoziție? Ce grozăvie! Julia? Julia, mai ești acolo?

Julia nu mai asculta. Se simțea înghețată până în măduva oaselor. Marcello știa! Nu exista altă explicație posibilă. Inventase povestea aceea cu „Șeicul“, convins că adevărata Cindy ar fi respins-o, și că falsa Cindy se va da de gol dându-i crezare.

Așadar, Marcello bănuia adevărul și-i întinsese o cursă în care căzuse cu capul înainte. Poate că descoperise prefăcătoria chiar de la început? Și dacă o dusesse pe insula aceea, o făcuse ca s-o pedepsească, să se răzbune că-și bătuse joc de el.

– Julia...?

– Da, da, sunt aici. Totul va fi bine, Cindy. Ascultă, trebuie să închid. Mă simt puțin obosită.

– Încearcă să dormi. Și să știi, Julia, dacă aș fi în locul tău, l-aș lăsa baltă pe acest Marcello. În fond, este un tip josnic. Te-a tras pe sfoară!

Cu asta, Cindy închise telefonul, cu admirabila ei inconștiență.

Capitolul 12

Julia rămase un timp nemișcată, copleșită de rușine, profund jignită. Trăia un coșmar. Puțin o interesa să știe când sau cum descoperise Marcello înșelătoria. Ceea ce avea importanță, era că el asistase la micul ei număr fără să spună nimic.

El cunoștea adevărul pe care se pregătea să i-l mărturisească și râsesse pe ascuns de ea. Nu va mai putea să-l privească niciodată în față.

Trebuia să plece cât mai repede de aici. Poate că Bill îi spusese când plecase că ea se trezise și Marcello putea să apară dintr-o clipă în alta. Trebuia să fugă mai înainte. Se va duce să-l găsească pe Bill la hotelul lui; el se va ocupa de toate.

Aruncă păturile la o parte. Îndată ce încercă să pună picioarele pe podea, își dădu seama că nu era atât de întremată cum credea. Nu mai avea febră, dar genunchii îi tremurau. Se reaseză o clipă și se sprijini de noptieră ca să se ridice. Gestul acesta îi atrase atenția asupra inelului cu dia-

mante care-i strălucea pe deget. Îl scoase imediat și-l puse în sertar. Apoi reuși, de bine de-rău, să ajungă la șifonierul în care îi erau aranjate hainele. Imaginea ei în oglindă îi smulse un mic țipăt de spaimă. Purta o cămașă de noapte plină de broderii, care după toate aparențele aparținea doamnei Farisi. Figura ei era de o paloare de nedescris, iar părul îi atârna jalnic.

– O adevărată prințesă din basme! bombăni ea.

Deschise șifonierul, se clătină brusc, cuprinsă de ameteală, și se trezi în brațele lui Marcello. Era prea stânjenită ca să-l privească. Se lăsă cu docilitate ridicată, culcată în pat. El se așeză lângă ea și-i luă mâinile într-ale lui. Avu atunci curajul să-și ridice privirea spre el. Dar figura lui Marcello nu exprima nici ironie, nici dezaprobarea de care se temea Julia. El se mulțumea s-o scruteze cu un aer întrebător, puțin trist, care-i sfâșie inima. Rămaseră astfel un timp, până când Marcello vorbi în sfârșit:

– Ar fi timpul să-mi mărturisești adevărul, nu crezi?

– Îl cunoști deja, bâigui ea.

– Da, dar păstrasem speranța că o să mi-l spui tu însăși. La urma urmei, ai fost la un pas să treci la mărturisiri, în prima seară.

Julia se ridică, uluită.

– În prima seară? repetă ea. Așadar, ai știut de la început?

– Aproape. Am început să bănuiesc ceva când te-am sărutat, pe vas, când am plecat de la aeroport. Erai atât de pasionată în brațele mele, atât de diferită de femeia care-mi rămăsese în amintire. Când m-ai zărit prima oară, după ce ai

coborât din avion, m-ai privit fără să mă recunoști. N-ai reacționat decât atunci când m-am apropiat de tine, la vamă, și când te-am numit logodnica mea. Pe moment, n-am acordat atenție faptului. Dar puțin mai târziu, am întrezărit o eventuală explicație. Pornind de aici, am aplicat principiile lui Sherlock Holmes, care afirma că atunci când elimini imposibilul, ceea ce rămâne, chiar improbabil, trebuie să fie adevărul. Era imposibil să fii Lucinda; am tras de aici concluzia că Lucinda trebuia să aibă o dublură și că sora ei, avocata, nu putea fi decât geamăna ei. Mi-ai confirmat bănuielele descriind-o pe Julia ca pe o veritabilă caricatură. Voiai în mod vizibil să mă rățăcesc pe o pistă falsă. Carlo Bratti era de acord cu mine. El a reperat imediat, dincolo de asemănare, o personalitate cu totul diferită.

– Aveam dreptate să nu mă încred în el, murmură Julia.

– El mi-a spus, chiar în prima seară: „Pariez că nu este vorba de aceeași persoană“. Dar cum să descopăr adevărul? Erai pe punctul să vorbești când Felicia a dat buzna în sufragerie. Sosirea ei intempestivă te-a împiedicat să vorbești, din păcate!

– Ea mi-a dat timp să-mi revin, îmi explică Julia cu o voce abia auzită. Nu puteam s-o trădez pe Cindy.

Marcello o privi insistent.

– Dar ai fost cât pe ce s-o faci, în seara aceea. De ce?

– Îmi devenise penibil să te mint. Fusesem destul de naivă să cred că aş putea să intru în casa ta, să joc rolul Cindyei timp de câteva zile și apoi să dispar ca și cum nu s-a întâmplat

nimic. Dar lucrurile nu s-au petrecut în felul acesta. Erai altfel decât îmi imaginasem. Îmi vorbeai ca și cum mă simțeai aproape de tine.

– Chiar așa stăteau lucrurile, zise Marcello zâmbind. În câteva ore, m-ai făcut să descopăr că aveam încă o inimă, o inimă care nu cerea decât să te privească și în care ai domnit foarte repede ca stăpână. De unde importanța, pentru mine, de a-ți descoperi adevărata identitate. Să fiu îndrăgostit de o femeie fără să știu cine este, era foarte supărător.

Julia tesări. Nu, nu visa. Marcello spusese că era îndrăgostit de ea. Nemaiputând să reziste, se aruncă în brațele lui, se cuibări la pieptul lui. Marcello o legănă cu tandrețe, cu precauție, ca și cum se temea să nu-i facă rău. Ea ghicea însă pasiunea lui stăpânită. El îi ridică bărbia și-i acoperi fața cu sărutări.

– N-ai fost niciodată mai frumoasă ca astăzi, murmură el.

– Eu? Atât de palidă, cu părul atârând lamentabil...

– Cu ochii încercănați și cu această ridicolă cămașă de noapte prea mare pentru tine...

Marcello zâmbi și adăugă:

– Ridicolă și de-a dreptul adorabilă. Îmbrățișează-mă, dragostea mea.

O trase din nou la pieptul lui și puse stăpânire pe buzele ei. Ea putu pentru prima oară să se abandoneze sărutului lui cu o bucurie totală, fără cea mai mică remușcare. Când se îndepărtă, ea tremura.

– Când te vei simți mai bine... zise Marcello cu o voce răgușită. Atunci, draga mea...

Avea în privire o licărire de dorință, de tandrețe, ca o promisiune. Ea nu putu decât să încuviințeze, cu un nod în gât.

– Vrei să-ți povestesc urmarea cercetărilor mele? o întrebă el.

Ea aprobă cu un semn din cap.

– I-am telefonat lui Fritz să vină cât mai repede posibil la Veneția, deoarece voiam s-o cunoască pe logodnica mea. La sosirea lui a doua zi dimineată, i-am explicat planul meu. Hotărâsem să-l fac să ia avionul chiar în seara aceea. Până atunci, i-am cerut să ne însoțească la plajă și să te studieze, fixându-și imaginea ta în minte.

– Așadar, acesta era motivul pentru care nu mă slăbea din ochi! exclamă Julia.

– Îmi era teamă de asta. Dar trebuie să-ți mărturisesc că și-a îndeplinit misiunea cu mai mult entuziasm decât prevăzusem. Pe plajă, bănuielile mele s-au confirmat. Ai înțeles ce vorbeau tinerii aceia în legătură cu băiețelul căruia nisipul îi ardea picioarele. Cindy n-ar fi învățat italiana atât de repede.

– De ce l-ai concediat pe Fritz atât de brusc? întrebă Julia.

– Acesta era semnalul meu. Trebuia să se grăbească să ajungă la aeroport. Londra fiind cu o oră în urma Italiei, a ajuns acolo tocmai la timp ca să se ducă să bată la ușa Lucindei. L-a primit ea însăși și a avut șocul vieții ei.

– Ce naiba i-a îndrugat?

– Oh! Că se rătăcise căutând apartamentul altcuiva, sau ceva în genul acesta. Lucinda nu-l întâlnise niciodată

pe Fritz și, cum nu era italian, ea nu-l suspectase. Îl invitase să intre și discutaseră îndelung. Ea îi vorbise chiar despre condamnarea ei și despre munca într-un azil de bătrâni. Mi-a telefonat de la aeroport după ce s-a despărțit de ea.

– Acesta a fost telefonul pe care Serafina a venit să ți-l anunțe când eram în grădină?

– Da. Când m-am întors, urcaseși în camera ta. Din fericire, de altfel, deoarece eram furios. Dacă m-aș fi găsit în fața ta, te-aș fi obligat să-mi mărturisești totul. În noaptea aceea, am tras concluziile. Am înțeles că țiin extrem de mult la tine și că nu vreau să pleci. Tăcând, puteam să te păstrez lângă mine și să profit de privilegiile mele de logodnic, adăugă el cu ochii strălucind. Puteam să te îmbrățișez și să te sărut oricând doream. De fapt, speram că voi sfârși prin a-ți câștiga dragostea și că-mi vei dezvălui tu însăți înșelătoria.

– Era oare singurul motiv al tăcerii tale?

El își ridică sprâncenele.

– Trebuie să recunosc că, în același timp, situația mă amuza. Eram curios să văd cum o s-o scoți la capăt. Găsești că a fost o răutate din partea mea? N-aveam oare dreptul să mă răzbun puțin?

– Sinceră să fiu, ideea că te-ai distrat pe seama mea nu-mi prea place.

Marcello izbucni în râs.

– Draga mea, ești extraordinară! Da, m-am distrat pe seama ta! Va trebui să încerci să mă ierți.

– Și tu? zise ea înlănțuindu-i gâtul. O să mă ierți oare?

– Te iubesc. La început, credeam că toată dragostea murise în mine. Eram infirm. Tu mi-ai dovedit că mă înșelam.

Se aplecă să-i sărute mâinile și se încruntă constatând că nu mai purta inelul cu diamante.

– L-am pus în sertarul noptierei, îi explică Julia. Nu-mi aparținea.

– Dar este al tău! Când ți l-am dat, cunoșteam adevărata ta identitate. Și toate cuvintele pe care le-am rostit în momentul acela erau sincere.

Luă inelul din sertar și-l puse din nou pe degetul Juliei.

– Îți amintești că ți-am spus că gestul acesta face din tine soția mea? Trebuie să-mi promiți că-l vei purta întotdeauna.

– Îți promit, bâigui ea.

– Presupun, oricum, că va trebui să respectăm anumite convenții și să organizăm ceremonia obișnuită. Când te căsătorești cu mine?

– Imediat ce Cindy se va fi căsătorit cu Bill.

– Bill este bărbatul care a venit astăzi să te vadă?

– Da, este patronul meu. M-a cerut de mai multe ori în căsătorie în ultimul an. Și iată că Cindy i-a sucit capul. Bietul de el, era atât de stânjenit să mi-o mărturisească!

– Nu trebuie să-ți mai spun ce încântat sunt. Mă simțeam puțin jenat față de Lucinda. Știu că afecțiunea ei pentru mine era motivată mai ales de dificultățile financiare ale fostului ei soț. Am citit în ziare. Dar de ce să așteptăm ca ea să se căsătorească?

– Pentru că mă simt răspunzătoare pentru ea și deoarece nu voi fi liniștită decât atunci când Bill îi va pune verigheta pe deget. Pe de altă parte, am niște lucrări de terminat pentru el, consemne de transmis persoanei care mă va înlocui...

– Asta ți-o interzic! exclamă Marcello. Nici nu poate fi vorba de așa ceva!

– Poftim?

– Dacă bărbatul acesta este îndrăgostit de tine, nu te vei întoarce lângă el, chiar dacă ar fi doar pentru un minut. Hotărârea mea este irevocabilă.

Între ei se lăsă tăcerea.

– Ai oare intenția să te arăți întotdeauna atât de autoritar? întrebă în cele din urmă Julia. Pentru că dacă așa stau lucrurile, vom avea o viață agitată. Am și eu firea mea și nu mi-e teamă să folosesc mijloace decisive ca să-mi conving adversarul: cum ar fi, de exemplu, să-i arunc o vază în cap...

– Nu în această casă! o întrerupse imediat Marcello. Toate sunt antichități.

– Atunci, ca să-ți aperi celebrele tale comori, n-o să-mi interzici niciodată nimic! replică ea cu un aer sumbru. Îmi voi termina lucrările la biroul lui Bill, și decizia mea este irevocabilă!

Uitase că Marcello aparținea unuia dintre neamurile cele mai diplomate din lume.

– Draga mea, zise el pe un ton convingător, crezi că sora ta te va lăsa s-o faci? N-o să-i placă mai mult decât mie ideea de

a te vedea colaborând cu logodnicul ei. Cât îl privește pe Bill, el nu va voi s-o supere. Dacă insiști să te întorci la birou, îl vei pune într-o situație jenantă.

Julia îl fulgeră cu privirea.

– Ești în stare să găsești întotdeauna motivul potrivit ca să-ți atingi scopul.

Marcello zâmbi.

– Cu tine, nu va fi foarte greu. Drept cadou de nuntă, îți voi oferi o serie de vase din pământ ars pe care vei putea să mi le arunci în cap oricât de des o să-ți placă.

Ea nu se putu împiedica să râdă și se ghemui la pieptul lui, uitând de orice ranchiună.

– Și mama ta? întrebă Julia, neliniștită brusc. Mă va ierta oare că am mințit-o?

– Draga mea, ea cunoștea adevărul înainte de a te întâlni. Îți amintești că am întârziat puțin revenind de la gară? Ducând-o să bem o cafea, am avut timp să-i povestesc totul. La început s-a infuriat, apoi i-am mărturisit că te iubeam. Te-a adoptat imediat.

– Să nu-mi spui că toți ai casei erau la curent! exclamă ea, îngrozită. Și Felicia?

– Nu. N-am considerat prudent să-i încredințez secretul. Eram pe muchie de cuțit. Voiam să-ți câștig dragostea și în același timp încrederea. Și tu tăceai în continuare. Îți subestimam loialitatea față de sora ta. Descoperirea că eu veneam pe locul al doilea, după simțul onoarei tale, a fost o lovitură afurisită pentru orgoliul meu. În același timp, însă, asta te făcea să crești în ochii mei. Când am înțeles că urma

să pleci fără să te hotărâști să mărturisești, am trecut la acțiune.

– M-ai răpit! Invocând povestea stupidă a „Șecului”.

Marcello începu să râdă.

– Nu voi uita niciodată expresia ta în timp ce-ți spuneam povestea aceea. Era singurul mod de a te sili să vorbești. Știam că loialitatea față de sora ta nu-ți permitea să-ți petreci mai multe nopți cu acela pe care-l considerai drept logodnicul ei. Te-am ajutat cât am putut mai bine. Am încercat să te fac să înțelegi că tu ești aceea pe care o iubesc. Și apoi... mi-am pierdut capul. Ar fi trebuit să bănuiesc că nu puteam rămâne singur cu tine fără să doresc realmente să fac dragoste cu tine. Frumusețea ta mă amețea, astfel că am uitat bunele mele intenții... M-ai făcut să revin cu picioarele pe pământ anunțându-mă că aveai ceva să-mi spui. Am crezut că venise în sfârșit momentul... dar ai fugit. Atunci, am început să mă gândesc că nu vom reuși niciodată, draga mea Julia.

– Aveam intenția să-ți spun totul a doua zi dimineată.

– Dar erai prea bolnavă. N-am să mi-o iert niciodată. Mulțumesc lui Dumnezeu că stabilisem ca vasul să vină în fiecare zi. Puteai să faci o pneumonie! Începând din clipa asta, am intenția să am grijă de tine cât voi tăi.

O trase spre el cu un gest protector. Julia își puse capul pe umărul lui, cu inima bătând cu putere. O voce îi șopti că, dacă nu era atentă, Marcello ar putea s-o închidă într-o colivie aurită. Șovăi, apoi se hotărî să-l pună pentru o ultimă dată la încercare.

– Acum, nu ne mai rămâne decât să hotărâm felul în care-mi voi continua cariera când vom fi căsătoriți, zise ea cu o voce nevinovată.

El se dădu înapoi ca și cum l-ar fi pălmuit.

– Cariera ta? Lângă mine, nu va mai trebui să te gândești decât la rolul tău de soție.

– Mi-au trebuit ani de zile să-mi învăț meseria. Nu țin s-o părăsesc, reluă ea cu mai multă fermitate.

– Dar instrucția pe care ai primit-o în Anglia nu-ți va fi de nici un ajutor în Italia.

– Își va avea utilitatea ei dacă mă hotărâsc să urmez cursuri de drept în italiană. Voi avea tot timpul necesar, când voi aștepta copiii noștri. Aș putea să mă specializez în legislația comerțului internațional, în special în privința obiectelor de artă și anti-chităților. Gândește-te cât de utilă ți-aș fi în activitatea ta!

– Nu cred că este o idee foarte bună, dragă... începui Marcello.

– Prostii! Este o idee minunată, declară o voce puternică din pragul ușii.

Se întoarseră în același timp. *Signora* Farisi stătea în cadrul ușii și-i urmărea. Înaintă până la pat, o îmbrățișă pe Julia și o sărută cu exuberanță.

– Acum, pot în sfârșit să te primesc ca pe adevărata mea fiică, zise ea. Dar, între noi fie vorba, ai fost de la început. Oricum ar fi, las-o pe soacra ta să-ți dea un sfat.

Își îndreptă degetul spre Marcello.

– Nu te lăsa influențată de el. Poți foarte bine să lucrezi și să ai copii, la fel ca mine. Așadar, pe când?

– Julia și-a pus în cap să aștepte ca sora ei să se căsătorească, interveni Marcello. Aceasta se va căsători cu bărbatul care a venit în dimineața asta.

– Bine! În cazul acesta, vom organiza o ceremonie dublă. Le voi face amândurora rochii identice și...

Se opri și-și privi fiul, cu un aer sceptic.

– Nu, poate că nu este o idee foarte bună. Bărbații sunt mărginiți. Te-ai putea înșela asupra gemenei.

– Nu există nici un risc, afirmă Marcello. Privite cu ochii dragostei, ele nu seamănă deloc.

Apoi îi întoarse hotărât spatele mamei sale și o strânse din nou pe Julia la pieptul lui. Avea să-i murmure lucruri pe care numai ea trebuia să le audă.

Doamna Farisi se strecură fără zgomot afară din încăpere și închise ușa, cu un surâs mulțumit pe buze.

Nici Marcello și nici Julia nu observară plecarea ei.

Sfârșit